

ရှင်မိုး

(ဆေးတက္ကသိုလ်)

ချစ်သူကမုန်းနေသော ဖေဖော်ဝါရီ [၁၄]

BURMESE
CLASSIC

ရှင်မိုး(ဆေးတက္ကသိုလ်)

ချစ်သူကမုန်းနေသောဖေဖော်ဝါရီ(၁၄)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၄၇၂၀၅၁၀

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၆၀၆၀၆၁၀

၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ

ပထမကြိမ်

တန်ဖိုး - ၁၀၀/-

အုပ်စု - ၅၀၀အုပ်

ထုတ်ဝေသူ ... ဦးကျော်လှိုင်(၀၃၈၈၇)၊ စေတနာစာပေ
အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉-လမ်း၊ လသာမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ ... ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၇)၊ စေတနာ-OFFSET
အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉-လမ်း၊ ရန်ကုန်။

BURMESE
CLASSIC

စတုတ္ထ-၈၃

ရှင်မိုး(ဆေးတက္ကသိုလ်)

ချစ်သူကမုန်းနေသောဖေဖော်ဝါရီ(၁၄)/ရှင်မိုး(ဆေးတက္ကသိုလ်)-ရန်ကုန်။

စေတနာစာပေ၊ ၂၀၁၀။

၂၈၈- စာ၊ ၁၂x၁၈ စင်တီမီ။

(၁) ချစ်သူကမုန်းနေသောဖေဖော်ဝါရီ(၁၄)

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မဏ္ဍိကရေး

တိုးတက်ရေးသမားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မဏ္ဍိကရေး

မူပိုင်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ဒို့အရေး

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့လောကထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆုံးဖြတ်ခံရမှုများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ပက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဆုံးရှုံးသူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံသားတို့ ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ဆေ့ကိမီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ပန်တီးနိုင်းမှ စွမ်းအားသည့် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်တင်ရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်မြှင့်တင်ရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်တင်ရေး

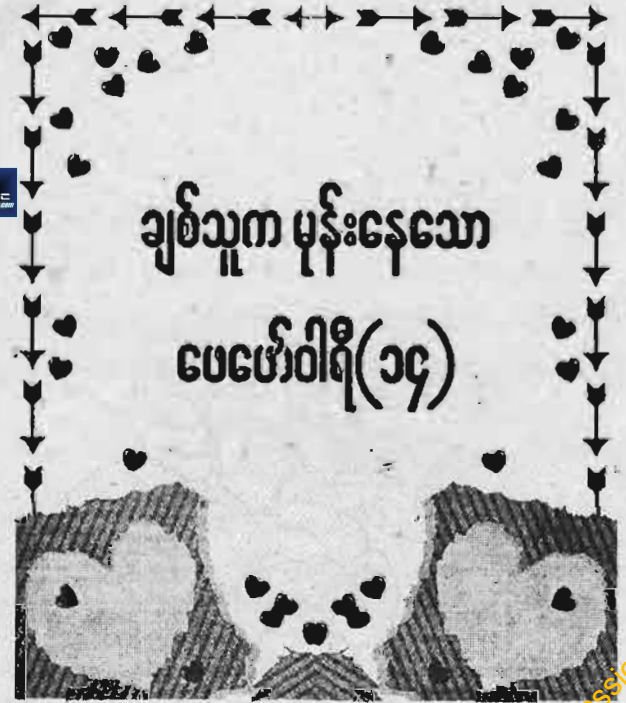

ရှင်မိုး

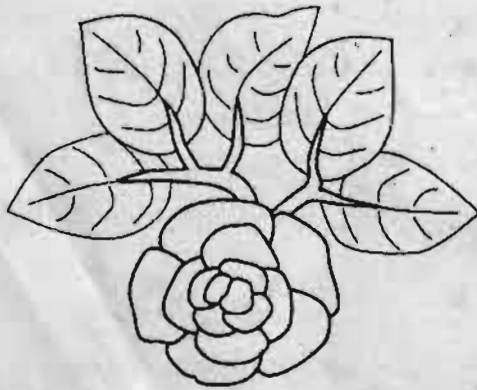
(ဆေးတက္ကသိုလ်)

BURMESE
CLASSIC

ချစ်သူက မုန်းနေသော
ပေဖော်ဝါရီ(၁၄)

စီစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာစာပေ

“ဇေဇော်ဝိရိ(သ)ရက်”

“ဟေး ... ဟေး ... ဒီမှာ ... ဒီမှာ ဒီကတ်လေး ယူသွားပါနော်”

ဘေးမှ ဖျတ်ခနဲပေါ်လာသော အရိပ်နှင့်အတူ လက်သွယ်လျလျလေး တစ်ဖက်ကပါ သူ့ရှေ့ထိုးလာကာ ပြောလိုက်သော စကားတချို့ကြောင့် ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွားရပါသည်။

“သုံးရက်ပဲ လိုတော့တာလေ”

သူ ရတ်တရက်တော့ အံ့သြငေးကြောင်ပြီး စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ နှလုံးခုန်သံတွေ ချက်ချင်းပဲ ရပ်တန့်သွားတော့မလိုတောင် ဖြစ်သွားပါသည်။ အမည်နာမလေးတစ်ခုကို ခေါ်လိုက်မိတော့မလို ပွင့်ဟသွားမိသော သူ့နှုတ်ခမ်းအစုံတို့ထဲမှ အသံတော့ ထွက်မလာသေးပါ။ ကောင်မလေးကတော့ သူ အံ့သြတကြီးစိုက်ကြည့်၊ ငြိမ်သက်၊ မတွဲပြန်တာကို ပြန်ပြီးပြလိုက်ရင်း သူမ၏ ရည်ရွယ်ချက် တစ်စုံတစ်ရာကို ဆက်ရှင်းပြနေပြန်ပါသည်။

“Discount (ဒစ်ကော့င့်ထ်)ကတ်လေးပါ။ ဆိုင်မှာလာဝယ်ရင် 15% (ဖစ်ဖတင်းပါဆင့်)လျှော့ပေးတဲ့ ကတ်ပေါ့။ ဖေဖော်ဝါရီ(၁၄)ရက် အတွက်လေ။ Valentine's Day (ဗာလင်တိုင်း(စ)ဒေး)ရောက်တိုင်း ဆိုင်မှာ အထူးဈေးလျှော့ရောင်းပေးတယ်။ ချစ်သူတွေအတွက် အဓိကရည်ရွယ်ပြီး ဗာလင်တိုင်း(စ်)ဒေးနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ပစ္စည်းလေးတွေကို ဈေးလျှော့ပေး၊ ရောင်းပေးတဲ့ သဘောပါ။”

ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီနေ့ကို အထူးတလည် ရှင်းပြနေရတာလဲ။ မကြားချင်ဘူး။ မသိချင်ဘူး။ အမှတ်မရချင်ဘူး။ သတိမရချင်ဘူး။ မင်း ဘာလို့ ဒီနေ့ရောက်ခါနီးပြီ။ သုံးရက်ပဲလိုတော့တယ် ဆိုတာ ငါ့ကို လာသတိပေးရသလဲ။ သူ မျက်ခုံးအစုံကို ကျုံ့ပစ်လိုက်မိပါသည်။ ကောင်မလေး သတိထားမိသွားဟန်ဖြင့် နောက်ကို မသိမသာ ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းတောင် ရွေ့သွားပါသည်။ သူ့မျက်နှာ အမူအရာဟာ ဘယ်လောက်တောင် မာကျောနေသလဲတော့ မသိ။

“ဟို ... အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားလား၊ ဆောရီးပါရှင်။ ကျွန်မက ဆိုင်ကိုလည်း ကြော်ငြာတဲ့အနေနဲ့ အလုပ်သဘောအရ ကတ်လိုက်ဝေနေတာပါ။”

တောင်းပန်စကားပြောလျက် ကတ်ကိုင်ထားသော လက်ကို သူ့ရှေ့မှ ပြန်ရုပ်သိမ်းသွားပါသည်။

“လူတစ်ယောက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားနိုင်မယ်ဆိုတာ အစတည်းက စဉ်းစားမိရင် ငါသွားနေတဲ့လမ်းရှေ့မင်းလက်ကြီး ဖြတ်ပိတ်ကာပြီး၊ ဒီကတ်ကို မပေးသင့်ဘူး။ မင်းတို့ အရောင်းဝန်ထမ်းတွေက ပရိုမိုးရှင်း ပရိုမိုးရှင်း၊ ဒစ်(စ)ကော့င့် ဒစ်(စ)ကော့င့်နဲ့အော်ပြီး ကိုယ့်အလုပ်ပြီးရင် ပြီးရော သဘောထားပြီး လုပ်ချင်တာ လုပ်ဖို့ပဲသိတယ်။ သူတစ်ပါးရဲ့ အရေးကိစ္စကို လုံးဝထည့်မတွက်ဘူး။”

သူ ဟောက်ဟန်ပြောလိုက်မိသည်။ ဒီလောက်ဟောက်လိုက်လို့ ကြောက်သွားမလား၊ ရုတ်သွားမလား ထင်ခဲ့ပေမယ့် ကောင်မလေးက မခေ။ ဖြိုတောင်မဖြို။ အပြုံးမပျက် မျက်နှာလေးနဲ့ ပြန်တောင်ရှင်းပြနေသေးသည်။

“ကျွန်မက ဗလင်တိုင်း(စ)ဒေး နီးလာပြီဆိုတော့ အစ်ကိုကြီးတို့လို လူငယ်လူရွယ်တွေအတွက် လက်ဆောင်ပေးရမယ့် ချစ်တဲ့သူဖြစ်ဖြစ်၊ ဇနီးမယားဖြစ်ဖြစ် ရှိမှာပဲထင်ပြီး ...”

“မရှိဘူး၊ မလိုဘူး။”

သူ ခေါ်သတကြီးပဲ ကောင်မလေးကို ဖြတ်အော်ပစ်လိုက်ပါသည်။ ပခုံးလေးတွန့်လိုက်ပြီး ပြုံးပြီးပြီး ဖြစ်သွားဟန်ကို ထပ်မကြည့်မိအောင် မျက်နှာလွှဲထားလိုက်ရပါသည်။ ဘာကြောင့် အမူအရာကအစ ဒီလောက်တူနေရတာလဲ။ ရုပ်ချင်းခပ်ဆင်ဆင် ဖြစ်နေတာတော့ထားပါ။ လောကမှာ လူတူမရှား၊ နာ

မည်တူမရှား ဆိုတဲ့ စကားတောင် ရှိသေးတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အမူ အရာကအစ ဆင်တူနေတာဟာ တော်တော်အံ့သြစရာပဲ။ သူစိမ်း တစ်ယောက်က ဆူလိုက်၊ ငေါက်လိုက်တာကို စိတ်မဆိုးသွား၊ ကြောက်ရွံ့မသွားဘဲ စပ်ပြီးပြီး ပြီးစိမိ လုပ်ပုံမှာ ပုံတူကူးထား သလားတောင် ထင်ရစေသည်။

“အစ်ကိုကြီး မလိုပေမယ့် အစ်ကိုကြီးရဲ့ နီးစပ်တဲ့အသိုင်း အဝိုင်းမှာ၊ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတွေဆီမှာတော့ လိုရင်လို မှာ ...”

“ဟေ့ ... မင်း ဘယ်လိုလဲ။ ငါ ဒီကတ်ကို မယူမချင်း မင်း ငါ့ကို အလွတ်မပေးဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား။ အဲဒီ သဘောနဲ့ ဆက်လျှာရှည်နေတာလား။ အဲဒီသဘောနဲ့ ငါ့ နားက ထွက်မသွားသေးတာလား။”

ကောင်မလေးကို ခုနကထက် ပိုတင်းမာသော မျက်နှာပိုမာကျော စိမ်းမြဲနေသော အသံဖြင့် ထပ်ဟောက်လိုက် ပါသည်။

ဒီတော့မှ နည်းနည်းရှိန်သွားဟန်ဖြင့် ခုန ပြီးပြီးပြီး ဖြစ်နေသော မျက်နှာမှာ ပြန်တည်သွားပါသည်။ ဗာဒံစေ့ပုံဆင် သော မျက်ဝန်းအိမ်ရှည်ရှည်လေးထဲမှ မျက်သားမှာ ပြာလဲ့နေပြီး မျက်ဝန်းနက်နက် ဝိုင်းဝိုင်းတို့က အရှည်တစ်မျိုးမျိုး ထည့်ထား သလား ထင်ရအောင် လဲ့လဲ့လေး အရောင်တောက်နေတာ သတိ ထားမိလိုက်သည်။ မတူတာဆိုလို့ အဲဒီမျက်လုံးတစ်စုံပဲ လုံးဝမတူ

တာ။ ကျန်တဲ့ မျက်နှာအစိတ်အပိုင်း တော်တော်များများကတော့ ဆင်တူနေတယ်။ ရုတ်တရက်ကြည့်လိုက်ရင် လူမှားလောက်အောင် တူနေတယ် ထင်ရပေမယ့် သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်ရင်း စိုက် ကြည့်ရင်းနဲ့ မတူဘူးလို့လည်း ပြောရင်ရတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တူတာတော့ တူတာပဲ။

သူ မေ့ထားတဲ့ ရက်တစ်ရက်နားနီးမှ သူ့ သတိမရ ချင်သော (ကြိုးစားမေ့ဖျောက်ထားချင်သော)တစ်စုံတစ်ဦးနဲ့ ဆင် ဆင်တူလှသူကို ဆုံလိုက်ရခြင်းဟာ တမင်တကာ ဖန်တီးထားတဲ့ အတိုင်းလိုတောင် ဖြစ်နေသည်။

“ဒီနဲ့ ကံမကောင်းဘူး ... ဟီ ဟီ ... လစ်မှ”

ကောင်မလေးဟာ သူမဘာသာ ကြွတ်လိုက်သလို ပြောရင်း အသံထွက် ရယ်မောကာ ဖျတ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားပါတော့ သည်။

ပန်းနုရောင် စပို့ရှပ်ဥပွလေးကို တင်ပါးဖုံးရှည် အောင် ဝတ်ထားပြီး အဲဒီအဖျားမှာ ထုံးထားတဲ့ပုံစံလေးရယ်နဲ့ ခြေသလုံးလောက်မှာ အပြားကြီး ပြန်ခေါက်ထားတဲ့ အနက်ရောင် ဂျင်းဘောင်းဘီကို တွဲဝတ်ထားကာ ဖိနပ်ကတော့ ခပ်ပါးပါး ဟပ်(ဖ်)ရှူးလေး စီးထားသော ကောင်မလေး ပြေးထွက်သွားပုံမှာ လျင်မြန်လှသဖြင့် သူ့နားမှာ ချက်ချင်းပျောက်သွားပါသည်။

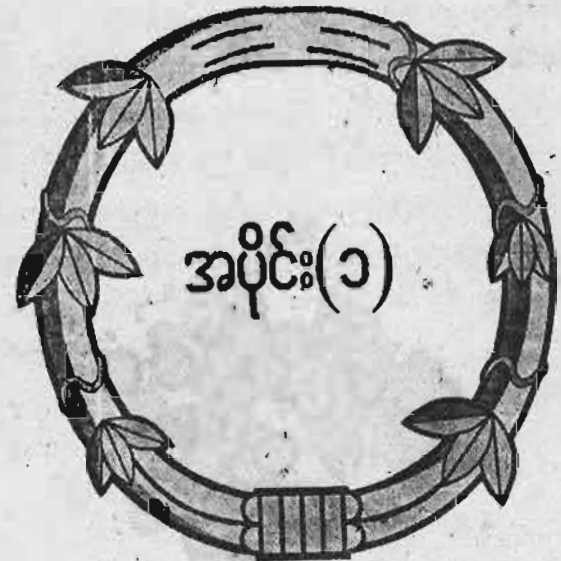
မကြည့်မိဖို့ စိတ်ကို ထားဆီးမရနိုင်တာမို့ သူ့ကြည့် လိုက်မိပါသည်။ မလှမ်းမကမ်း တစ်နေရာမှာ သူမကြည့်လို့ လမ်း

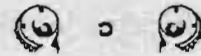
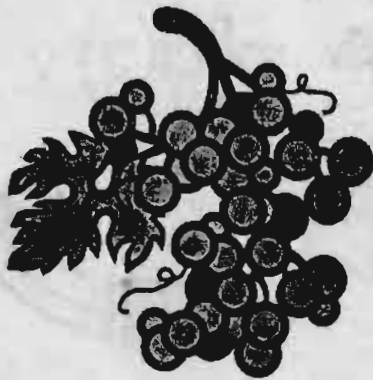

သွားလမ်းလာတွေကို ကြော်ငြာကတ်တွေ ဝေနေတဲ့ ကောင်လေး
တစ်ယောက်ထံကို ပြေးသွားတာဖြစ်ကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။

သူတို့ချင်း ရယ်မောပြီး စကားတချို့ပြောကာ
အတူတွဲလျက် ကတ်တွေ ဆက်ဝေဖို့လောက်သာ အာရုံစိုက်နေ
တော့သည်။ သူ ရှိရာဘက်ကို တစ်စက်မှတောင် လှည့်မကြည့်
ကြချေ။

သူ အဲဒီလောက်ပဲ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ သူ့သွား
ရမည့်ဘက်ကိုသာ ခြေလှမ်းပြန်ဦးတည်လိုက်ပါသည်။

ဆိုင်လေးရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်ရင်း အတွင်းကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ Blind (ဘလိုင်း(စ))ဟုခေါ်သော ပြတင်းပေါက် အကာတွေရဲ့ အထပ်အကာတွေကို ဖွင့်ထားလေရာ ဆိုင်ထဲကို မြင်နေရသည်။ မှန်နံရံများ၊ မှန်တံခါးများဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော ဆိုင်လေးမှာ မကျဉ်းမကျယ်လေးဖြစ်သည်။ အလင်းရောင်ဝင်စေချင်ရင်တော့ ဘလိုင်း(စ)တွေရဲ့ အထပ်အကာလေးတွေကို ဖွင့်ထားလို့ရပြီး ဆိုင်ပိတ်ရင်တော့ အကာလေးတွေပါ လှည့်ပိတ်လျှင် ဆိုင်ထဲ ဘာမှမမြင်ရနိုင်ပါ။

ဆိုင်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်သောအခါ တံခါးဝရှိ ခေါင်းလောင်းလေးတွေ ဆူဆူညည် ဖြည့်သွားပါသည်။

“ဟော ... မမဖုရား လာပါပြီ”

ဝင်ဝင်ချင်း အသံတစ်သံဖြင့် ခေါင်းကြိုလိုက်သည့် နီတွတ်က ပန်းအတုလေးတွေ အလှဆင်လျက် ဖုန်သုတ်စရာရှိတာ သုတ်နေသည်။

“အဲမယ် ... ခုမှ ရှစ်နာရီပါဟယ်၊ ငါ နောက်မကျပါဘူး”
 “ရှင်ကိုလည်း နောက်ကျတယ် မပြောရသေးပါဘူး မိခြယ်
 ရယ်၊ ကဲ ... အပြင်မှာ ဆိုင်းဘုတ်လေး သွားချပါဦး။ ငါ
 ပြင်ရေးပြီးပြီ”

ဆိုင်းဘုတ်ဆိုလို့ အပျံစားကြီးတော့ မထင်လိုက်ပါ
 နဲ့။ ဝိုက်(ထ်)ဘုတ်ပေါ်မှာ စာရေးပြီး ကြော်ငြာတာပါ။ ကြော်ငြာ
 စာသားကတော့ မပြောင်းပါ။

“Valentine's Day ရောက်ရန်(...)ရက်သာ လိုတော့
 သည်”

ဟူသော စာသားကို တစ်ပတ်တိတိ သုံးထားပြီး
 ကွင်းစ၊ ကွင်းပိတ် နေရာမှာသာ ရက်ကိုပြောင်းပြောင်းပြီး ဖျက်
 လိုက်၊ ရေးလိုက် လုပ်တာဖြစ်သည်။ ဒီနေ့အတွက် ဆိုရင်တော့
 ကွင်းစ၊ ကွင်းပိတ်ထဲမှာ ဘာမှကို မရေးတော့ရဲပဲ။

“ဖေဖော်ဝါရီလ(၁၄)ရက် Valentine's day ”

ခြယ်မှုန်းသည် စာကိုဖျက်ပြင်ရေးလိုက်သလို သူမ
 ကိုယ်တိုင်ကပါ အသံထွက် ရေရွတ်လိုက်ပါသည်။ နီတွတ်ဟာ
 ပန်းအလှပြင်နေရာမှ ရင်ဘတ်ကို အသာအမြဲရင်း ...

“ရင်ခုန်လိုက်တာဟယ်၊ ဒီနှစ် ယ်သူတွေကများ လက်
 ဆောင်ပို့ကြမလဲ မသိဘူး”

“ငါကတော့ သေချာတယ်”

“ဟမ်း ... နန့်မနေနဲ့။ ဒီလိုဖြစ်အောင် တမင်အိစိကလီ
 များထားတာ။ နင့်ကြိုက်တဲ့ ကောင်တွေဆီက လာတော့
 မှာပေါ့၊ လက်ဆောင်တွေ တစ်ပုံတစ်ပင်”

“အိစိကလီ မဟုတ်ပါဘူးဟယ်။ ချစ်တယ်လာပြောတဲ့သူ
 တွေကို အဖြေတော့ မပေးနိုင်သေးပါဘူး၊ စဉ်းစားဦးမယ်။
 ခုချိန်မှာ မိတ်ဆွေတွေလို ခင်မင်ကြရအောင်လားလို့ ချေချေ
 ငင် ပြန်ပြောထားတာပါ။ သူတို့သဘောနဲ့သူတို့ ဇွဲကြီးကြီး
 နဲ့ စောင့်ချင်လည်းစောင့်၊ မစောင့်ချင်ရင်လည်း မိမိနှစ်
 သက်ရာကို ရွေးချယ်သွားနိုင်ပါသည်ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့
 ဆက်ဆံတာပါ။ သူတို့ဘာသာ မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့စောင့်
 ပြီး ဗာလင်တိုင်း(စ)ဒေးရောက်တိုင်း လက်ဆောင်တွေပို့
 နေတာလည်း ငါ့အပြစ်မပါပါဘူး”

“မိခြယ် ... စကားများမနေနဲ့၊ ဆိုင်းဘုတ်သွားချပြီးရင်
 ငါ့လာကူဦး။ ဗာလင်တိုင်း(စ)ဒေး ဖြစ်နေတာရယ်၊ ဒစ်(စ)
 ကောင့်ထံပေးမယ် ဆိုတာရယ် ကြော်ငြာထားတော့ အော်
 ဒါတွေ တအားကျမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

ခြယ်မှုန်း ရယ်မောကာ ဆိုင်အပေါက်ဝ ပြေးထွက်
 သွားပြီးလျှင် တံခါးဝမှာ ဆိုင်းဘုတ်လေးကို ဒေါက်ပေါ်တင်ပြီး
 ချလိုက်ပါသည်။

ခြယ်မှုန်းနဲ့ နီတွတ်ဟုငယ်နာမည်တွင်သော လွင်မြတ်တို့ ဒီဆိုင်လေးဖွင့်တာ မကြာသေး။ နိုင်ငံခြားဘာသာ ဒီပလိုမာတက်ပြီး လက်မှတ်တစ်ခုစီ ရပြီးသောအခါ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သား ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်ပြီး ခြောက်လလောက် စိတ်လေဖူးလေသည်။ အချက်အပြုတ်သင်တန်း၊ ပန်းအလုပ်သင်တန်းတွေ လျှောက်တက်လိုက်သေးသည်။ နောက်တော့ နှစ်ယောက်သား ရက်တစ်ရက်မှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ရင်း ...

“ငါတို့ Florist & Gift Shop (ဖလောရစ်(တ)အင်န် ဂစ်(ဖ)ရှော့ပ်)လေး စပ်တူဖွင့်ကြမလား”

ဟူ၍ စိတ်ကူးချင်း တိုက်ဆိုင်စွာ ပြိုင်တူပြောထွက်သွားကြပါသည်။

အဲဒီမှာ ခြယ်မှုန်းကလည်း အဖေ၊ အမေဆီကနည်းနည်းတောင်းလိုရတာရယ်၊ ခြယ်မှုန်းကို သိပ်ချစ်သော အဘွားသေတော့ ခြယ်မှုန်းအတွက် သီးသန့်အမွေထားခဲ့တဲ့ ပိုက်ဆံလေးရယ် ပေါင်းပြီး တစ်ဝက်ထည့်။ နီတွတ်ခေါ် လွင်မြတ်ကလည်း သူ့မိဘတွေဆီကတောင်းလိုရတာ စုပြီးတစ်ဝက်ထည့်ကာ လူအသွားအလာ စည်ကားသော လမ်းမတန်းကြီးမှာ ဆိုင်ခန်းလေးတစ်ခန်း ငှားလိုက်ပါသည်။ ဆိုင်လေးကို အတွင်းဘက် သေသေချာချာ ပြင်ဆင် အရောင်ခြယ်၊ ပစ္စည်းတင်ဖို့ စင်ကလေးတွေ၊ မှန်ရှိုးကေ့(စ)လေးတွေ ရွေးဝယ်တာကအစ နီတွတ် စိတ်ကူးနဲ့ ထင်တိုင်းကြံတော့သည်။

ဆိုင်လေး ပုံပေါ်လာတော့ နှစ်ယောက်သား ဝမ်းသာအားရ ခုန်ပေါက်မိကြသည်။ နီတွတ်က ပန်းအလုပ်ဝါသနာပါလှသဖြင့် ပန်းအလုပ်ဆင်ဖို့ ကာဝန်ကို မညည်းမညူ ယူထားကာ ဆိုင်မှာရောင်းဖို့ သူပဲဒိုင်ခံပြင်သည်။ ပန်းတွေကတော့ ထိုင်းတို့၊ တရုတ်ပြည်တို့ဘက်ကလာတဲ့ ရေစိုပန်းအတုလေးတွေပါ။ ကြည့်လိုက်ရင် အစစ်နဲ့ ခွဲမရအောင်တူကာ အရောင်လည်း စိုပြီးလှသဖြင့် နီတွတ်လက်ရာ ပန်းအလုပ်ပြင်တာနဲ့ ပေါင်းသောအခါ ဆိုင်ရဲ့အရောင်းသွက်စာရင်းထဲမှာ တစ်ခုပါသွားပါသည်။

လက်ဆောင်ပစ္စည်း ပီစီမူစ ချစ်စရာလေးတွေက အစ ဖက်ခေါင်းအုံးလို သဘောထားပြီး ဖက်အိပ်လိုရတဲ့ လူတစ်ကိုယ်စာ မွေးပွရပ်တွေအထိ ဆိုင်မှာ သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေး အလှပြပြီး တင်ရောင်းပါသည်။ ကတ်မျိုးစုံလေးတွေကလည်း စတန်းဒ်လေးတွေမှာ အစီအရီ ရှိပါသည်။ အထိမ်းအမှတ်နေ့တွေအတွက်လည်း ချောကလက်ဘူးမျိုးစုံက ရှိပြန်သေးသည်။ အထူးသဖြင့် ဗာလင်တိုင်းလိုနေ့မျိုးဆိုရင် ချောကလက်ဘူးလေးတွေက ပိုပြီး အထူးတလည် ရောင်းရတာမို့ အဲဒီနေ့မရောက်ခင် နှစ်လလောက်လိုကတည်းက ကြိုမှာထားပြီး တင်ရောင်းရပါသည်။

ခြယ်မှုန်းရော၊ နီတွတ်တို့မိသားစုတွေဟာ ကျိကျိတက်ကြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝနေကြတာမဟုတ်သလို ခြီးခြံချွေတာတိုင်းထွာသုံးစွဲနေရတဲ့ မိသားစုမျိုးလည်း မဟုတ်ကြ။ မိဘတွေက

လည်း သူတို့စီးပွားရေးနဲ့သူတို့ အဆင်ပြေကာ လူတန်းစေ နေနိုင်၊ သုံးနိုင်၊ ကားစီးနိုင်သောသူတွေ။ သားသမီး ပညာစုံလျှင် ဘာလုပ်ချင်လဲ လုပ်ချင်တာကို ငွေအသင့်အတင့်ထုတ် ပံ့ပိုးပေး နိုင်သူတွေ ဖြစ်ကြလေရာ ဒီဆိုင်လေးဖွင့်တာဟာ ဘာပြဿနာမှ မရှိ။ ဒီဝင်ငွေကိုလည်း ဘယ်သူကမှ မျှော်မှန်းနေကြတာလဲ မရှိ လေရာ ခြယ်မှုန်းနဲ့ နီတွတ်တို့ ကြိုက်သလို ခြယ်လှယ်သုံးစွဲခွင့် ရှိနေပါသည်။

“နီတွတ် ... ငါဘာကူရဦးမလဲ”

“ဒီပန်းခြင်းလေးတွေ ပြီးပြီ၊ နင့်ဘာသာပဲ နေရာကြည့်ချ တော့”

“လှလိုက်တာ”

“ငါ ညက အင်တာနက်ထဲမှာ ရှာတွေ့ထားတဲ့ ဒီမိုင်းလေး တွေလေ၊ အဲဒါ ထိုးချင်လွန်းလို့ အစောကြီး ဆိုင်တံခါး လာဖွင့်ပြီး ကြိုးစားနေရတယ်”

နီတွတ် စားပွဲဘေးမှာ အင်တာနက်ကနေ ကော်ပီ ကူးယူလာသော ပန်းအလှပြင်နည်းတွေ ပန်းခြင်းတောင်း၊ ပန်း စည်းလက်ကိုင်ဘိုကေးပုံလေး ပြန့်ကျဲနေသည်။ နီတွတ်လက် ချောင်းလေးတွေက ခြယ်မှုန်းတောင် မနာလိုချင်စရာ ကောင်းရ လောက်အောင် ရှည်သွယ်ပြီး အနုပညာဆန်လှသည်။

“နီတွတ် ... ကော်ဖီသောက်မလား”

“အေး ... သောက်မယ်၊ Espresso (အက်(စ)ပရက်ဆို)မှ နော်”

“သီပါတယ် ... သီပါတယ်၊ နင်လည်း အက်(စ)ပရက်ဆို ကြိုက်မှန်းသိလို့ ဒီတစ်ခါ Nescafe (နက်(စ)ကဖေး)ပုလင်း ဝယ်တော့ အက်(စ)ပရယ်ဆိုတံဆိပ် ပါတာကို ရွေးချယ် ထားတာပါ။”

ခြယ်မှုန်း အိမ်မှမျှော်ထည့်လာသော ကော်ဖီကို အော်ဘူးထဲမှ ကော်ဖီမတ်ခွက်နှစ်ခွက်ထဲ ငဲ့ထည့်လိုက်ပါသည်။ ကော်ဖီနံ့က တစ်ခန်းလုံး မွှေးသွားပါသည်။

“မုန့်တောင်မပါလာဘူး”

“မစားနဲ့ပေါ့”

“မိုက်ဆာတယ်ဟဲ့”

“မိုက်ဆာရင် ကော်ဖီသောက် ... ရော့”

“မိခြယ် ... ငါက ခြောက်နာရီကျော်လောက်တည်းက ဆိုင်ရောက်နေတာနော်၊ မိုက်ဆာနေပြီ”

“ဟိဟိ ... အလကားစတာပါ။ နင် ဘာစားမလဲ၊ ငါသွား ဝယ်မယ်”

“အဲမယ် ... မိန်းမ၊ လမ်းများချင်တာနဲ့။ ဟမ်း ... မသိ ရင်ခက်မယ်။ သူ့ကို မေ့နေလောက်မယ့် သကောင့်သား တွေ သတိရပြီး ဗာလင်တိုင်းနေ့မို့လို့ လက်ဆောင်ပို့အောင် လုပ်ချင်တာ မဟုတ်လား”

နီတွတ်က ဆူပူငေါက်ငမ်းနေပေမယ့် တကယ်တော့ ခြယ်မှုန်းကို သူ ညီမလေးအရင်းလိုရော၊ သူငယ်ချင်းလိုရော သဘောထားပြီး အင်မတန်ချစ်ခင် အလိုလိုက်တတ်ပါသည်။ ခြယ်မှုန်းနဲ့ဆို သူကသာ အပင်ပန်းခံ အနစ်နာခံလျက် အစေအရာရာ ဆောင်ရွက်ပေးတဲ့ သူငယ်ချင်းကောင်းပါ။

“အကြော်စားကြမလား”

“နင် စားချင်တာ ဝယ်ခဲ့ပါ မိခြယ်။ ငါက ဘာမဆိုစားတယ်”

“ဟုတ်ပြီ ... အကြော်စားမယ်”

ခြယ်မှုန်း ပိုက်ဆံအိတ်ပြားပြားလေး ကောက်ကိုင်ကာ သုတ်ခနဲ အပြင်ပြေးထွက်လာပါသည်။ မနက်ရှစ်နာရီကျော် လောက်မို့ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ အလုပ်သွားမယ့်သူတွေ၊ ကျောင်းဝတ်နဲ့ ဝတ်ထားတဲ့ ကျောင်းသားတွေနဲ့ စည်ကားနေသည်။ အမြဲလိုလို လူရှုပ်စည်ကားနေသော လမ်းမကြီးပေမယ့် ကျောင်းချိန် ရုံးချိန် တွေကတော့ အစည်ကားဆုံးဟု ခြယ်မှုန်း ထင်ပါသည်။

ကားတွေကလည်း ဘတ်စ်ကားတွေရော၊ ကိုယ်ပိုင်ကားတွေရော ရှုပ်ထွေးများပြားနေသည်။ ဘတ်စ်ကားတွေ တစ်စီးဝင်ရပ်လာလိုက်၊ မောင်းထွက်သွားလိုက်။ လမ်းချိုးထဲကကားတွေလည်း ဝင်လာလိုက် ထွက်သွားလိုက်။ လူတွေကလည်း အလျင်အမြန်သွားသူ၊ အေးအေးဆေးဆေးသွားသူ၊ စကားရပ်ပြောနေသူတွေဖြင့် ရှုပ်ထွေးနေသည်။ လူတွေရှုပ်လှ၊ ကားတွေရှုပ်လှတာကို

အခုတော့ ကြိုက်နစ်သက်မယ့် မထင်ပေမယ့် ခြယ်မှုန်းတော့ ခြိတ်လေသည်။ အဲဒီမြင်ကွင်းကို ကြည့်နေရရင် ပျော်သည်။ ဆူတွေတိုးပြီး သွားရတာကိုက အရသာရှိသည်ဟု ထင်သည်။ ဒါကြောင့် နီတွတ်ကတောင် ...

“နင်က ပုရွက်ဆိတ်မလေ။ ဒါကြောင့် ရှုပ်ထွေးတိုးခွေနေရတာကို ကြိုက်တာ”

လို့ ဝေဖန်တတ်လေသည်။

နီတွတ်ခိုင်းနှိုင်းတဲ့ ဥပမာကို နားမလည်လို့ ခြယ်မှုန်း ပြန်ဓေးမိသေးသည်။

“ပုရွက်ဆိတ်က ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟယ် ... နင် ကြည့်ကြည့်ပါလား၊ ပုရွက်ဆိတ်တွေဟာ တစ်ကောင်တည်း တွေ့ရခဲတယ်။ တွေ့လိုက်ရင် အုံနဲ့ကျင်းနဲ့ချည်းပဲ။ ပြီးတော့ ဘယ်တော့ကြည့်လိုက် ကြည့်လိုက် ဟိုဘက် ဒီဘက်သွားလိုက် ပျာယာပျာယာ သွားလိုက်နဲ့ အုပ်စုဖွဲ့ပြီး အလုပ်ရှုပ်နေတာ။ အမြဲ သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းက စည်ကားပြီး များပြားနေတာလေ။ သူတို့က ဘယ်တော့မှ Lonely (အငီးကျန်)မဖြစ်ဘူး။ ဖြစ်ရင်လည်း နေတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ နင်လည်း အဲဒီလိုပဲ လူကုတုနေရာကြိုက်တယ်။ လူနည်းရင် ပျင်းသလေး ဘာလေးနဲ့။ ဒါကြောင့် နင်ဟာ ပုရွက်ဆိတ်သေလို့ ခင်စားတဲ့ ပုရွက်ဆိတ်မပဲ”

နီတွတ်ကို သတိရရင်း ခြယ်မှုန်းသည် လမ်းသွား
လေးတစ်ဖက်ခြမ်း တိုက်ခံရုံမှာ ကပ်ရောင်းနေတဲ့ အကြော်ဆီ
ကို ဒီဘက်မှ အလျင်စလို ဖြတ်ကူးလိုက်မိပါသည်။

“ကျွဲ ...”

ဟူသော အသံကျယ်ကြီး ကြားလိုက်ချိန်မှာ ခြယ်
မှုန်း လန့်ပြီး မျက်စိကို မှိတ်ထားလိုက်မိသည်။

“ဟယ် ... ကောင်မလေး ကံကောင်းလို့ကွယ်၊ ကားတိုက်
တော့မလို့ဟယ်”

“ကော်သေးတာပေါ့၊ ကားဘရိတ်အုပ် မြန်ပေလို့ပေါ့”

“ကားက ဘရိတ်တော်တော်ကောင်းတယ်၊ တုံ့စန့်ရပ်သွား
တာ”

“သီသီလေး လိုတော့တယ်၊ တိုက်မိခါနီးနေပြီ”

ဟူသောအသံတွေကြားရတော့မှ ခြယ်မှုန်း မျက်စိပြ
ဖွင့်ကြည့်မိသည်။ ခြယ်မှုန်းရဲ့တစ်ဖက်ခြမ်းမှာ လက်မဝက်လောက်
အလိုမှာ အနက်ရောင်ပြောင်လက်တောက်ပနေသော 4WD ကား
အမြင့်ကြီး ရပ်လျက်သားရှိနေပါသည်။ ဘုရား ... ဘုရား... ခြယ်မှုန်း
ဒီလမ်းသွယ်ထဲက ထွက်လာနိုင်မယ့်ကားကိုမေ့ပြီး ဂရုမစိုက်လိုက်
မိဘဲ လမ်းဖြတ်ကူးလိုက်မိတာ။ ကံကောင်းလို့ မတိုက်မိဘူး။

ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ဆင်းလိုက်သူကို တွေ့လျှင်
ခြယ်မှုန်း အံ့သြသလို ကြည့်မိသည်။ မနေ့က လူကြီး။ ဒစ်(ေ
ကောင်(ထ)ကတ် သွားဝေမိတာကို ဟောကံပြီးမောင်းထုတ်ခံလိုက်

ရတာမို့ ဒီမျက်နှာကို လုံးဝမမေ့ဘူး။ ရုပ်ကံ ကိုရိုးယားမင်းသား
လီပြောင်ဟွန်းလိုလို ရုပ်နဲ့။

ထိုသူကလည်း ခြယ်မှုန်းကို မှတ်မိသလို ကြည့်ရင်း...

“မတိုက်မိဘူး မဟုတ်လား”

ဟု အနားကို လျှောက်မလာဘဲ လှမ်းအော်မေးလိုက်
ပါသည်။ လူအသွားအလာ ရှုပ်ထွေးလှသော လမ်းဖို့ တချို့က
လည်း စပ်စုသလို ရပ်စောင့်ကြည့်ဆဲ။ တချို့ကလည်း ကိုယ့်လမ်း
ကိုယ်ဆက်သွားဖို့ သွားလာဆဲ။

“မတိုက်မိပါဘူး”

“လမ်းဖြတ်ကူးတာ သတိထားမှပေါ့။ အတိုက်ခံရရင် နှစ်
ဖက်လုံး အကျိုးမရှိဘူး။ မင်းလည်း ဒဏ်ရာရမယ်၊ ငါ
လည်း ပြဿနာတွေ တစ်ထွေးကြီး ဖြေရှင်းရမယ်”

သူ လှမ်းပြောတာကို ခြယ်မှုန်း ဘာတုံ့ပြန်ရမှန်း
မသိသဖြင့် ကြောင်စိစိ လှမ်းကြည့်နေမိ၏။

“ဘာမှမဖြစ်ရင်လဲ လမ်းဘေးကပ်ပေးတော့၊ ငါ သွားစရာ
ရှိတယ်”

ခြယ်မှုန်း ယောင်ယမ်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိပြီး
အကြော်ဆိုင်တဲဘက်ရှိရာ လမ်းဘေးကို ဆင်းရပ်လိုက်ပါသည်။
ကားကို ညင်သာစွာ မောင်းထွက်သွားသော ထိုသူကတော့
ခြယ်မှုန်းကို တစ်ချက်မှတောင် လှည့်မကြည့်သွားခဲ့ပါ။ ခြယ်မှုန်း
ကသာ လိုက်ကြည့်မိသည်။

“လာ ... လာ ... သမီး လန့်သွားလား။ ရေနွေးသောက်
လိုက်ပါဦး။ ကလေးလန့်သွားမှာပေါ့။ ကိုသိန်း ကလေး
ကို ရေနွေးပေးလိုက်ပါဦး”

အကြော်သည်ကြီးက ခြယ်မှုန်းလာလာဝယ်နေသဖြင့်
ရင်းနှီးပြီးဖြစ်ရာ ဆိုင်ထဲဝင်ဝင်ချင်း လှမ်းခေါ်ပါသည်။ အကြော်
အိုးမွှေရင်း၊ ယောက်ျားဖြစ်သူ ဦးလေးကြီးကို ရေနွေးတိုက်ဖို့
လှမ်းပြောနေသည်။

“လန့်သွားတာပဲ အဒေါ်ကြီးရယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ အဒေါ်ကြီးလည်း ကားဘရိတ်သံကြားမှ
ဒီဘက်လှမ်းကြည့်မိလိုက်တာ။ ရင်ထဲပူသွားတာပဲ။ သမီး
“လေး ဝိုက်မိပြီ ထင်သွားတာ”

“မေ့ပြီး ကားမကြည့်ဘဲ လမ်းကူးလိုက်မိတာလေ။ လမ်း
ချိုးထဲက ထွက်လာမယ့်ကားကို မေ့သွားလို့”

“ထိုင် ... ထိုင် သမီး၊ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ပြီးမှ ပြန်
ရတယ်။ အကြော်ဘယ်နှခု ယူမှာလဲ ထုတ်ပေးထားမယ်”

ခြယ်မှုန်းသည် အကြော်မှာရင်း ရေနွေးသောက်ကာ
အမောဖြေလိုက်ရပါသည်။

ဆိုင်ပြန်ရောက်တော့ နီတွတ်ကို ပြောပြမိသည်။

“မနေ့ကလူနဲ့မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပြန်တွေ့ရတယ်ဟယ်”

စကားအဆုံးမှာ ခြယ်မှုန်း အံ့သြသလို ရေရွတ်လိုက်
လေသည်။

“ကားအတိုက်မခံရတာပဲ ကံကောင်းတယ်လို့ မှတ်ပါ။
မနေ့ကလူတွေ၊ အရင်တစ်နေ့ကလူတွေ လုပ်မနေနဲ့။
အဲဒီလူနဲ့ နင် နှစ်ခါတွေ့တာ နှစ်ခါစလုံး ကံမကောင်းဘူး။
ဒီတော့ အဲဒီလူအကြောင်း ခေါင်းထဲမထည့်နဲ့။ နင့်အတွက်
အကောင်းတွေ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒီလူမျက်နှာက ဘာမှန်းမသိဘူး။ အမြဲတမ်း Serious
(ဆီးယီးရက်(စ))ပုံကြီး။ မှန်ကုပ်နေတာ လောကကြီးတစ်ခု
လုံး သူ့လုပ်စာ ထိုင်စားနေတဲ့ရုပ်လေ”

“Personality (ပါဆင်နယ်လ်တီ)မရှိတာမျိုး”

“ရုပ်ကတော့ သန့်ပါတယ်”

“ရုပ်သန့်ပေမယ့် လူက မှန်ကုန်ကုန်၊ ပုပ်သိုးသိုးဆိုရင်
ဘယ်သူက သဘောကျမလဲ။ တချို့ ရုပ်တော့ဆိုးပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ အမြဲမျက်နှာကရွှင်ပြီး ပြုံးရယ်နေရင် လူချစ်လှခင်
ပေါတာပဲ။ ရုပ်ချောပြီး ပုပ်သိုးနေရင် ဘယ်သူကချစ်မလဲ။
မှန်းပြီး ချောင်းအရိုက်မခံရရင် ကံကောင်း”

“နီတွတ်ရယ် ... နင် ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး နင် မမြင်ဘူးတဲ့လူ
ကို အမြင်ကတ်သလို ပြောနေရတာလဲ”

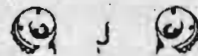
“ဟမ် ... ကောင်မ၊ ပုရွက်ဆိတ်မ၊ နင် တဖွဖွပြောနေ
တာ အမြင်ကတ်လို့ဟေ့။ မနေ့တည်းက ကြည့်မရတာ၊
သူ့အဟောက်ခံလိုက်ရတာကိုတော့ မနာနိုင်ဘဲ တပြောပြော
လုပ်နေပြီး ဒီနေ့ ကားနဲ့ဝင်မတိုက်လိုက်တာကိုပဲ ထပ်ပြော

နေတော့ ကြည့်လို့ကိုမရတော့ဘူး။ သွား... အိမ်ကလိလှူ
မစဉ်းစားနဲ့”

နီတွတ်ဟာ အဘွားကြီးအိုလေး တစ်ယောက်လို့
ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက် ဆူနေပါသည်။ ခြယ်မှုန်း တဟီး
ရယ်ရင်း ...

“ဘယ်ကလူမှန်းမှ မသိတာကို ငါက ဘာလို့ အိမ်က
လုပ်ရမှာလဲဟယ်”

ဟု ပြန်ငြင်းခုံနေစဉ် ဆိုင်တံခါးကို တွန်းဖွင့်
လာကြသော ဝယ်သူတချို့ကြောင့် သူတို့ အလုပ်ထဲ အာရုံစိုက်
လိုက်ကြပါသည်။

ကုမ္ပဏီအထပ်ရှိရာ ရောက်တော့ ဓာတ်လှေကားက
တင်ခနဲ အသံမြည်ပြီး တုံ့ရပ်သွားပါသည်။ အော်တိုမက်တစ်
တံခါးနှစ်ချပ် လျှောခနဲ အလိုအလျောက် ပွင့်သွားတာနဲ့ အရင်
ဆုံး တွေ့ရတာက ရီဆက်ရှင်းကောင်တာ။ ကောင်တာမှာ ဧည့်
အဝင်အထွက်စစ်ဖို့၊ ချိန်းဖို့၊ တယ်လီဖုန်းဖြေကြားဖို့၊ ဝန်ထမ်း
မိန်းကလေးတစ်ဦး ထားပါသည်။

ကုမ္ပဏီ၏ဝတ်စုံယူနီဖောင်း ကုတ်အင်္ကျီအနီ၊ အတွင်း
ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူနှင့် အနီစကတ်ရှည်တို့ကို ဝတ်ဆင်ရသော ရီဆက်
ရှင်းမိန်းကလေးမှာ သူ ဝင်လာတာနဲ့ သူမ၏ကောင်တာပေါ်တွင်
ထားတဲ့ တစ်စုံတစ်ရာကို အလျင်အမြန် ဖြုတ်လိုက်တာတော့
သတိထားမိသည်။ ဒါပေမဲ့ သူများကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စလည်း
ဖြစ်နိုင်တာမို့ သူ မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်လိုက်ပြီး ...

“ဒီနေ့ မလေးရှားစဉ်းသည့်တွေကို ခေါ်လာမယ် ကိုယ် စားလှယ် လာဖို့ရှိတယ်။ သူ ရောက်လာရင် ချက်ချင်း အကြောင်းကြားလိုက်ပါ”

ဟု မှာစရာရှိတာကိုသာ ရပ်မှာလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးမင်းပျိုလုလင်”

ထိုသို့မှာကြားပြီး ဒီဘက်လှည့်လိုက်ပေမယ့် သူ မျက်စိတွေက လျင်တာပဲလား မသိ။ ရီဆက်ရှင်းနစ်(စ)ဖွက်လိုက် သောအရာကို သူမ၏ ကောင်တာနောက် စားပွဲပေါ်မှာတင်ထားတာ ကို တွေ့လိုက်ပါသည်။ ဪ... အသည်းပုံချောကလက်ဘူးလေး ပဲ။ သူ ထိုသို့တွေ့လိုက်မိသလိုပဲ ခေါင်းထဲမှာလည်း ဒီနေ့ကို အလိုလိုပင် သတိရသွားပါသည်။ ကြည့်စမ်း ... ဖေဖော်ဝါရီလ (၁၄)ရက် ဗာလင်တိုင်း(စ)ဒေးပဲ။ ချစ်သူခင်သူတွေဟာ တစ်ယောက် နဲ့တစ်ယောက် လက်ဆောင်လေးတွေ အပြန်အလှန်ပို့ပေးကြတဲ့ နေ့ပဲ။ ရပ်ဆက်ရှင်းနစ်(စ)ဟာ ငယ်ရွယ်ရပ်ရည်သင့်သော မိန်းမ ပျိုလေးမို့ သူမရဲ့ချစ်သူဆီက ဒီလက်ဆောင်ကို လက်ခံရရှိတာ ဖြစ်မည်။

ဒါပေမဲ့ သူမမြင်စေရအောင် ဘာကြောင့် အလျင် အမြန် ဖွက်ထားလိုက်ရသလဲဆိုတဲ့ အကြောင်းအရာရဲ့ အဖြေကို တော့ သူ အလိုလိုရရှိသွားကာ ရင်ထဲမှာ နာကျင်ကြေမွနေမိပါ သည်။ သူက ဗာလင်တိုင်း(စ)နေ့တွေကို မုန်းတဲ့သူအဖြစ် သူ ဝန်တမ်းတွေအကုန်လုံး သိထားကြပြီးလေပြီတည်း။

ကုမ္ပဏီရုံးခန်းမထဲ ဝင်လာလိုက်တာနဲ့ စားပွဲအသီး သီးမှာ သူ့အကန့်နဲ့သူ အလုပ်လုပ်နေပြီဖြစ်သော ဝန်ထမ်းတွေ ဟာ အလျင်အမြန်ပဲ သူတို့ဆီ လက်ခံရရှိပြီးတဲ့ လက်ဆောင်တွေ၊ ပန်းခြင်းတွေ၊ ပန်းစည်းတွေကို ထိုးထည့်သိမ်းဆည်း၊ သိုဝှက်ထား လိုက်ကြတာတွေကို သူ ချက်ချင်းမြင်လိုက်ရပါသည်။

ဒီနေ့ တစ်ရုံးလုံး ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ။ ဒါပဲ လုပ် နေကြတယ်။ ဒီနေ့ (ဗာလင်တိုင်း(စ)နေ့)မို့ သူတို့အချင်းချင်း ချစ်သူ၊ ခင်သူတွေဆီကရတဲ့ လက်ဆောင်တွေ ထုတ်ကြွားကြ သလား။ ဘယ်သူ့လက်ဆောင်လေးက ဘယ်လိုလေးဆိုပြီး တပြော ပြော လုပ်နေကြသလား။ ဒီရုံးကြီးထဲမှာ ဝင်လုပ်ကြသူ အများစု ဟာ အိမ်ထောင်မရှိသေးဘဲ အပျို၊ လူပျို၊ လူလွတ်တွေများလှ သဖြင့် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ဗာလင်တိုင်း(စ)ဒေးဟာ သူတို့တွေအတွက် တော့ အထူးတလည် ကျင်းပရတဲ့ ပွဲကြီးတစ်ပွဲ ဖြစ်နေတော့တာ ပေါ့။

သူတို့အားလုံးကလည်း ဒီကုမ္ပဏီရဲ့ ဒါရိုက်တာ ဦးမင်းပျိုလုလင် ဆီမှာ ဗာလင်တိုင်း(စ)ဒေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ခံစားချက် ရှိတယ်။ ဗာလင်တိုင်း(စ)ဒေးရောက်ရင် စိတ်မ ရွှင်ဘူး။ ဗာလင်တိုင်း(စ)ဒေး ရောက်မှာကို ကြောက်နေတတ်တယ်။ ဗာလင် တိုင်း(စ)ဒေးတွေကို မုန်းတယ်ဆိုတဲ့ ခံစားချက်တစ်ခုရှိကြောင်း သိထားကြလေရာ၊ သူတို့မှာ ဒီနေ့ကို ပေါ်ပေါ်တင်တင် မကျင်းပ ရဲဘဲ နီးကြောင်နီးဝှက် လုပ်နေကြရတာဖြစ်သည်။

သူဟာ သူ့အတွက် သီးသန့်ဖွဲ့ထားတဲ့ ရုံးခန်းလေးထဲ ဝင်ခဲ့ပါသည်။ ရုံးသုံးအဆင့်များပါသော အလူမီနီယံပီရိုတစ်လုံးရယ်၊ သူထိုင်သော ဆုံလည်ကုလားထိုင်၊ သူ အလုပ်လုပ်သော စားပွဲရှည်ပေါ်မှ ကွန်ပျူတာ၊ ပရင်တာနဲ့ ဖက်(စ)ပို့သော စက်နဲ့ တစ်ထပ်ရေခဲသေတ္တာ အသေးလေးတို့က သူ့ကိုစောင့်ကြိုနေကြသည်။

“ဘော့(စ)”

ဆုံလည်ကုလားထိုင်မှာ ခဏဝင်ထိုင်ပြီး ငါးမိနစ်အကြာမှာ အပြင်မှ တံခါးခေါက်သံနဲ့အတူ ခေါ်သံကိုပါ ကြားရပါသည်။ သူ့ရဲ့အတွင်းရေးမှူးမ ဖြစ်သော ဒေါ်ချိုသာ။ ဒေါ်ချိုသာဟုသာ ခေါ်ရပေမယ့် အသက်သိပ်မကြီးသေးပါ။ အခုမှ လေးဆယ်ပြည့်ခါစဟု သိထားပါသည်။ မြန်မာပြည်ကလူတွေရဲ့ဓလေ့အရ အသက်သုံးဆယ့်ငါး လေးဆယ်လောက် ဆိုရင်ပဲ “ဒေါ်”တပ်ခေါ်ကြလို့သာ ဒေါ်ချိုသာ ဖြစ်နေတာ။ ပြီးတော့ ဒီရုံးထဲမှာလည်း အသက်နှစ်ဆယ်ကနေ သုံးဆယ်ကြား များတာကြောင့် ဒေါ်ချိုသာကတော့ လူကြီးတစ်ယောက်လို နေရာပေးခံနေရပါသည်။

“ဝင်လာခဲ့ပါ”

“ကုမ္ပဏီနှစ်ပတ်လည် ညစာစားပွဲအတွက် ကျွန်မ အစီအစဉ် ဆွဲပြီးပါပြီ”

“ဟုတ်လား ... ပြပါဦး။ ထိုင် ... ထိုင် ဒေါ်ချိုသာ၊ ခဏထိုင်လိုက်ပါ။ ကျွန်တော် စစ်ကြည့်ပြီးရင် လိုတာ၊ ပိုတာ

တစ်ခါတည်း ပြင်လိုရအောင် ဖတ်ပြီးတာကို စောင့်ယူသွားပါ”

ဆယ်နှစ်ပြည့် နှစ်ပတ်လည်မို့ အသေအချာလေး ချင်တာနဲ့ နာမည်ကြီးဟိုတယ်ကြီးမှာ လုပ်ဖို့စီစဉ်ခိုင်းထား ခြစ်သည်။

“Lucky draw (ကံစမ်းမဲ)မှာ ဘယ်နှဆု ပြင်ဆင်ထားလဲ”

“အားလုံး ပျော်စေချင်လို့ ဆုက ဗလာမဲ မရှိအောင်တော့ စီစဉ်ထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆုကြီးကတော့ ငါးဆုပဲ။ တန်ဖိုးအကြီးဆုံးကတော့ ပထမဆု အနေနဲ့ ပေးလိုက်ပါမယ်။ ကျန်တဲ့ဆု အသေးလေးတွေနေရာမှာတော့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းလေးတွေပေါ့။ ကော်ဖီခွက်တို့၊ ကီးချိန်းတို့၊ စားပွဲတင်နာရီလေးတို့ အလုပ်နဲ့အိုးလေးတွေတို့၊ ချောက်လက်ဘူးလေးတို့ စဉ်းစားထားပါတယ်”

“ဈေးနှုန်းက ဘယ်လိုရှိလို့လဲ”

“ဈေးသိပ်ပြီး မများပါဘူး”

“ကျွန်တော် မေးတာက ဈေးသိပ်ပေါတာကြီး ဖြစ်နေမှာ ခိုးလို့ပါ။ နှယ်နှစ်ပြည့် လုပ်တဲ့ပွဲဆိုတော့ အမှတ်တရလည်း ဖြစ်သွားအောင် ကောင်းတာလေးတွေ ပေးစေချင်လို့ပဲ။ အဲဒီသဘောပါ။ ကုန်ကျစရိတ်ကို မကြည့်ပါနဲ့။ ကျွန်တော် အကုန်ခံဖို့ စဉ်းစားထားပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဘော့(စ)ပြောတာကို ကျွန်မ သိပါပြီ။ ကျွန်မ အခုစီစဉ်တဲ့ ပစ္စည်းလေးတွေက တန်ဖိုးသိပ်မနည်းလွန်း မများလွန်းတဲ့ သင့်တင့်ရုံလေးတွေပါ။ လူတကာကော တအားကြီးလှပြီး ဆန်းတယ်၊ ကျွန်မ အသစ်တွေထားတဲ့ Gift Shop မှာရောင်းတာတွေလို့ အိုင်ဒီယာရပြီး စဉ်းစားတာပါ။ ဘော့(စ)ကြည့်ချင်ရင် ကျွန်မ ဆိုင်က ကတ်တလောက်လေး တောင်းလာခဲ့မယ်လေ”

“အိုခေ ... ကြည့်ကြည့်တာပေါ့။ ဆိုင်က ကတ်တလောက်တောင် ထုတ်သလား”

“ဆိုင်လေးက ခေတ်မီတယ် ဘော့(စ)။ နိုင်ငံခြားကားတွေမှာ တွေ့ရတဲ့ဆိုင်မျိုးလေးလိုပဲ ဒီကက်ရေးရှင်း လုပ်ထားတာ။ ပစ္စည်းလေးတွေလည်း အမျိုးအစားကောင်းပြီး ဆန်းတယ်။ ပန်းတုလေးတွေနဲ့ အလှဆင်တဲ့ ပန်းခြင်းတို့ ပန်းစည်းတို့လည်း တော်တော်လှတယ်။ ကက်တလောက်ထုတ်မထုတ်တော့ မသိဘူး”

“ကောင်းပါပြီ၊ ဒေါ်ချိုသာ ကြိုက်သလို စီစဉ်ပါ။ အခု ကြည့်ရတဲ့ အစီအစဉ်တွေကို သဘောကျပါတယ်။ အဓိကကတော့ အကြိုအပိုကားပါပဲ။ အလုံအလောက်ထားထား၊ ငှားထားပေးလိုက်ပါ။ မိန်းမလေးတွေလည်း ညဉ့်နက်မှ အိမ်ပြန်ကြရမှာဖြစ်သလို ယောက်ျားလေးတွေကျတော့ မူးမယ့်လူနဲ့ ဘာနဲ့ဆိုတော့ အိမ်တိုင်ရာရောက် ပို့ပေးမှဖြစ်မယ်”

“စိတ်ချပါ ဘော့(စ)”

“ဒါဆို ရပါပြီ”

ဒေါ်ချိုသာ ပြန်ထွက်သွားတာနဲ့ သူလည်းလုပ်စရာရှိတဲ့အလုပ်တွေ ဆက်တိုက်လုပ်။ e-mail ပြန်ပို့စရာရှိတာတွေပို့၊ ဖုန်းဆက်စရာရှိတာဆက်ဖြင့် အလုပ်များရပါသည်။ ဒီသွင်းကုန်၊ ထုတ်ကုန်ကုမ္ပဏီကို သူ ဦးစီးရတာ ငါးနှစ်လောက်သာရှိသေးသည်။ အရင်ကတော့ ဖေဖေပဲ ဦးစီးလုပ်ကိုင်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်ကျော်မှာ ဖေဖေ လေဖြတ်သွားကတည်းက သူ့ခေါင်းပေါ် အလိုလိုရောက်လာခဲ့ရတာဖြစ်သည်။ လေဖြတ်ရာမှ ပြန်ကောင်းသွားတာတောင် ဖေဖေက ...

“ဖေဖေ နားချင်ပါပြီကွာ၊ သားပဲ ဆက်လုပ်လိုက်ပါ။ အေးအေးဆေးဆေး တရားအလုပ်ပဲ လုပ်ပါတော့မယ်”

ဆိုပြီး အပြီးအပိုင် လွှဲပေးခဲ့တာလည်း ဖြစ်ပါသည်။ မင်းဂျီလုလင်၏မခင် ဦးမင်းနိုင်မှာ တခြားသော ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် သူဌေးကြီးများလို မဟုတ်။ ဇနီးဖြစ်သူမှာ ဦးမင်းနိုင် အသက်လေးဆယ့်ငါးအရွယ်၊ သားဖြစ်သူ အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်တည်းက ဆုံးပါးခဲ့ပေမယ့် နောက်အိမ်ထောင်မထူ။ မည်သည့် အမျိုးသမီးနဲ့မှ ရှုပ်ပွေတာ၊ တွဲတာ၊ သတင်းထွက်တာ မရှိ။ အင်မတန်မှ အေးဆေးတည်ကြည်လျက် ငယ်ချစ်ဖြစ်သော ဆုံးပါးသွားသည့် ဇနီးသည်ကိုသာ တမ်းတကြေကွဲနေသူဖြစ်သည်။

“သားက ငယ်သေးလို့ အလုပ်တွေ လွှဲမပေးနိုင်သေးတာ။ သားကို စိတ်ချရတဲ့အရွယ်ရောက်ရင် ဖေဖေတော့ အိမ်မှာပဲ နားနားနေနေ နေရင်း တရားဓမ္မမှာပဲ မွေ့လျော်ချင်တယ်ကွာ”

ဟုလည်း မကြာခဏ ပြောပြခဲ့ဖူးပါသည်။

ဖေဖေ ရည်မှန်းထားတာက သူ့အသက်အစိတ်ကော်လောက် ရင့်ကျက်တဲ့အရွယ် ရောက်မှသာ သူ့ကို လုပ်ငန်းတွေ လွှဲပေးဖို့ဖြစ်သည်။ သို့သော် အမှတ်မထင်ဘဲ သူ့အသက်နှစ်ဆယ်လေးနှစ်ကျော်မှာ ဖေဖေ လေဖြတ်၊ အိပ်ရာထဲ သုံးလလောက်လဲ ပြန်နာလန်ထူ ကောင်းမွန်လာသောအခါ ဖေဖေဟာ အလုပ်ပြန်သွားပြီး ခေါင်းရှုပ်ခဲဖို့ကို စိတ်မပါတော့ချေ။ ဒါကြောင့် ခုတော့ အိမ်မှာနားရင်း ကျန်းမာရေးအတွက် အားကစားတချို့လုပ်ရင်း အချိန်ပြည့် တရားဓမ္မနဲ့သာ အချိန်ကုန်နေတော့သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ တရားစခန်းဝင်တဲ့အခါမျိုးတွေမှာလည်း နှစ်ပတ်၊ သုံးပတ်ကနေ တစ်လလောက်အထိ ဝင်နေတတ်ပါသည်။ သားဖြစ်သူကိုတော့ တစ်ယောက်တည်း ဒီလိုအထီးကျန်ကြီး ဖြစ်နေမှာစိုး၍ ...

“အတင်းတော့ မတိုက်တွန်းချင်ပါဘူးကွာ။ မင်းလည်း မင်းခံစားချက်နဲ့မင်းဆိုတော့ ကိုယ်ချင်းစာပြီး နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သားက အရွယ်ရှိတယ်။ အသက်သုံးဆယ်တောင် မပြည့်သေးဘူး။ ဒီတော့ အိမ်ထောင်ရေးကိုစိတ်

မဝင်စားဘဲ တစ်သက်လုံးကြီးတော့ မနေပါနဲ့။ အခု သားနှစ်ဆယ်ကို ပြည့်ပြီးနေပြီ။ သုံးဆယ်ပြည့်သွားရင်တော့ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စပြီးစဉ်းစားသင့်ပြီ”

ဟု အခုရက်ပိုင်းတွေမှာ ပိုပြီးတိုက်တွန်းလာပါသည်။

“သား လူပျိုမဟုတ်ဘူးလေ ဖေဖေ။ ဒီတော့ လူပျိုမဟုတ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ သင့်တော်မယ့် မိန်းကလေးက ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးဖြစ်ရမှာလဲ။ ကိုယ့်လိုပဲ ဘဝတူချင်းလား။ ဖေဖေ ဘယ်လို ထင်မြင်ချက်ပေးမလဲ”

“ဖေဖေ ဘယ်လိုမှ ထင်မြင်ချက်လဲ မပေးဘူး။ စီလည်း မစီစဉ်ပါဘူး။ သားစိတ်ထဲမှာ သဘောကျနိုင်မယ်။ သားနဲ့လည်း သင့်တော်မယ်လို့ ယူဆတယ်ဆိုရင် ရွေးချယ်ဖို့ ခေါင်းထဲထည့် စဉ်းစားစေချင်တာပါ။ အပျိုမှ ဘာမှရယ် မဟုတ်ပါဘူး သားရယ်၊ ကိုယ့်အပေါ် နားလည်မှုရှိပြီး စိတ်သဘောကောင်းမယ့် မိန်းကလေးမျိုးဆိုရင် သားရွေးလိုက်ပါ”

ဖေဖေ ဒီလိုပြောထားပေမယ့် သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ တစ်ခုတစ်ယောက်ရဲ့နေရာကို အစားထိုးမပေးနိုင်သေးသလို ခံစားရတာ ဘယ်လိုမှ ခေါင်းထဲထည့်မရခဲ့ပါ။

ကုမ္ပဏီယူနီဖောင်းဖြစ်သော အနီအဖြူဝတ်စုံဝတ်
ထားသည့် အစ်မကြီး ဆိုင်ထဲဝင်လာသော အချိန်တွင် နီတွတ်
သည် အသစ်ရောက်လာသော ကြွေထည်၊ ဖန်ထည် ရုပ်တုလေး
တွေကို စက္ကူဘူးထဲမှထုတ်ပြီး ကြည့်လိုလှအောင် စီစဉ်ချိန်ဖြစ်
သည်။ ခြယ်မှုန်းကတော့ ဗာလင်တိုင်း(စ်)ပြီးလျှင် အထူးဈေးလျှော့
ရောင်းရမယ့်ကာလဖြစ်သော သင်္ကြန်အတွက် ဈေးလျှော့ရမည့်
ပစ္စည်းတွေ ရွေးချယ်တွက်ချက်နေခဲ့သည်။ ဆိုင်တံခါးတွန်းဖွင့်
လျှင် အသံမြည်တတ်သော ခေါင်းလောင်းလေးတခွင်ခွင် တချွင်
ချွင် မြည်သဖြင့် နှစ်ယောက်သား မော့ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဟော ... အစ်မ”

ဒီဆိုင် မကြာခဏလာကြည့်ရင်ကြည့်၊ မကြည့်ရင်
လည်း လမ်းတွေ့ရင်နှုတ်ဆက်သွားတတ်တာမို့ မျက်မှန်းတန်းမီ
နေပေမယ့် အဲဒီအစ်မကြီးနာမည်တို့၊ ကုမ္ပဏီဘယ်မှာတို့ကိုတော့

မသိသေးပါ။ ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာတော့ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းတွေ၊ ဆိုင်
ခန်းတွေ များလှသဖြင့် ဘယ်ကုမ္ပဏီရယ်လို့ မသိတာဖြစ်သည်။

“ဟယ် ... စားပွဲတင်အရပ်ဆန်းလေးတွေ ထပ်ရောက်နေ
ပြန်ပြီနော်”

အစ်မကြီးက ပစ္စည်းလေးတွေကို မထိ၊ မကိုင်ရက်
သလိုဖြင့် အနီးကပ်ကြည့်ကာ ပြောသည်။

“ဟယ် ... ဒါဘာလေးလဲ”

သူမဘာသာ ကပ်ကြည့်ရင်း သူမဘာသာ မေးလိုက်
ရော့တ်အဖြေထုတ်လိုက် လုပ်နေပါသည်။

“ဪ - နှစ်ထပ်အိမ်လေးပဲ။ ဟယ် ... အထဲမှာ သူ့အခန်း
နဲ့သူ့ စားပွဲကုလားထိုင်၊ မွှေ့ရာ၊ ခုတင်၊ တီဗီ၊ ရေချိုးခန်း
နဲ့အိမ်သာပိစီလေးတွေ ရအောင်ထည့်ထားတယ်နော်၊ ဘယ်
လိုများလုပ်လဲ မသိဘူး”

“အဲဒါလေးက အလှတင်ရုံသက်သက်ပဲ ထင်တယ် အစ်မ။
စက္ကူဖိဖန်တုံးတော့ မဟုတ်ဘူး”

“ချစ်စရာလေး - ကြည့်ရတာ အသည်းယားတယ်၊ လှလည်း
လှပြီး လက်ရာမြောက်တယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်ကဝင်တာလဲ”

“တရုတ်ဘက်ကရော ထိုင်းဘက်ကရော ဝင်တယ်၊ အခု
နောက်ပိုင်း ကိုရီးယားဘက်ကပါ ဝင်တာရှိတယ်။ ကိုရီး

ယားကား ခေတ်စားနေတော့ လာလာမေးကြလို့ မှာပြီးတင် ထားရတယ်”

“ညီမတို့ဆိုင်မှာ ဆိုင်ကပစ္စည်းလေးတွေကို ကြော်ငြာတဲ့၊ ကတ်တလောက်တို့ ပန်းဖလက်တို့ရှိလား။”

“ဟီ ဟီ ... ဆိုင်သေးသေးလေး ဘယ်လိုလုပ် ကတ်တ လောက် ထုတ်မလဲ အစ်မရယ်၊ တစ်ပတ်ပတ်လိုက်ရင်ပဲ အကုန်ကြည့်ပြီးနေပြီ”

“အစ်မတို့ဘော့(စ)ကို ပြန်ပြမလို့ပါ”

“ဪ”

နီတွတ်ရော ခြယ်မှန်းပါ ဘာမှန်းမသိပေမယ့် “ဪ” ဟုသာ ရေရွတ်ကာ ခပ်ကြောင်ကြောင်လေး ကြည့်နေမိ ကြသည်။

“အစ်မတို့ကုမ္ပဏီက အခုမှ ဒီဘက်မှာ အတည်လာဖွင့် လိုက်တာလေ။ အရင်ကတော့ ပြည်လမ်းဘက်မှာရှိတဲ့ တာဝါမှာ အထပ်တစ်ထပ်ငှားပြီး ဖွင့်ထားတာပေါ့။ အခု ကျမ သူတို့ကိုယ်ပိုင်မြေကွက်ဝယ်ပြီး ကိုယ်ပိုင်ကုမ္ပဏီကြီး ဖွင့်လိုက်တယ်။ Building (ဘေလ်ဒင်) တစ်ခုလုံး ကုမ္ပဏီ ကြီး လုပ်ထားတယ် ဆိုတော့ တော်တော် ကြီးသွားတာ ပေါ့”

နှစ်ယောက်သား ခေါင်းသာညှိတ်ရင်း နားထောင်နေ ရပေမယ့် ဘယ်ကုမ္ပဏီမှန်း မသိကြ။ ဒီနားမှာ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းတွေ

တော့ အများကြီးရှိပေမယ့် စိတ်လည်းမဝင်စားတာမို့ ဘယ်ကုမ္ပဏီ က ဘာယူနီဖောင်းဝတ်မှန်းပင် မသိ။

“သိလား၊ မင်းထရေးဒင်းကုမ္ပဏီဆိုတာ”

“အင်း ... ကြားတော့ ကြားဖူးပါတယ်”

“အဲဒီကုမ္ပဏီလေ အစ်မလုပ်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကုမ္ပဏီနှစ်ပတ်လည် ဆယ်နှစ်ပြည့်လုပ်မယ်လို့ သူဌေး က ပြောတော့ အစ်မပဲ စီစဉ်ရတာပေါ့၊ အစ်မက သူဌေး ရဲ့စက္ကတေရီလေ”

“အစ်မနဲ့ အဲဒီအလုပ်နဲ့လိုက်တယ်၊ အစ်မက မေသန်းန လိုပဲ ချောချောလေး၊ ပြီးတော့ အဲဒီကုတ်အနီလေးနဲ့လည်း လိုက်တယ်”

“မြှောက်နေပြန်ပါပြီ၊ မပူနဲ့ စိတ်ချ၊ စိတ်ချ ဝယ်မှာ၊ အများကြီးဝယ်မှာ သူဌေးခိုင်းထားလို့ ဝယ်ပေးရမှာ အများ ကြီး”

ဟု အစချီကာ ကုမ္ပဏီနှစ်ပတ်လည် ညစာစားပွဲ တွင် ဝန်ထမ်းတွေကို ကံစမ်းမဲလုပ်ပေးမှာ၊ မပေါက်တဲ့ ဝန်ထမ်း တွေကိုတော့ လက်ဆောင်လေးတွေဝေမှာ စသဖြင့် ပြောပြပါသည်။

“ဒါကြောင့် အစ်မက သူဌေးကိုပြန်ပြဖို့ ဒီဆိုင်က ပစ္စည်း လေးတွေကို ကတ်တလောက်တို့ ကြော်ငြာစာရွက်လေးတို့ ထုတ်ပြီးပြထားမလားလို့ပါ”

“ပန်းဖလက်ကြော်ငြာလေးတွေကလေ အထိမ်းအမှတ်နေ့
တို့ ဘာတို့နီးမှ လျှော့ချေးနဲ့ရောင်းမယ်ဆိုပြီး ထုတ်တာပါ
အစ်မ။ အမြဲတော့ မထုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ခုလောလော
ဆယ်တော့ ဗာလင်တိုင်း(စ)ဒေးအတွက် ထုတ်ထားတဲ့
လက်ကျန်လေးပဲ ရှိတယ်။ အသစ်မရှိဘူး။ ဗာလင်တိုင်း(စ)
အတွက်ဆိုတော့ သူနဲ့ဆိုင်တာလေးတွေပဲ ပြထားတာ
သိပ်အနံ့ကြီး မပါဘူး”

ဗာလင်တိုင်း(စ)ဒေးဆိုသော အသံပါသဖြင့် ဒေါ်ချို
သာ တွန့်သွားပါသည်။ သူဌေးမှာက အဲဒီနေ့နဲ့ပတ်သက်တဲ့
ဝေဒနာရှိတယ်။ ဒီစာသားပါတာမြင်လို့ မဖြစ်ဘူး။

“သူဌေးကို ဗာလင်တိုင်း(စ)ဒေးတော့ ပြလို့မဖြစ်ဘူး။ သူ
က ဗာလင်တိုင်း(စ)ဒေးကို မုန်းနေတာ”

“အသည်းကွဲဖူးလို့လား”

“အသည်းကွဲသွားတာလေ၊ သူသိပ်ချစ်ရတဲ့ ချစ်သူနဲ့ကွဲ
သွားရလို့၊ ဟယ် ... ငါ့နယ် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေမိ
မှန်း မသိပါဘူး။ သူဌေးသာ ပြန်ကြားရင် ငါတော့အလုပ်
ပြုတ်တော့မှာပဲ ... ဟီး ဟီး”

“အစ်မတို့သူဌေးလည်း ဘယ်သူမှန်း မသိပါဘူး”

“မင်းထရေးဒင်းက ဦးမင်းပျိုလုလင်ကို မသိဘူးလား”

နီတွတ်ရော ခြယ်မှုန်းပါ ခပ်သွက်သွက် ခေါင်းခါ
ပြမိကြပါသည်။ အဲဒီအစ်မကြီး ကြည့်ရတာ သူ့သူဌေးကို

မှာမည်ကြီးရပ်ရှင်မင်းသားများ ထင်နေလား မသိဘူး။ ဒီမှာမည်
ကြားလိုက်တာနဲ့ လူတိုင်းသိနေမယ် ထင်နေတယ်လို့ပင် နှစ်
သောက်သား တွေးလိုက်မိကြသည်။

“အစ်မနာမည်က မချို့သာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သိရတာ ဝမ်းသာတယ်”

“ညီမကရော”

“ခြယ်မှုန်းသူတဲ့။ ခြယ်မှုန်းလို့ခေါ်ရင် ရပါတယ်”

“ကျွန်တော်က လွင်မြတ်ပါ။ အိမ်နာမည်က နီတွတ်”

အစ်မ ကြိုက်တာခေါ်”

ဒေါ်ချိုသာ နဲ့တဲတဲနိုင်လှကာ လက်ချောင်း၊ ခြေ
ချောင်းတွေ ယောက်ျားမဆန်ဘဲ အင်မတန်မှ လှပနွဲ့ပျောင်းနေ
သော လွင်မြတ်ကို အကဲခတ်ရင်း မိန်းမလျှာလေး ထင်တယ်လို့
မှတ်ချက်ချမိသည်။ အစကတော့ ကောင်လေး ကောင်မလေး
တွဲရောင်းတာနဲ့ မောင်နှမလားထင်ပြီး အကဲခတ်ကြည့်သေးသည်။
သူတို့ရုပ်က ဆင်လည်းမဆင်သဖြင့် သူငယ်ချင်းလား၊ စုံတွဲလေး
လားလို့တော့ တွေးကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။ အခု ဒီနေ့ သေသေချာချာ
စကားပြောရမှ ကောင်လေးကနွဲ့ပြီး ခြောက်သလိုလိုလေး ဖြစ်နေ
မှန်း သတိထားမိသွားတာဖြစ်သည်။

“သင်္ကြန်အတွက် ချေးလျှော့မယ့်ကြော်ငြာပါတဲ့ ပန်းဖလက်
တော့ ထုတ်ဖို့ရှိတယ် အစ်မ၊ အဲဒါ ခုမှစလုပ်တာဆိုတော့
နှစ်ပတ်လောက် ကြာမယ်”

“ရပါတယ်။ ပန်းဖလက်ကို သွားပြမနေတော့ပါဘူး။ အစ်မဘာသာပဲ ဦးမင်းပျိုလုလင်ကို ကြည့်ပြောလိုက်မယ်။ သူက ကပ်စေးနဲ့ပြီး ဈေးသက်သာတာ ရှာခိုင်းတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဈေးသိပ်နည်းပြီး သိပ်အသုံးမဝင်တဲ့ပစ္စည်းမျိုး ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ပါ”

“ဒီလက်ဆောင်ပစ္စည်းလေးတွေက တန်ဖိုးထားတတ်တဲ့လူ မှ သဘောကျတာ အစ်မရဲ့။ ဝန်ထမ်းတွေဆိုတော့ သူတို့ နဲ့အသုံးတည့်မှာက ကော်ဖီသောက်တဲ့ မတ်ခွက်တို့၊ စက္ကူဖိ ဖန်တုံးတို့၊ ခဲတံဘောလံပင်နံထည့်တဲ့ ဘူးလေး ခွက်လေး တွေတို့ ဈေးသုတ် မျက်နှာသုတ်ပဝါတို့လောက်ပဲ ဒီမှာရှိ တယ်။ ထမင်းဘူး၊ ထမင်းချိုင့်၊ ခေါက်ထီးတို့ ဘာတို့ဆို ရင်ရော သူတို့ ပိုပြီးအသုံးတည့်မလား မသိဘူး”

“အမယ်လေး ... ဒီဈေးသည်ကလည်းလေး။ သူ့ဆိုင်က အကုန်မဝယ်ဖြစ်အောင် တခြားပစ္စည်းတွေကိုပါ ညွှန်းပြီး အကြံပေးနေတယ်”

ခြယ်မှုန်း ပြောပြအကြံပေးတာကိုတော့ ဒေါ်ချိုသာ မှတ်ထားလိုက်ပါသည်။ ဝန်ထမ်းက အများကြီးရှိလေရာ ဒီ Gift shop မှာရောင်းသော ပစ္စည်းလေးတွေလောက်နဲ့တော့ ပြည့်စုံမှာ မဟုတ်။ ခြယ်မှုန်း အကြံပေးသလိုပဲ တခြားပစ္စည်းလေးတွေလည်း ရှာကြရမှာပါ။

“အခုလောလောဆယ်တော့ အစ်မ စိတ်ကြိုက်လေးတွေ ရွေးပြီး မှတ်သွားမယ်။ အင်း ... ဒစ်ဂျစ်တယ်ကင်မရာ လေးရှိရင် ကောင်းသား။ အစ်မ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူပြီး ဘော့(စ) ကို ပြချင်လို့”

“ရပါတယ်။ အစ်မ ကင်မရာ အဆင်ပြေရင် ယူလာပြီး ရိုက်လို့ရပါတယ်”

ဒေါ်ချိုသာလည်း သူမ ကြိုက်သလောက်လေးတွေ လိုက်ကြည့်၊ လိုက်ရွေး၊ ဈေးနှုန်းပါ မှတ်လိုက်ပါသည်။ အသေးစိတ် ကြည့်ရသဖြင့် တစ်နာရီလောက်တောင် ကြာသွားပါသည်။ သူမ ဆီမှာပေးသုံးထားသော ဟန်းဖုန်း မြည်လာမှပဲ အလုပ်ကိုသွားဖို့ ရှိသေးတာ သတိရတော့သည်။

“လာပြီ ... လာပြီ။ ဦးမင်းပျိုလုလင် ကျွန်မ လက်ဆောင် ပစ္စည်းလေးတွေ ဝင်ကြည့်နေလို့ပါ”

ဆိုကာ ဖုန်းပြောရင်း၊ ခြယ်မှုန်းတို့ကိုပါ လက်ပြ နှုတ်ဆက် ဆိုင်ပြင်ထွက်သွားသော ဒေါ်ချိုသာကို နှစ်ယောက် သား ငေးကျန်ခဲ့ကြသည်။

“အဲဒါကြောင့် သူများလက်အောက်မှာ ဝန်ထမ်းမလုပ်ချင် တာ။ သူဌေးက ခေါ်တာနဲ့ ပျာနေတာပဲ ချက်ချင်းသွား ရတယ်နော်”

“သူဌေးရဲ့စက္ကတေရီလေ နီတွတ်ရဲ့”

“ငါ စဉ်းစားနေတာက သူဌေးတွေ၊ လုပ်ငန်းရှင်တွေဟာ စက္ကတေရီကို ဘာကြောင့် မိန်းကလေးပဲ ရွေးခန့်တာလဲ ဆိုတာ”

“မိန်းကလေးတွေက တိကျပြီးသေချာတယ်လေ၊ ယောက်ျား လေးတွေက ပေါ့တီးပေါ့ဆနဲ့ အမှားသိပ်လုပ်တယ်”

“အဲမှာ ... နင့်လို ရေသာခိုနေတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကျတော့ ဘယ်လိုပြောမလဲ မိမိလေ”

“ငါ ရေသာခိုချင်အောင် နင်ကပဲ မိပြီးအလုပ်တွေ ကြို လုပ်ထားတာကိုး နီတွတ်ရယ်”

“နင့်ကို သနားလို့ ခေါင်းစုပ်မခံခိုင်းတာ၊ လူက ရုပ်လေး သနားကမားနဲ့ ရည်းစားက များချင်သေး ... ဟင်း”

“ရည်းစားမဟုတ်ပါဘူးဟယ် အိမ်ကလီတွေပါ”

“ကြိုက်ရင်လည်း ကြိုက်တယ်၊ မကြိုက်ရင်လည်း မကြိုက် ဘူးပြောပြီး ငြင်းရင်ရသားနဲ့၊ ခုလောလောဆယ်တော့ ရည်းစားမထားချင်သေးဘူး၊ မချစ်တတ်သေးဘူး၊ မိတ် ဆွေတွေလို ခင်တော့ ခင်နိုင်တယ် ပြန်ပြောရသလားဟယ်”

“ဟယ် ... ငါ အဲဒီလိုပြောတာနဲ့ပဲ နင့်အကောင်တွေက မျှော်လင့်ချက်ကြီးနဲ့ စောင့်မျှော်နေတာပါနော်၊ ငါကသင် သွားလိုရာ သွားနိုင်ပါသည်လို့ ကြေညာတာပဲ၊ သူတို့ဘာ သာ မသွားဘဲ ငါ့ဆီဖုန်းဆက်လိုက်၊ လက်ဆောင်တွေ လာပေးလိုက် လုပ်တာတော့ ဘယ်လိုငြင်းရမလဲ”

အမှန်တော့ ခြယ်မှုန်း ဒီလို ခင်ခင်မင်မင် ပြန်ဆက်ဆံ နေတဲ့ ယောက်ျားလေး ဆိုတာကလည်း သိပ်များများစားစားရှိ တာ မဟုတ်၊ ခြယ်မှုန်းကို ငယ်ငယ်လေးတည်းက (ခြောက်တန်း လား၊ ခုနစ်တန်းလား မမှတ်မိတည်းက) ကျိတ်ကြိုက်နေသော သီဟ ဆိုသော ကောင်လေးရယ်။ အခု ဆိုင်ဖွင့်မှ ဆိုင်ချင်းသုံး လေးဆိုင်ခြားလောက်မှာ သူလည်းဓာတ်ပုံကူး၊ မိတ္တူကူးဆိုင်ဖွင့် ထားသော ကျော်ကျော်ပိုင် ဆိုတဲ့ ကောင်လေးရယ်။ အိမ်နီးနား ချင်းဖြစ်သော ရဲဝင့်စံ အမည်ရတဲ့ အဆိုတော်ရှူး ရူးကာ သီချင်း တစ်စုံတစ်ရာတို့ရဖို့ လုံးပန်းနေသော ကောင်လေးရယ် သုံးယောက် တည်းပါ။

အဲဒီသုံးယောက်ကတော့ ခြယ်မှုန်း ပြောနေကျ တုံ့ပြန်နေကျ စကားအတိုင်း ...

“အခုချိန်မှာ ရည်းစားမထားချင်သေးဘူး၊ လူစိမ်းတစ် ယောက်ကို တကယ်မချစ်နိုင်ဘဲနဲ့ မရွေးချင်ဘူး၊ ချစ်လည်း မချစ်တတ်သေးဘူး၊ ဒီတော့ မိတ်ဆွေလို သဘောထားပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လေ့လာကြရအောင်နော်။ အခင် အမင်မပျက်ဘဲ နေကြရအောင်”

ဟု တုံ့ပြန်ခဲ့ပေမယ့် ကျန်တဲ့ ချဉ်းကပ်လာသူ ယောက်ျားတွေလို မဟုတ်ဘဲ ဒီသုံးယောက်ကတော့ ဇွဲကောင်း ကောင်းနဲ့ စောင့်နေနိုင်ခဲ့ကြသည်။ နှစ်စဉ် ဗာလင်တိုင်း(၈)နေ့ ရောက်တိုင်း ခြယ်မှုန်းကို အမှတ်တရလက်ဆောင်တွေ ပို့ခဲ့လေ့ရှိသည်။

ခြယ်မှုန်း မွေးနေ့ကို အမှတ်တရ စောင့်ဆိုင်းပြီး ဘာသံဒေးဝှစ်(ရံ) လုပ်ဖို့ လက်ဆောင်ပေးဖို့ စိတ်ပါဆဲ။ ခြယ်မှုန်းကတော့ မမှတ်မိပေမယ့် သူတို့ကတော့ သူတို့ဘာသာ ခြယ်မှုန်းကို စတွေ့ပြီး ချစ်မိသောနေ့ဟု မှတ်သားကာ အမှတ်တရကတ်တို့ ဘာတို့ ပို့ဆဲ။

တစ်ခါတလေ ခြယ်မှုန်းနဲ့ စကားပြောချင်ပါသည် ဆိုကာ တောင်းဆိုလာခဲ့ရင် ကော်ဖီဆိုင်မှာဖြစ်ဖြစ်၊ တွေ့ပြီးစကား ပြောပေးဖို့၊ ဖုန်းဆက်လာရင် အကြာကြီး စကားတွေပြောဖို့ ဆိုင်လာလည်ရင် အချိန်ပေး ဧည့်ခံစကားပြောဖို့တွေကိုလည်း ခြယ်မှုန်းက စိတ်ပါစွာ လက်ခံပေးတတ်ပါသည်။

နီတွတ် အမြင်မှာတော့ ခြယ်မှုန်းဟာ အိမ်ကလီ လုပ်ထားကာ ကောင်လေးတွေကို ဇာတ်လမ်းလုပ်ထားသည်ထင်ပြီး တဆူဆူ တပုပု လုပ်နေတာဖြစ်သည်။ နီတွတ်ရဲ့သဘောက ခြယ်မှုန်းကို ညီမလေးလိုချစ်ပြီး တကယ့်ကို အပြစ်ကင်းစင်သော ကလေးတစ်ယောက်လို ဖြစ်စေချင်တာပါ။

ခြယ်မှုန်းဟာ ရှုပ်တာတော့ မဟုတ်ပေမယ့် ကိုယ့်ကို ဖွဲ့ကြီးကြီးနဲ့ စောင့်ခဲ့သော ကောင်လေးတွေကို အခုကျမှ ငြင်းပစ်လိုက်ရမှာ၊ မလာနဲ့တော့၊ လက်ဆောင်တွေ မပေးနဲ့တော့လို့ ပစ်စလက်ခတ်ကြီး ငြင်းပစ်လိုက်ရမှာ အားနာပြီး ဒီတိုင်းထားထားတာဖြစ်သည်။

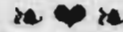
“ဟော ... ဖုန်းလာတယ်”

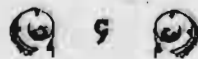

“နီတွတ် ကိုင်လိုက်၊ ငါ ဒီမှာ သင်္ကြန် ဈေးလျှော့ရောင်းရမယ့် ပစ္စည်းလေးတွေ ရွေးတာ မပြီးသေးဘူး”

နီတွတ် ဆိုင်ဖုန်းကို သွားကိုင်ကာ ဟုတ်ကဲ့တွေ အင်းတွေ ရပါတယ်တွေ ခဏမျှပြောကာ ဖုန်းချသည်။ ပြီးမှ ...

“ခုနလာသွားတဲ့ မချိုသာဆီကပါ။ သူ ခုပဲလာပြီး ပစ္စည်းလေးတွေ ဓာတ်ပုံလာရိုက်ချင်တယ်တဲ့။ ဘော့(စ)ရဲ့ကင်မရာ ပေးသုံးလိုက်တယ်တဲ့”

မီးပွိုင့်မှာ မီးနှီ၍ ဇောရပ်ထားစဉ် သူ့မျက်လုံးတွေက လမ်းဘေးတစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲ အမှတ်မထင် ကြည့်မိလိုက်ပါသည်။ လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ဈေးဆိုင်ခန်းတွေ တန်းစီနေတဲ့ထဲမှာ “Dusk” (ဒတ်(စ်)(ခ)) အမည်နဲ့ ဖွင့်ထားသည့် Florist & Gift Shop လေးကို တွေ့လိုက်ပါသည်။ ဒီဆိုင်ကိုမြင်တော့ ဟိုတလောက ဒေါ်ချိုသာ ပြောတာ ဒီဆိုင်ပဲ။ ဆိုင်မှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းလေးတွေတောင် ဒစ်ဂျစ်တယ်ကင်မရာနဲ့ ရိုက်လာပြသေးတယ်။ မိန်းမတွေများ ကြုံကြုံဖန်ဖန် တွေ့တတ်တယ်။ အသည်းပုံနှစ်ခု ဆက်ထားတဲ့ပုံဖြစ်စေတဲ့ မတ်ခွက်တစ်ခုတို့၊ ကမ္ဘာကြီးကို ပန်းပေါ်တင်ထားတဲ့ ဟာကြူလီပုံထွင်းထားတဲ့ ဖန်ရုပ်မှာ ကမ္ဘာလုံးကြီးကတော့ စားပွဲတင်နာရီလေးအဖြစ် ဖန်တီးထားတာတို့၊ လက်ဖဝါးလှလှလေး နှစ်ဖက်ထဲ ထိုင်ထားတဲ့ ကြွေပန်းအိုးတို့၊ လက်ဖဝါးနဲ့ ထိလိုက်တာနဲ့ မီးလင်း မီးမှိတ် လုပ်လို့ရတဲ့ စားပွဲ

တင်ပန်မီးအိမ်တို့ အများကြီးပဲ စုံလွန်းလို့ မှတ်တောင်မမှတ်မိဘူး။ သူလည်း ဘာမှအကြံမပေးတတ်တာနဲ့ ...

“ဒေါ်ချိုသာ သဘောကျရင် ဝယ်ပါ။ မိန်းကလေးအများစု ကြိုက်မယ်ထင်ရင် ပြီးတာပဲ”

ဟု အကြောင်းပြန်လိုက်ပါသည်။ လက်ဆောင်ထုပ်တို့ မိန်းကလေးသီးသန့်၊ ယောက်ျားလေးသီးသန့် ခွဲထားမည်ဖြစ်ရာ မိန်းကလေးကြိုက်ပစ္စည်းတွေ ဝယ်လို့လည်း ဘာမှပြဿနာမရှိသဖြင့် ခွင့်ပြုလိုက်တာဖြစ်သည်။ အခုတော့ အော်ဒါမှာတောင် မာပြီးပြီထင်ပါရဲ့။ ထိုဆိုင်ဘက်မှ မျက်စိခွာပြီး ဒီဘက်ပြန်လှည့်တော့မလိုပြင်စဉ် ဆိုင်ထဲမှ ဖျတ်ခနဲထွက်လာသော ပုံရိပ်တစ်ခုကြောင့် သူ တအံ့တသြ ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

“ဟင် ... ဟိုကောင်မလေးပဲ”

ဒီဆိုင်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်ပါလိမ့်။ ဟိုတစ်ခါ ဆိုင်ကြော်ငြာဆိုပြီး ကတ်လေးတွေ လိုက်ဝေတုန်းကလည်း ဒီနားဘစ်ဝိုက်မှာ တွေ့တာပဲ။ ဆိုင်နာမည်ကို ဂရုမစိုက်လိုက်မိတော့ ဘယ်ဆိုင်မှန်း မသိလိုက်ဘူး။ ဒီဆိုင်များလားလို့ တွေးတာတောင် မဆုံးသေး။ ကောင်မလေးက ဆိုင်ရှေ့မှာထောင်ထားသော အဖြူရောင် ကျောက်သင်ပုန်းတွင် အပြာရောင်၊ အနီရောင်မင်တွေသုံးလျက် စာသားတချို့ ရေးနေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ ဒီဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်သူမို့လို့သာ ဆိုင်နဲ့ပတ်သက်တာရေးပြီး ကြော်ငြာတာ ဖြစ်မည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းပေမယ့် လက်ရေးကြီးကြီးနဲ့ ရေးထားတာမို့ မြင်ရပါသည်။

“သင်္ကြန်ကျရန် ရက်(၃၀)သာ လိုတော့သည်။ သင်္ကြန်အထူးလျှော့ဈေးအဖြစ် တစ်ဆိုင်လုံး ဘာပဲဝယ်ဝယ် (၁၅) လျှော့ပေးနေပြီ”

စာရေးပြီး ပြန်ဝင်သွားသော ကောင်မလေး၏ နောက်ကျောကို သူ လိုက်ငေးမိသည်။ ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် ရုပ်ချင်းဆင်ရတာလဲ။

နောက်ကကားဆီမှ တစ်ချက် သတိပေးဟွန်းသံ ကြားလိုက်တော့မှသာ ကားမောင်းထွက်ဖို့ သတိရတော့သည်။ သူ သုံးခါတိတိ မြင်ဖူးလိုက်သော မိန်းကလေး၏ ရုပ်ပုံလွှာသည် သူ့ကိုများစွာ အနှောင့်အယှက် ပေးနေတော့သည်။ ပထမတွေ့တုန်းက ကြော်ငြာတွေ ဝေနေတာ။ ဒုတိယတွေ့တော့ သူ့ကားနဲ့ တိုက်မိတော့မလိုဖြစ်တာ။ အခု တတိယအကြိမ်မှာတော့ ဆိုင်ရှေ့မှာ ဖျတ်ဆို တွေ့လိုက်တာ။

ပြီးတော့ ကောင်မလေးက ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ ကျင်လည်နေခဲ့သူပဲ။ သူ့ကုမ္ပဏီအသစ်ဖွင့်ထားရာ နေရာနဲ့ သိပ်မလှမ်းမကမ်းမှာ ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင် ဖွင့်ထားခဲ့သူ ဖြစ်နေသည်။

ရုံးရောက်တော့ လုပ်စရာရှိတဲ့အလုပ်တွေ လုပ်ရင်း ဒေါ်ချိုသာနဲ့ စကားပြောဖို့ ကြိုလာသောအခါ သူဟာ မထင်မှတ်

ဘဲ ကောင်မလေးအကြောင်းကို မေးကြည့်ချင်စိတ်တွေ အလိုလို ဖြစ်လာပါသည်။

“ဒါနဲ့ ... ဒေါ်ချိုသာ ပြောထားတဲ့ Dusk ဆိုတဲ့ ဆိုင်လေးကို ဘယ်သူတွေ ဖွင့်တာလဲ”

စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်လာမိတဲ့ ဆန္ဒတစ်ခုကို မငြင်းဆန်နိုင်တာနဲ့ သူ ထုတ်မေးမိသည်။

“ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပါ။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စပ်တူဖွင့်တာပေါ့။ ခပ်ငယ်ငယ်လေးတွေပါပဲ။ နှစ်ဆယ်ကျော်လေးတွေ ရှိဦးမယ်”

“ဪ ... ဪ”

သူ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်ပြီး “ဪ ... ဪ” ဟုသာ ရေရွတ်မိသည်။ ကောင်လေး၊ ကောင်မလေးဆိုတော့ သူ စစတွေ့တုန်းက လှမ်းမြင်လိုက်တဲ့ ခပ်ချောချောကောင်လေးကို မြင်ပါသည်။ စုံတွဲလေးလား၊ သူတို့ကြည့်ရတာ အဲဒီတုန်းကတော့ တော်တော်ရင်းနှီးတဲ့ပုံပဲ။ ဒေါ်ချိုသာ အမြင်ကတော့ သူငယ်ချင်းလို့ယူဆပြီး ပြောတာဖြစ်မယ်။

“နှစ်ယောက်စလုံး ငယ်ငယ်လေးတွေ၊ ချစ်စရာလေးတွေပါ ဦးမင်းပျိုလုလင်။ ကျောင်းပြီးတော့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတာနဲ့ ဝါသနာပါရာ ဆိုင်ဖွင့်တဲ့သဘောပဲတဲ့။ ဒီဆိုင်ချိုးက စီးပွားဖြစ်လောက်အောင် ရောင်းကောင်းတာမျိုးမ

ဟုတ်လို့ တစ်ချိန်ကျရင်တော့ ဝင်ငွေကောင်းတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်မယ်လို့တော့ ပြောပြကြတယ်။ ကောင်လေးက ပန်းထိုး ပညာ အရမ်းတော်တယ်။ သူ့ပန်းတုလေးတွေက လက်ရာ အရမ်းမြောက်ပြီး လှတယ်။ ကောင်မလေးကတော့ သဘော အရမ်းကောင်းပြီး ပျော်တတ်တယ်။ ဘယ်သူနဲ့မဆို မိတ် ဆွေဖြစ်လွယ်တယ်”

အင်း ... ဒါလည်း တူနေပြန်ပြီ။ ပုံပုံလည်း အဲဒီလို ပဲ။ အချိန်ပြည့် ပြီးနေတတ်ပြီး အယုတ်အလတ် အမြတ်မရွေး ပေါင်းတတ်တယ်။ သူ ခင်မိပြီဆိုရင် အိတ်ထဲရှိသမျှ ကုန်ချင် သလောက် ကုန်ပါစေ။ ရက်ရက်ရောရော ပေးပစ်တတ်တယ်။ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုခုပဲသွားသွား ဘယ်နေရာပဲသွားသွား ခဏတဖြုတ် လေး တွေ့လိုက်တဲ့သူနဲ့ စကားလက်ဆုံကျပြီးရင် အိမ်ပြန်ဖို့လမ်းခွဲ ကြတဲ့အခါ ဖုန်းနံပါတ်တွေလည်း အိမ်နံပါတ်တွေပြော၊ e-mail တွေလဲလှယ်ကြတဲ့အထိ ခင်မင်ရင်းနှီးသွားတတ်ကြသူတွေလည်း မနည်းလှ။

“ဆိုင်နာမည်ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်လေးတော့ ပေးမှ ပေါ့။ Dusk ဆိုတဲ့ နာမည်က အယူသီးတဲ့လူအနေနဲ့ဆို သိပ်စိတ်တိုင်းကျစရာ မကောင်းဘူး။”

“Dusk ဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်မို့လို့လဲ။ ကျွန်မတော့ မသိ ဘူး၊ သိပ်ကြားဖူးနားဝမရှိလို့ ထင်တယ်”

“Dawn (ဒေါင်းနံ)ဆိုတာ အရုဏ်တက်စအချိန် Dusk ဆိုတာ နေဝင်ရီတရောအချိန်လေ။ နေဝင်ရီတရော မှောင်ရီ ပျိုးဝူ ဖြစ်ချိန်ကိုပြောတာ။ ဒါကြောင့် ဆိုင်တစ်ဆိုင်အနေ နဲ့ဆိုရင် အောင်မြင်ချင်ရင် ဒီလိုနာမည်မျိုး မပေးသင့်ဘူး။ မှောင်လာပါပြီဆိုမှ ဆက်မှောင်ပြီး ညမိုးချုပ်ဖို့ပဲ ရှိတော့ တယ်။ ဘယ်သူမဆို အဲဒီအချိန်ကြီး ဘယ်ကြိုက်မလဲ။ Dawn ဆိုရင် အရုဏ်တက်စအချိန်လေ။ အရုဏ်တက် ပြီးရင် အလင်းရောင်ရလာတဲ့ နေ့အချိန်ပဲ ရှိတော့တာ။ တက်ချိန်ပေါ့ အယူအဆအရဆို ကောင်းတာပေါ့”

“Twilight (တိုင်းလိုက်ထဲ)ကကျတော့ရော”

“အဲဒါက မိုးအုံ့နေသလိုမျိုး မှောင်နေတာကို ခေါ်တာ၊ ဟား ဟား ... ဒေါ်ချိုသာ ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီး ဒီဟာရဲ့အဓိပ္ပာယ် ကို သိချင်တာထင်တယ်”

“အင်း ... အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ ကောင်လေးက သွေးစုပ် ဖုတ်ကောင် Vampire လေ၊ ကောင်မလေးက လူစစ်စစ် ဇာတ်လမ်းလေးက ကြည့်လို့ကောင်းလို့၊ အဲဒီစကားလုံးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကိုသာ မသိတာ”

ဒေါ်ချိုသာလည်း အဲဒီစကားဆုံးတော့မှ ...

“သူတို့ကိုဆုံရင် ပြောဦးမှပါ။ ဆိုင်နာမည်ကို ဘာလို့ အဲဒါပေးလဲလို့။ Dawn လို့ နာမည်ပြောင်းပါလားကို ပြောရမယ်။ ကောင်လေး ကောင်မလေး နှစ်ယောက် ဆိုင်လေ၊ အောင်မြင်ပြီး ဆက်ဖွင့်တာပဲ မြင်ချင်လို့လေ”

ဟု သူမဘာသာ ဆက်ပြောလေသည်။
“သူတို့က နံတွဲလေးလား”

သူ မနေနိုင်တော့ဘဲ မေးကြည့်မိလျှင် ဒေါ်ချိုသာ
အသံထွက် ရယ်လိုက်ပါသည်။

“နံတွဲတော့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဘာလို့ဆိုတော့ ကောင်
လေးက နည်းနည်းခြောက်နေတယ်လို့ ထင်တယ်။ သူနဲ့
စကားပြောကြည့်လိုက်တာနဲ့ သိတယ်။ ခြောက်နေတယ်
လို့ သိကိုသိတယ်”

“တစ်ချို့တွေလည်း လူလေးက အလိုလို နဲ့နဲ့နေတာရှိတတ်
ပါတယ်။ အခြောက်စိတ် ဖြစ်နေချင်မှ ဖြစ်နေမှာလေ”

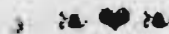
“အဲဒါတော့ ကျွန်မ၊ မပြောတတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်တော့ တော်တော်သံယောဇဉ်
ကြီးကြမုန်း သိသာတယ်။ ငယ်ငယ်လေးတည်းက ပေါင်း
လာတဲ့ အိမ်နီးနားချင်း သူငယ်ချင်းတွေလို့ ပြောတာပဲ”

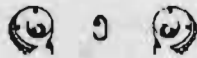
သူသည် မေးချင်ရာ မေးဖြစ်ပြီးမှ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်
သတိပေးလိုက်မိပါသည်။ ငါ ဘာတွေမေးနေမိတာလဲ။ ဒီလို
မဖြစ်သင့်ဘူးလေ။ ပုံပုံနဲ့ တူတာလေး တွေ့တာနဲ့ပဲ ချက်ချင်း
စိတ်ဝင်စားစရာလား။ ပုံပုံလိုပုံစံ မိန်းကလေးတွေမှ အများကြီး
ရယ်၊ အရင်ကလည်း တွေ့ဖူးနေတာပဲ။ ဒီမိန်းကလေးကျမှ ဘာ
ကြောင့် စိတ်ပြောင်းပြီး စိတ်ဝင်တစား မေးမြန်းစပ်စုချင်ရတာလဲ။

မင်းပျိုလူလင်သည် အမည်ပင်မသိရသေးသော မိန်း
ကလေးကို ကြိုးစားပြီး မေ့ဖျောက်ထားနိုင်ဖို့ အလုပ်တွေသာ
ကြိုးရန်းလုပ်နေမိတော့သည်။ တည်ငြိမ်နေခဲ့ပြီးပြီလို့ ကိုယ့်နှလုံး
သားကိုယ် တင်ထားခဲ့တာတွေ အခုကျမှ လှုပ်ရှားလာရသည်ကို
တော်တော်မကျေမနပ် ဖြစ်နေမိသည်။ သူ့ဘဝမှာ ပုံပုံကလွဲရင်
ဘယ်သူ့ကိုမှ နေရာထပ်မပေးချင်။ ဘယ်သူမှ သူ့ဘဝထဲကို ဆွဲ
ခေါ်ချင်ခဲ့တော့ပါ။

ထပ်ပြီး ချစ်ရမှာကြောက်သလို ချစ်ပြီးပေးကွာကြ
ရတဲ့ အဖြစ်ကိုလည်း သူ မခံစားနိုင်တော့ပါ။ အသည်းနှလုံးတွေ
ကွဲကြေရတယ်ဆိုသော ခံစားချက်ကို ထပ်ပြီးမကြုံချင်တော့တာ
ဖြစ်သည်။

ခရင်(မ)ပါသော ကိတ်မုန့်ဘူးကို အိတ်နဲ့မထည့်ဘဲ ဒီတိုင်းကိုင်ကာ ဒီဘက် ဖျတ်ခနဲအလှည့်၊ နောက်မှာ အသံမပေး တာလား၊ အသံမထွက်အောင် ညင်သာလွန်းတာလား မသိသော လူတစ်ယောက် ဝင်အရပ်နှင့် ကြုံလိုက်လေရာ မတော်တဆ ဝင် တိုက်မိကြသည်။ မုန့်ကိုင်ထားသောလက်က မမြဲသဖြင့် မုန့်ဘူး မှာ လက်ထဲမှ ပြုတ်ကျသွားတော့လေသည်။

“အီး ... ဟီး ... ကုန်ပါပြီ”

ခြယ်မှုန်းသည် လန့်၍ယောင်ပြီး အော်လိုက်မိသည်။

“ဆောရီး”

ခြယ်မှုန်း တိုက်မိသူကို မော့ကြည့်မိ၏။ အဲဒီအခါ ကျမှ ထိုသူလည်း ခြယ်မှုန်းကို အံ့သြငေးကြောင်ပြီး ပြန်ကြည့် တော့သည်။ ဟိုလူကြီး ... ဟိုလူကြီး ... ကြည့်စမ်း တွေ့ပြန်ပြီ။ ခဏ ခဏ အဲ ... မဟုတ်သေးဘူး။ ဆုံတာနှစ်ခါရှိပြီ။ တွေ့လိုက်

တဲ့အခါတိုင်း ကောင်းကိုမကောင်းဘူး။ အမြဲပြဿနာနဲ့တစ်လုံး။ ရုပ်ကြီးက ဒီတစ်ခါတော့ မုန့်ကုပ်ပြီး ခပ်တည်တည်တော့ ဖြစ် ခနေ။ ဘယ်ဖြစ်မလဲ သူ ဝင်တိုက်တာကိုး။ သူ့မှာအပြစ်ရှိလို့ပေါ့။

“အရမ်းမြန်မြန်ကြီး ဒီဘက်လှည့်လိုက်တော့ ဝင်တိုက်မိ တာပေါ့”

အံ့မယ် ... သူ့ကျတော့ အပြစ်မရှိတဲ့ပုံနဲ့။ ခြယ်မှုန်း ကိုကျတော့ ပြန်တောင် အပြစ်ပြောနေသေးတယ်။ အဲ့ရော ...

“အစ်ကိုကြီးကလည်း အသံတောင်မပေးဘဲ နောက်မှာဝင် ရပ်လိုက်တယ်လေ”

ခြယ်မှုန်း ရအောင်ပြန်ပြောပြီး ကိတ်မုန့်ဘူးကို ကောက်ပြီး ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ အဆော့တစ်ကိတ်တုံးလေးတွေ ဟာ အကုန်လုံး ထိကပ်ကုန်ကြပြီး ပုံပျက်ပန်းပျက်တွေ ဖြစ်ကုန် လေပြီ။ ကိတ်မုန့်တုံးလေးတွေပေါ်မှာ အလှဖော်ထားတဲ့ပန်းပွင့် လေးတွေ၊ ပန်းခက်လေးတွေ၊ လိပ်ပြာလေးတွေ မရှိတော့။ အရောင် စုံလေးတွေ အလှဆင်ထားတာလည်း တစ်လွှာစီရှိမနေတော့ဘဲ ရောကုန်လေပြီ။

ခြယ်မှုန်း စိတ်ညစ်ပြီး ရှုံ့မဲ့ပစ်လိုက်မိသည်။ ခရင်(မ) တွေကို ကြိုက်လှတာ မဟုတ်ပေမယ့် မုန့်တွေ ပုံပျက်သွားသဖြင့် မစားချင်တော့။ ခြယ်မှုန်းမှာ မုန့်ကိုစားချင်တာထက် ဆိုင်ထဲဝယ် လိုက်တော့ မျက်စိပသာဒလည်းဖြစ်ပြီး လှလည်းလှတာကြောင့် ဒီမုန့်လေးတွေကို ရွေးဝယ်ဖြစ်သွားတာဖြစ်သည်။ ခြယ်မှုန်းလို

လူမျိုးက မုန့်စားကောင်းတာ၊ မကောင်းတာထက် မုန့်ဟာ မျက်စိပသာဒဖြစ်ပြီး အရောင်လေးစိုစို၊ အရောင်စုံစုံနဲ့ လှနေရင် ဝယ်ချင်ဝယ်ချပစ်တတ်သည်။

မကုန်နိုင်၊ မခန်းနိုင်တွေဝယ်ပြီး အိမ်ကလူတွေ အတင်းလိုက်ကျွေးပစ်တတ်သော ခြယ်မှုန်းသည် ယခုတော့ မုန့် လှလှလေးတွေ ပျက်သွား၍ အတော်စိတ်ညစ်သွားပါသည်။

ဟိုလူကြီးဆီမှ ချောင်းဟန့်သံ (မလိုအပ်ပါဘဲ ချောင်းဟန့်သည်ဟု ထင်ပါသည်) ထွက်လာကာ ...

“မုန့်တွေ အစားပြန်ဝယ်ပေးမယ်”

ဟု နောက်ဆက်တွဲ ပြောလိုက်သံက ကြားရသည်။ ခြယ်မှုန်းသည် ဟာ ... ရပါတယ်တွေ ဘာတွေ ဟန့်ဆောင်ပန် ဆောင် ပြောချင်စိတ်လည်း မရှိရာ ...

“ဟင် ... ဟုတ်လား၊ တကယ်လား၊ တကယ်ဝယ်ပေးမှာ လား”

ဟူ၍ ဝမ်းသာအားရ မေးလိုက်လျှင် ဟိုလူကြီးမှာ ခြယ်မှုန်းကို ငေးခနဲ ကြည့်တော့သည်။ သူကြည့်ပုံမှာ ခြယ်မှုန်း၏ ဟန့်မဆောင်မှုကြောင့် စူးစမ်းပြီး ကြည့်လိုက်တာမျိုး မဟုတ်မှန်း ခြယ်မှုန်း အကဲခတ်မိသည်။ သူနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပြီးသား လူ တစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်သလိုမျိုးဟု ခြယ်မှုန်း စိတ်ထဲမှာ ထူးဆန်းစွာ ခံစားလိုက်ရပါသည်။ သူ့အကြည့်ကြောင့် ခြယ်မှုန်း ရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားပါသည်။

“တကယ် ဝယ်ပေးမှာပါ။ မုန့်ဘူးတစ်ဘူး ပြန်ဝယ်ပေး ရတာပဲ၊ ကိုယ့်အတွက် ဘာမှအပန်းမကြီးပါဘူး”

“ဟို ... အဟဲ ... ကျွန်မက ကိတ်မုန့်လေးတွေ လှလို့ဝယ် တာပါ။ သိပ်စားချင်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး”

“လှလို့ဝယ်တာ ... ဟုတ်လား”

ခြယ်မှုန်း သွက်သွက်လက်လက် ခေါင်းညိတ်ပြ လိုက်ရာ သူ့ပုံစံမှာ အံ့သြသလိုလို၊ မယုံနိုင်သလိုလို၊ တိုက်ဆိုင် မှုတစ်ခုခုကို ကြုံရသလိုလိုကြီးဖြစ်လျက် တွေဝေနေတော့သည်။

သူ ခြယ်မှုန်းကို ခပ်စိုက်စိုက်လေး တစ်ချက်ကြည့် ပြီးလျှင် အရောင်းကောင်တာမှ ဝန်ထမ်းမိန်းကလေးကိုလှည့်၍...

“ဒီမုန့်ဘူးထဲမှာပါတဲ့အတိုင်း တစ်ဘူးထုပ်ထည့်ပေးလိုက် ပါ”

ဟု မှာလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော့်ကိုတော့ ပလိန်းကိတ်တစ်လုံးနဲ့ ကွတ်ကီးတစ် ထုပ် ထည့်ပေးပါ။ ဪ ... ဟိုဘက် ချို(စ)ကိတ်တွေထဲ ကတော့ စတော်ဗယ်ရီနဲ့ လီမွှော်ချို(စ)ကိတ် နှစ်တုံးစီထည့် လိုက်ပါ”

သူ့အတွက် ပါဆယ်မှာနေသော ဟိုလူကြီး (ခြယ်မှုန်း စိတ်ထဲမှာတော့ အဲဒီလိုသာ တွင်တွင်ခေါ်ချင်မိသည်) နံဘေးမှာ ရပ်ရင်း ခြယ်မှုန်းအတွက် မှာပေးသော မုန့်ဘူးကို စောင့်ယူမိ သည်။

“ရော့ ... မင်း မုန့်ဘူး ရပြီ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ခြယ်မှုန်း၏ ကျေးဇူးစကားကို ဂရုတစိုက် နားထောင်ဖော်ပင်မရဘဲ ဟိုဘက်လှည့်သွားသဖြင့် အောင့်သက်သက်နဲ့ ဆိုင်ပြင်ပြန်ထွက်လာရသည်။ ရင်ထဲမှာ သိပ်တော့မကျေမနပ်လှ။ ဘာမကျေမနပ်မှန်းတော့ မသိပေမယ့် မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာတော့ အမှန်ပင်။ လူကိုများ ခေါ်ချင်သလိုလို၊ မခေါ်ချင်သလိုလိုနဲ့ ... ဟင်း။ ခြယ်မှုန်းလည်း ဘာအပြစ်မှ မလုပ်ထားဘဲနဲ့။ ခြယ်မှုန်း စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ဟိုလူကြီးကို ပြန်ရပ်စောင့်နေလိုက်မိပါသည်။ သူက မခေါ်ချင်ပေမယ့် ခြယ်မှုန်းက ခေါ်ချင်တယ်။ စကားထပ်ပြောချင်နေတယ်။

သူထွက်လာတာ မြင်တာနဲ့ သွားပြီးကာ ...

“ဟော”

ဟု အသံပါပြုလျက် ရပ်စောင့်နေသော ခြယ်မှုန်းကို မြင်လျှင် အံ့သြသလို မျက်ခုံးတွန့်သွားပါသည်။

“အစ်ကိုကြီးကို စောင့်နေတာ”

“မုန့်အစား ပြန်ဝယ်ပေးပြီးပြီလေ”

“ကျွန်မ မယူတော့ပါဘူး။ အစ်ကိုကြီးပဲ ပြန်ယူလိုက်ပါ။ လွတ်ကျသွားတဲ့ဘူးက ခရင်(မ)လေးတွေ ပျက်သွားတာက လွဲရင် စားလို့ရပါတယ်”

“ငါက ဘာလို့ယူရမှာလဲ။ ငါစားမှ မစားတာ”

“အစ်ကိုကြီး မစားလည်း အစ်ကိုကြီးအိမ်ကလူတွေ စားလို့ရတာပေါ့”

“ဟေ့ ... ဒီမှာ နေစမ်းပါဦး။ မင်း ဘာလာရှုပ်တာလဲ။ မင်းပဲ ဆိုင်ထဲမှာတုန်းကတော့ ကောင်းဘိကောင်းရက်နဲ့ ယူမယ်ဆိုလို့ ပြန်ဝယ်ပေးတာလေ။ ငါက ဘာလို့ယူရမှာလဲ”

ဟိုလူကြီးဆီမှ စိတ်ရှုပ်သလိုလို အသံဖြင့် ထပ်ပြောလိုက်သံကို ခြယ်မှုန်း ရင်ထဲ ကလိ ကလိနဲ့ ရယ်ချင်သွားသည်။ သူ့ကိုတမင် ဇာတ်လမ်းလုပ်ချင်လို့ မုန့်ကိုမယူတော့ပါဘူးလို့ ထိမ်လည်ပြောရတာမို့ ရယ်ချင်နေသည်။ သူကတော့ အဲဒီမုန့်ဘူးကို လက်နဲ့ထိရရင်ပဲ သူ့ လဲသေရတော့မလိုလို ပုံစံဖြစ်ကာ ဆင်းတခါခါနှင့် ငြင်းနေလေသည်။

“တကယ်တော့ ခုမှ ပြန်စဉ်းစားမိလို့ပါ။ မတော်တဆ တိုက်မိတာပဲ။ အစ်ကိုကြီး ပြန်လျော်ပေးစရာ မလိုဘူးလို့လေ။ ပြီးတော့ ကျွန်မ နမောနမဲ့ ပျာယာပျာယာနဲ့ လှည့်လိုက်မိတာလည်း ပါပါတယ်။ ကျွန်မအပြစ်လည်းပါနေတော့ သူများဆီက အလကားနေရင် အလျော်မတောင်းသင့်ဘူးလေ”

“ရတယ်၊ ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်။ ငါ မင်းကို ပြန်ဝယ်ပေးနိုင်တယ်။ ဒီမုန့်ဘူးလောက်လေးနဲ့ ငါ မမ္မဲသွားဘူး”

“သိပါတယ် ... သိပါတယ်။ သူဌေးကြီးမှန်း သိပါတယ်။ ပရာဒိုကြီး စီးနေမှတော့ ဒီထောင်ဂဏန်းလောက်ရှိတဲ့ မုန့်ဘူးဖိုးကို မမူဘူးဆိုတာ”

ခြယ်မှုန်း စိတ်ထဲ တရင်းတနှီး စ၊ချင်၍ ပြောလိုက်ပါသည်။ ဒါကို သူက တကယ်အဟုတ်ကြီးထင်ကာ ...

“မဟုတ်ဘူး၊ ငါက အဲဒီသဘောပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းကို ဝယ်ပေးပြီးတဲ့မုန့်ကို ငါ ပြန်မယူတော့ဘူးလို့ ပြောနေတာ။ မင်း မစားချင်ရင်လည်း မင်းအိမ်ကလူတွေ စားလို့ရတယ်။ ဒါမှမဟုတ် လမ်းပေါ်မှာ ပင်ပင်ပန်းပန်း အမှိုက်သိမ်း၊ အမှိုက်လှည်း သန့်ရှင်းရေး လုပ်နေရတဲ့ သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်းကို ပေးချင်ရင် ပေးလိုက်။ သူတို့ မင်းကို ကျေးဇူးတောင် တင်ဦးမယ်”

သူ့ဆီမှ သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်း ဆိုသော ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး သုံးနှုန်းလိုက်သော အခေါ်အဝေါ်ကို ခြယ်မှုန်းအမှတ်ပေးမိသည်။ လူတော်တော်များများ (အထူးသဖြင့်) ငွေကြေးတတ်နိုင်သူတွေဟာ အနိမ့်ဆုံးအလုပ်ကို လုပ်ရတဲ့သူတွေကိုဆို နှိမ်ချဆက်ဆံ၊ ခေါ်ပြော၊ သုံးနှုန်းတတ်ကြပါသည်။ သိပ်ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးတွေကဆို အဆိုးဆုံးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီလူကြီးကတော့ သူဌေးပေးမယ့် အဆင့်အတန်း ခွဲခြာ ပြောဆိုတာမျိုး မလုပ်ဘူး။

ခြယ်မှုန်းသည် စိတ်ထဲမှာ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ၊ ဒီလူကြီးနဲ့ ခင်မင်ချင်လာသည်။ ရုပ်က ရုတ်တရက်ကြည့်ရင်

ကိုရီးယားမင်းသား လီဗြောင်ဟွန်းတို့လို ရုပ်မျိုးပေမယ့် သေသေချာချာ ကြည့်ရင်တော့ မတူပါ။ အခုခေတ်စားနေတဲ့ ကိုရီးယား သရုပ်ဆောင် ရုပ်တူပြိုင်ပွဲ ဝင်ချင်ရင်တော့ ဝင်လို့ရတာပေါ့။ ရုပ်ကလည်း ဆင်ဆင်တူနေတာကိုး။ ဒါပေမဲ့ သူ့အရွယ်နဲ့တော့ ဟိုပွဲ၊ ဒီပွဲတွေပြိုင်မယ့်အရွယ် မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ဒါမျိုးက အသက်ဆယ်ငါး ဆယ်ခြောက်ကနေ နှစ်ဆယ်ကျော်ခါး အရွယ်တွေ ရူးတဲ့အလုပ်။ သူ့လို ပရာဒိုမောင်းပြီး ရှိသင့်တဲ့အရွယ်ထက် ပိုကြီးကယ် ထင်ရအောင် ဟန်ကြီးတစ်ခွဲသားနဲ့ မှန်တင်းနေတဲ့ သူကတော့ ဝင်ပြိုင်ဖို့ မသင့်ဘူး။

“ဘာရပ်ကြည့်နေတာလဲ”

“ဟီး ဟီး”

ခြယ်မှုန်း ရှက်ရယ် ရယ်မိသည်။ သဘောကျပြီး ငေးနေတာပါရှင်။

မင်းပျိုလုလင်သည် သူ့အော်တာ၊ ငေါက်တာကိုလည်း မကြောက်။ သူ့ကိုတောင် တမေ့တမော ပြန်ငေးကြည့်နေသည့် မိန်းကလေးကို အံ့သြပြီးရင်၊ အံ့သြနေရသည်။ တူလိုက်တာ တူလိုက်တာ၊ ပုံပုံနဲ့တူလိုက်တာရယ်လို့ ရင်ထဲ ခဏခဏ ညည်းညူနေမိသည်။ ပုံပုံလည်း သူ့ကို အဲဒီလိုတမေ့တမောငေးကြည့်တယ်။ ငေးကြည့်ခဲ့ဖူးတယ်။ ပြီးတော့ ကိတ်မုန့်ကိုလှလို့ ဝယ်တာတဲ့။ ပုံပုံလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ။ ကိတ်မုန့်ရယ် မဟုတ်ဘူး။ ဘာမုန့်မဆို လှရင်ဝယ်တယ်။ ပြီးတော့ စားချင်မှစားတာ။

ကိတ်မုန့်တင် မကဘူး။ အစားအသောက်တွေဆိုလည်း ပြင်ဆင်ထားပုံလှရင် မှာစားတယ်။ ပြီးမှ အရသာမကြိုက်လို့။ စားမကောင်းလို့ဆိုပြီး ဒီတိုင်းထားခဲ့တာတွေ မနည်းဘူး။

“ပုံပုံလိုလူမျိုးက အစားအသောက်တွေကို ရေလုံပြတ်ပြီး လှလှပပလေး၊ ပန်းကန်အလှလေးနဲ့ ပြင်ဆင်ပြီးရောင်းရင် ဝယ်မှာပဲ”

ဟု သူ့မှာ ပြောယူရသည်။

“အစ်ကိုကြီး”

သူ ကောင်မလေးကို ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ ဆက်လျှောက်လာလျှင် ဘေးကပါလာလျှင် ခေါ်လိုက်သံကို ကြားရတာကြောင့် စိတ်ရှုပ်သွားပါသည်။ တမင်ရှောင်ကာမှ အလိုက်မသိဘဲ ဘေးကပါလာပြန်တယ်။ ဘယ်လိုလေးမှန်း မသိဘူး။ ဘာကြောင့် ငါ့ကို အရောဝင်ချင်ရသလဲ။

“ဘာလဲ”

“ဒီနားမှာ ခုတလေးနာ ခဏ ခဏ တွေ့တယ်နော်”

သူ ပြန်လှည့်ပြီး ဘုကြည့် ကြည့်ပေမယ့် မျက်နှာချိုသွေးသလိုရုပ်နဲ့ “အဟီး”ဟု သွားပြီး လိုက်သေးသည်။

“ကျွန်မလည်း ဒီနားမှာ ဆိုင်ဖူးထားတာ”

မင်းပျိုလုလင်၏ကားက လူမရောက်ခင်မှာ ရီမုဒ်နဲ့ ကြံဖွင့်လို့ရသဖြင့် ကားသော့နဲ့တွဲလျက်ရှိသော ရီမုဒ်ကို နှိပ်

ဘေးလိုက်လျှင် ကားမှာ “တို့ ... တို့”နဲ့ အသံနှစ်ချက်မြည်၊ မီးခတ်ချက် ဖျတ် ... ဖျတ်နဲ့ လင်းလျက် တံခါးချက်ကို ဖွင့်ပြီးသား ခြင်္သွားသည်။

“cool (ကိုးလ်)”

ပါးစပ်မှ အင်္ဂလိပ်လို ရွှေ့တလိုက်သံ တစ်ခုကြောင့် သူ အလန့်တကြားနီးပါး လှည့်ကြည့်မိ၏။ ကြည့်စမ်း ...။

“အဟီး ... ကားက မိုက်တယ်လို့ ပြောတာပါ”

သူလှည့်ကြည့်လိုက်တာကို ကောင်မလေးက ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ သူမ ဘာကိုပြောပါသည် ဆိုတာကို ပြန်ရှင်းပြနေသည်။ အမှန်တော့ အဲဒီလို “Cool”ဟု အင်္ဂလိပ်လို ရွှေ့တတတ်ခြင်းဟာ ပုံပုံနဲ့ တူနေပြန်သဖြင့် သူ အံ့သြထိတ်လန့်ပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်မိခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

“အဲဒီလို အဝေးကနေ ရီမုဒ်နဲ့ဖွင့်လို့ ရတာမျိုး ရပ်ရှင်ထဲမှာပဲ တွေ့ဖူးနေလို့”

“ဟေ့ ...”

သူ အော်ပစ်လိုက်မိရာ ကောင်မလေး တုန်တောင်တုန်သွားမှန်း သတိထားမိလိုက်သည်။ သူ ဒီတစ်ခါ အော်လိုက်သံကျယ်ပြီး ဟိန်းသွားတာကြောင့်ပါမည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ။ ဘယ်ကလဲ။ ဘာကြောင့် ငါ့ကိုလိုက် အရောဝင်နေတာလဲ”

“ဟို ... ကျွန်မက ကျွန်မနာမည်က ခြယ်မှုန်းသူပါ။
ဒီဆိုင်နဲ့ တစ်လမ်းကျော်မှာ ဆိုင်ဖွင့်ထားပါတယ်။ Dusk
ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ Gift Shop ဖွင့်ထားတာ”
“မင်း ငါ့အကြောင်း ဘာသိထားလို့လဲ”
“ရှင် ...”

ခြယ်မှုန်း အံ့သြပြီး အာမေဇွိုတ်သံ ပြုမိ၏။ ဘုရား
ရေ ... သူ့အကြောင်းပဲ သိရဦးမတဲ့။ သူက နာမည်ကြီး ရုပ်ရှင်
မင်းသားကျနေတာပဲ။ သူ့ကိုကြိုသိလို့ လိုက်ရောနေတယ် ထင်
သတဲ့လေ။ ဘယ်လောက် ရယ်စရာကြီးလဲ။

“ငါ့ကိုသိနေလို့ မင်း လိုက်အရောဝင်နေတာ မဟုတ်လား”
“မဟုတ်ပါဘူး။ ခြယ်မှုန်း အစ်ကိုကြီးကို မသိပါဘူး။
အခုတွေ့ဖူးတာနဲ့ပေါင်းမှ သုံးခါပဲရှိပါသေးတယ်”
“မင်းကို အပြတ်ပြောထားလိုက်မယ်။ ငါ မင်းကို ကဲ့ရဲ့
စော်ကားတဲ့အနေနဲ့ ပြောတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့
ငါ သတိပေးထားချင်တယ်။ ငါနဲ့အရောဝင်ဖို့ မကြိုးစား
ပါနဲ့။ ခင်မင်ရင်းနှီးအောင်လုပ်ဖို့ မစဉ်းစားပါနဲ့။ ငါ မင်း
ကို အသိအမှတ် မပြုနိုင်ဘူး”

ခြယ်မှုန်းသည် ပြောပြောဆိုဆို ကားတံခါးဆွဲဖွင့်၊
သော့ထည့်၊ စက်နှိုးကာ ဝုန်းခနဲ နောက်ကားမကြည့် ဘာမကြည့်
မောင်းထွက်သွားသူကို ငှုငှုကြီး ငေးကြည့်ကာ ရပ်ကျန်ခဲ့ပါသည်။

ရင်ထဲမှာ မခံချင်စိတ်တွေ ရုန်းကြွနေသည်။ အသိ
အမှတ်မပြုနိုင်ပါဘူး။ မခင်နိုင်ပါဘူး ပြောသွားတာကို မခံချင်ဆုံး
ဖြစ်သည်။ ငါက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ။ ရုပ်ဆိုး တာတောပုံထွက်နေ
တာလည်းမဟုတ်။ ဣန္ဒြေမဲ့လောက်အောင် ချွံ့နွံ့အိပ်ပျစ်ပြီး ရော
နေတာလည်း မဟုတ်။ အဲဒါကိုများ မကျေမချမ်းသလိုကြီး
ကြည့်ပြီး ပြောသွားလိုက်တာ။ ဟင်း ... သိမယ်။ ခြယ်မှုန်းကို
ဒီလိုလာကြောလို့ ဘယ်ရမလဲ။ ခြယ်မှုန်းက လုပ်ချင်တာဆို မရ
က လုပ်တယ်။ မလုပ်ချင်ရင်လည်း သံပူနဲ့ထိုးပြီး လုပ်ခိုင်းတာ
ဘောင် မလုပ်ဘူး စိတ်ချ။

ဆိုက်တံခါးကို ဆောင့်ကြီးအောင်ကြီး တွန်းဖွင့်ဝင်
လိုက်သဖြင့် တံခါးဝမှ ခေါင်းလောင်းလေးတွေ ဆူညံအောင်
ဘုန်ခါလှုပ်ရှားသွားပါသည်။

နီတွတ်ဟာ သူ့အမူအရာအတိုင်း ရင်ဘတ်လေး
တောင်ဖိရင်း ...

“ဟယ် ... လန့်လိုက်တာဟယ်၊ ဘာများဖြစ်လာသလဲ၊
မိခြယ်ရယ်”

ပျက်နေသော မုန့်တွေပါသည့်ဘူးကိုရော၊ ဘူးနဲ့
အကောင်းတွေရှိသည့် ဘူးကိုရော စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီးမှ ...

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ ဟိုလူကြီးပေါ့၊ အမြင်ကတ်လို့ ကားကို
ခနဲထုပစ်ချင်လာတာ လက်ကိုယားနေတာပဲ”

“ဘယ်လူကြီးလဲ”

ခြယ်မှုန်း အစအဆုံး ပြန်ပြောပြလိုက်ပါသည်။
 နီတွတ်ဟာ ခြယ်မှုန်းစကားလည်းဆုံးရော မျက်စောင်းကြီးထိုး
 လိုက်တော့သည်။ အဲဒီ နီတွတ်ဟာ အခုတလောမှ ပိုခြောက်လာ
 သလိုပဲ။ မျက်စောင်းထိုးရတာနဲ့ ရင်ဘတ်လေးဖိပြီး ကြောက်ပြ
 ရတာနဲ့။ ခြယ်မှုန်းသည် နီတွတ်ကိုဆို ငယ်ငယ်လေးတည်းက
 ခင်ခဲ့တဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်း ဖြစ်လေ
 ရာ ယောက်ျားတစ်ယောက်သာ ဖြစ်စေချင်ပါသည်။

သို့သော် ဘယ်လိုကဘယ်လို မိန်းမလျာစိတ် ဝင်
 သွားမှန်းမသိ ဝင်သွားကာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပြောင်းလဲလာသော
 အခါ စိတ်မကောင်းဖြစ်စွာနဲ့သာ စောင့်ကြည့်နေခဲ့ရတော့သည်။
 သူ့မိဘတွေ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ ဆွေမျိုးတွေပါ ပြောမရ၊ ဆိုမရ
 တော့အောင် မိန်းမလျာစိတ် လုံးလုံးဝင်သွားလေရာ အားလုံးဝိုင်း
 နှမြောရုံကလွဲရင် ဘယ်လိုမှ ပြုပြင်ပြောင်းလဲလို့ မရတော့ပါ။
 နီတွတ် မိန်းမလျာစိတ် ဝင်သွားမှပဲ ဪ... သူ ဒါကြောင့် ငါ
 နဲ့ပဲ တတွဲတွဲလုပ်ပြီး မိန်းကလေးသူငယ်ချင်း ထားတာကိုလို့
 ခြယ်မှုန်း အဲဒီတော့မှ သဘောပေါက်ရတော့လေသည်။

“ဇာတ်လမ်းက လုပ်လာပြန်ပြီ”

“ဟုတ်တယ်၊ တကယ် ဇာတ်လမ်းလုပ်လာတာ ဘာဖြစ်လို့
 မှန်းမသိဘူး။ အဲဒီလူကြီးကို ခဏ ခဏ ထပ်တွေ့ချင်နေ
 တယ်။ သူ ငါ့ကို အရေးတယူနဲ့ သဘောကျတာကို လို
 ချင်တယ်”

“ဟိုအကောင် သုံးကောင်ကဖြင့် မပြတ်သေးဘူး”

“သူတို့က ရည်းစားတွေ မဟုတ်ပါဘူး နီတွတ်ရယ်၊
 ဖြတ်စရာကို မလိုဘူး။ ပြတ်တာတွေ ဆက်တာတွေ မရှိ
 ဘူး။ ငါ တကယ်ပြောတာ ညာမပြောဘူး။ အဲဒီလူကြီးကို
 တော့ သဘောကျစာယ်။ သူဟာ ငါ့ရဲ့ဖူးစာရှင်ပဲ ဟင်
 တယ်”

ခြယ်မှုန်း တကယ်ပင် အတည်လိုလို ပြောနေသော
 အခါ နီတွတ်လည်း နားထောင်နေပါသည်။ ခြယ်မှုန်း ဆိုတဲ့
 မိန်းကလေးဟာ ဟေးလားဝါးလားနဲ့ အပျော်အပါးကြိုက်သူ၊
 အပေါင်းအသင်းဆန့်သူ၊ သဘောမနောကောင်းသူ၊ ဘယ်လိုမှ
 အလေးအနက် မခံစားဘဲ အမြဲတမ်း စိတ်လက်ပေါ့ပါးပျော်ရွှင်
 နေတတ်သူမှန်း နီတွတ် သိလေသည်။

နီတွတ် ဆူပူနေရတဲ့ ဟိုကောင်သုံးကောင်နဲ့ ဖုန်း
 လေးပြောလိုက်၊ ကော်ဖီဆိုင်ထိုင်လိုက်၊ လက်ဆောင်တွေ လာပေး
 ရင်လက်ခံလိုက် လုပ်တဲ့အကျင့်ကို မကြိုက်၍သာ ခြယ်မှုန်းမှာ
 အပြစ်ပြောစရာဆိုလို့ ဒါပဲရှိတာဟု ထင်သည်။ နီတွတ် မြင်တောင်
 မမြင်ဖူးသေးတဲ့ ဟိုလူကြီးဆိုသူဟာ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးပါလိမ့်။
 ခြယ်မှုန်းဟာ ဖြစ်လိုက်ရင်တော့ အသည်းအသန်။ နာမည်တောင်
 မသိသေးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သဘောကျရသတဲ့။
 ဖူးစာရှင်လို့ ထင်သတဲ့။ ဟိုက အိမ်ထောင်ရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်
 ယောက်များ ဖြစ်နေရင် မခက်ပါလား။

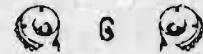
“နောက်တစ်ခါ နင်နဲ့ အဲဒီလူကြီး ဆုံတဲ့အခါ ငါပါပါရင်
ကောင်းမယ်”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“နင် အသည်းအသန် ဖြစ်နေရတဲ့လူကို အကဲခတ်ချင်လို့”

“ငါလည်း ထပ်ဆုံချင်တာပေါ့၊ နင် ဆုံချင်တာထက်တောင်
ပိုဦးမယ်”

ခြယ်မှုန်းသည် အဲဒီလူကြီးနဲ့ ထပ်ဆုံနိုင်မည့် နေရာ
ကို ဘယ်နေရာဖြစ်နိုင်မလဲရယ်လို့ အသေးစိတ် စဉ်းစားရှာဖွေနေ
မိပါသည်။

“discount (ဒစ်(စ)ကောင့်)ဘောက်ချာလေး ယူသွားပါဦး
ရှင်”

မင်းပျိုလုလင်သည် သူ့ရှေ့ ဖျတ်ခနဲ လက်တစ်ဖက်
ပိတ်ကာလျက် ကမ်းဝေးလိုက်ပြီးလျှင် ကြားလိုက်ရသော အသံ
ကြောင့် လှမ်းလက်စခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွားခဲ့ပါသည်။

“ဪ ...”

“မင်းပဲကိုး ... လို့ ဆက်ပြောမလို့လား”

သူ့ထံမှ “ဪ”တစ်ခုပဲ ပါးစပ်ဟလိုက်ရရှိသေး
သည်။ ကောင်မလေးထံမှ “မင်းပဲကိုး”ဟု ရယ်သံဖြင့် ဆက်ပြော
ပြီးမှ စကားပါ ဆက်လေသည်။

ခြယ်မှုန်းသူဟု သူ အမည်သိထားပြီးခဲ့သော ကောင်
မလေးကို ရယ်ကျဲကျဲ မျက်နှာလေးနဲ့ တွေ့ရသည်။ မင်းပျိုလုလင်
နဲ့ စကားပြောနေရင်းမှ နောက်ကိုလည်း တစ်ချက်ကြည့်ကာ

အကဲခတ်နေသေးတာတွေ့လျှင် လိုက်ကြည့်မိသည်။ မလှမ်းမကမ်း
လေးမှာ ရပ်စောင့်နေတဲ့ ဖြူဖြူပိန်ပိန် ကောင်လေးကို တွေ့ရသည်။
ဂျင်းနဲ့ ရုပ်အကျားလေးကို ဝတ်ထားသော ကောင်လေးက ခပ်
ချောချောလေးဖြစ်သည်။ ဒေါ်ချိုသာကတော့ ထိုကောင်လေးကို
ခြောက်နေပါသည်ရယ်လို့ အသေအချာကို ပြောနေပေမယ့်
ရုတ်တရက်ကြည့်ရင် ထင်စရာတောင်မရှိ။

“ဘာအထိမ်းအမှတ် ရှိပြန်ပြီလဲ”

“မိုးရာသီအထူးလျှော့ဈေးလေ”

“မင်းတို့လိုဆိုင်က ပစ္စည်းတွေမှာ မိုးရာသီနဲ့သင့်တော်တဲ့
အသုံးအဆောင်ရော ရှိလို့လား”

“ဆိုင်လူသိအောင် ဒီလိုပဲ ကြော်ငြာရတာပေါ့ အစ်ကိုကြီး
ရယ်”

“ငါ့လိုလူကို လာမကြော်ငြာနဲ့၊ ငါ ဘာမှစိတ်မဝင်စား
ဘူး။ ဝယ်မှာလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဆိုင်ကို တစ်ခါလောက်တော့ လာကြည့်ပါ။ အသုံးတည့်
မယ့် ပစ္စည်းမျိုးလည်း တွေ့ရင်တွေ့မှာပေါ့”

“မင်းတို့ဆိုင်က လူသုံးကုန်ပစ္စည်း ရောင်းလို့လား”

“ဟော ... မိုးရွာတော့မယ်ထင်တယ်”

ခြယ်မှုန်းသူဟာ မင်းပျိုလုလင်နဲ့ စကားပြောနေရင်း
မှ ရုတ်တရက် သူမဘာသာ ရေရွတ်လိုက်သလိုဖြင့် ပြောလည်း
ပြော လေတစ်ချက်ဝှေ့သွားတာနဲ့ အကြံမို့ ခေါင်းကို အသာလေး

ဆော့ရင်း နှာခေါင်းကိုပါ ရှုံ့ပွ ရှုံ့ပွ လုပ်လိုက်ပါသည်။ မင်းပျို
လုလင်သည် ဝေးကြောင်ကာ စိုက်ကြည့်မိသွားပါသည်။

သူ ဝေးကြည့်တာကို သတိထားမိသောအခါ ...

“အဟီး ... ခြယ်မှုန်းကလေး အဲဒီအနံ့ကို ကြိုက်လို့ပါ”

ဟု ဖြေသည်။

“ဘာအနံ့လဲ”

“မိုးမရွာခင်မှာ မိုးအနံ့ပါတဲ့လေကို ရှူရတာကြိုက်လို့။

မိုးနဲ့လေးက တစ်မျိုးပဲ၊ ရေပါတဲ့အနံ့လေး။ သဘာဝက
ပေးတဲ့အနံ့ပေါ့။ ခြယ်မှုန်းသာ ရေမွှေးကိုယ်ပိုင် Brand

ထုတ်ခွင့်ရရင် အဲဒီမိုးနံ့ကိုပဲ အနံ့သုံးမှာ။ Chanel-5
(ရှယ်နယ်ဖိုက်)ထက်လည်း ပိုကောင်းတယ်။ D'ior (ဒီအော)

ထက်လည်း ပိုကောင်းတယ်”

သူ မယုံနိုင်သလို ကြည့်လျက် ...

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

ဟူ၍ အိပ်မက်ထဲမှာ ယောင်ယမ်းပြောသလို အသံ
နဲ့ ပြောမိသည်။

“ရှင် ...”

ခြယ်မှုန်း အံ့ဩသလို ပြန်ထူးမိသည်။ နာမည်လည်း
ပြောထားပြီးသား၊ သူလည်း သိပြီးသားကို ဘာကြောင့် ထပ်မေး
လိုက်ရသလဲ။ ကြည့်စမ်း ... သူ့မျက်လုံးထဲမှာ လွမ်းဆွေးကြွေကွဲ
သလိုမျိုး မျက်ရည်တွေ ဝှေ့နေတယ်လို့ ထင်ရတယ်။

“ကျွန်မ ခြယ်မှုန်းသူလေ”

“မဟုတ်ဘူးကွာ၊ မင်း ဘာကြောင့် သီးသန့်မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်မနေရလဲ၊ ဘာကြောင့် ဒီလောက်ထိ တူနေရတာလဲ”

သူဟာ အရူးတစ်ယောက်လိုပင် “ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ” ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းတည်းကို ထပ်တလဲလဲပြော လျက် ခြယ်မှုန်းကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ဆက်သွားပါသည်။ ခြယ်မှုန်း လည်း နီတွတ်ကို အားကိုးသလို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ နီတွတ် က မျက်မှောင်ကြီးကုတ်ရင်း ခေါင်းခါပြနေသည်။ သို့သော် ခြယ်မှုန်းဟာ ဘယ်တော့မှ နီတွတ် စကားကိုဆို နားထောင်ဖူး ခဲ့သူ မဟုတ်လေရာ နီတွတ် မသွားနဲ့လို့ ခေါင်းခါပြတာကို ပြောင်းပြန်အဓိပ္ပာယ်ယူလိုက်ပြီးနေပြီ။

“ဘယ်သူလဲဟင် ... ဘယ်သူနဲ့ တူလို့လဲ”

ခြယ်မှုန်း သူ့နောက်ပြေးလိုက်သွားပြီး မေးလိုက် လျှင် ...

“ကြည့်စမ်း ... ပါလာပြန်ပြီ။ ငါက မင်း၊ ကျန်နေခဲ့မယ် ထင်တာ”

“ဘာလို့ ကျန်နေခဲ့ရမှာလဲ”

“မင်း အဲဒီနေရာမှာ ပုံသေရပ်ပြီး ဆိုင်ကြော်ငြာဝေနေရ မှာလေ။ မင်းအလုပ် မင်းလုပ်နေရမှာ”

“ရတယ် ... အလုပ်က အရေးမကြီးဘူး။ ကိုယ်ပိုင်အလုပ် ပဲ။ ဘယ်တော့(စ)မှ မရှိဘူး”

“ဒီလိုဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ အလုပ်ကို မလေးစားရင် ဘယ်တော့ မှ အောင်မြင်တိုးတက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

အံ့မယ် ... သူ့နောက် ပြေးလိုက်လာပြီး စပ်စုမလို့ ကြံစည်ပါတယ်။ သူကပြန်ပြီး ဩဝါဒတွေ ချွေနေပြန်ပြီ၊ ဘယ်လို လူကြီးလဲ။ ခုနကတော့ လွမ်းဆွေးပြီး ငိုပဲငိုချတော့မလို့လိုဖြစ် လိုက်၊ အခု စက္ကန့်ပိုင်းလေး အတွင်းမှာပဲ မျက်နှာတည်ကြီးနဲ့ လူကိုဆုံးမလိုက်။

“တွေ့တဲ့လူတိုင်းကို ဒီလိုပဲ ဖမ်းပြီးဆုံးမလိုက်တာပဲလား”

“လူတိုင်းတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလူမျိုးကိုမှ ဆုံးမတာလဲ”

“ရင်းနှီးတဲ့လူမှ”

“ဟား ဟား ...”

ခြယ်မှုန်း ဝမ်းသာသလို အသံဖြင့် ရယ်မိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ရယ်တာလဲ”

“ဝမ်းသာလို့လေ။ အစ်ကိုကြီးက ခြယ်မှုန်းကို ရင်းနှီးတဲ့လူ လို့ သတ်မှတ်လိုက်မှန်း သိရလို့”

“ဟာ ... ကျွတ် ... မင်း ...”

သူ အငိုက်မိသွားသဖြင့် စိတ်ရှုပ်ပြီး ဘာတွေမှန်း မသိ ဗလုံးဗထွေး ရေရွတ်ပါသည်။

“ဟယ် ... ဒီထဲဝင်မလို့လား”

သုံးထပ်အဆောက်အအုံကြီးရှေ့ကိုရောက်တော့ သူ့အဲဒီထဲဝင်မလို့ပြင်လျှင် ခြယ်မှုန်း အလန့်တကြား အော်မေးမိပါသည်။

“ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ”

“အစ်ကိုကြီးက ဒီကုမ္ပဏီကလား”

သူ ဘာမှမပြောဘဲ မှန်တံခါးဝဆီ ဆက်လျှောက်သွားပါသည်။ တံခါးဝမှာ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းဝတ်စုံ ဝတ်ထားသော သူက သူ လျှောက်လာတာ မြင်တာနဲ့ တံခါးကို အသင့်ဆွဲဖွင့်ထားပါသည်။ ခြယ်မှုန်းသည် ဆက်လိုက်မသွားတော့ဘဲ နေရာမှာ ပင်ရပ်ကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့မိသည်။ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းထံမှ ...

“မင်္ဂလာပါ ဦးမင်းပျိုလုလင်”

ဟူသော ခေါင်းညှတ်နှုတ်ဆက်လိုက်သံ သဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရလျှင် ခြယ်မှုန်း ပို၍အံ့သြရလေသည်။

ဒါ ဒေါ်ချိုသာ ပြောတဲ့ သူဌေးဦးမင်းပျိုလုလင်ဆိုတာပါလား။ ကြည့်စမ်း ... ငါကတော့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးကြီးမို့ အသက်ခပ်ကြီးကြီး လူကြီးထင်တာ။ အခုတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလူကြီး ဖြစ်နေတယ်။

ခြယ်မှုန်း နောက်ပြန်လှည့်ကာ နီတွတ်ထံ ပြန်ပြေးသွားခဲ့ပါသည်။ ဒါကို မင်းပျိုလုလင် အသာတစ်ချက်လှည့်ကြည့်ရင်း ပြုံးချင်ချင် ဖြစ်သွားသည်။ ကလေးကျနေတာပဲ။ သူသိချင်

တာ သိခွင့်ရလိုက်လို့ ဝမ်းသာအားရ ပြေးသွားလိုက်တာ။ ဘယ်တော့တွေ့လိုက်တွေ့လိုက်၊ သရိုးကွာတားတွေ၊ ဂျင်းနီတွေ၊ ဟ(ဖ်)ရှူးအပါးလေးတွေ၊ Skecher စကက်ချာတံဆိပ် စနီကာဖိနပ် (Sneaker)ဖိနပ်တွေနဲ့ပဲ တွေ့ရတတ်တဲ့ မိန်းကလေးဆီမှာ ရိုးသားသန့်စင်မှုကိုတော့ အထင်သား တွေ့နေရသည်။ စပို့ရှပ်အပ္ပလေးတွေ၊ တီရှပ်အကျပ်လေးတွေ၊ သရိုးကွာတားလေးတွေနဲ့ ဂျင်းလေးတွေဝတ်သော၊ ခြေကျင်းဝတ်အထိသာ အရှည်ရှိတဲ့ ခြေအိတ်နဲ့ စနီကာတွေ ဝတ်သော စတိုင်လ်လေးဟာ ဘာမှမထူးခြားပါဘဲ သူလေးနဲ့တော့ ချစ်စရာကောင်းပြီး လိုက်ဖက်သလို ဖြစ်နေသည်။ အဲဒီပုံစံလေးကပဲ သူမရဲ့ရိုးသားဖြူစင်မှုကို ပံ့ပိုးနေသလို ထင်ရသည်။

မင်းပျိုလုလင်သည် ရုံးခန်းရှိရာ အပေါ်ဆုံးထပ်ကို ဓာတ်လှေကားဖြင့် တက်လာခဲ့ပါသည်။ သူ့ရုံးခန်းထဲ ရောက်သောအခါ အလုပ်စားပွဲမှာ ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် စားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှာထည့်ထားတဲ့ အယ်လ်ဘမ်အသေးလေးတစ်အုပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပါသည်။

ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်ထဲမှာတော့ သူ ချစ်ရသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ပုံလေးတွေ အစီအရီထည့်ထားပါသည်။ အသတ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ လတ်ဆတ်လန်းဆန်းတဲ့ အပြုံးတွေရယ်၊ တက်ကြွရွှင်လန်းမှုတွေရယ်ကို ဒီဓာတ်ပုံလေးတွေမှာ တွေ့နေရတယ်။

“ပုံပုံရယ် ... မင်းကိုပဲ ကိုယ်လိုချင်ပါ့ဟယ်၊ မင်းကိုပဲ ကိုယ်လွမ်းနေချင်ပါတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အစားမထိုးချင် ပါဘူး။ သူ ဘယ်သူလဲ ငါ မသိဘူး။ သူ ငါ့ရှေ့ကိုဘွား ခနဲ ရောက်လာတာပါ။ ငါ လိုက်မရှာခဲ့ပါဘူး။ သူ မင်းနဲ့ ပုံစံချင်းသိပ်တူနေတယ် ပုံပုံ။ ရုပ်ချင်းဆင်ရုံတင်မကဘူး။ မင်းလိုပဲ နေပုံ ထိုင်ပုံ ပြောပုံ ဆိုပုံတွေ သိပ်တူလွန်းနေလို့ ပါ”

ဟူ၍ တောင်းပန်သလိုလို အသံမျိုးဖြင့် ဓာတ်ပုံလေး တွေကို ပြောပြနေမိသည်။

မဖြစ်နိုင်မှန်း သိပေမယ့် ခြယ်မှုန်းသူဟာ ပုံပုံနဲ့ ဘယ်လိုများ ပတ်သက်မှုရှိလဲလို့ သိချင်စိတ်တွေ ဖြစ်လာကာ ဖုန်းနံပါတ်တချို့ကို ကောက်နှိပ်လိုက်မိပါသည်။

“ဟယ်လို”

တစ်ဖက်မှထူးလိုက်သော အသံကိုကြားလျှင် ...

“အန်တီမီ ... ကျွန်တော်ပါ မင်းပျိုပါ”

“သား ... ဘာလဲ သား ... ပြော၊ ပြော ... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ကိစ္စရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သတိရလို့ ဖုန်းဆက်တာ ပါ”

ရုတ်တရက်ကြီး မေးလိုက်ရာမှာ မရဲသလို ဖြစ်နေ သည်။ ဒါနဲ့ပဲ မုသားသုံးလိုက်ရပါသည်။

“သားရော ... နေကောင်းလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကောင်းပါတယ်၊ အန်တီနဲ့ အန်ကယ်လ်တို့ ရော”

“အေး ... နေကောင်းပါတယ်ကွယ်။ စိတ်ကတော့ သား သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ သမီးလေးစိတ်နဲ့ပဲ ဘယ်တော့မှ နေကောင်း မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလိုပါပဲ”

“အိမ်ဘက် လာခဲ့ပါဦး။ သားကိုတွေ့ရရင်လည်း သမီးလေး အစား ဖြေသိမ့်ပြီး မြင်ရသလိုပါပဲလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် လာခဲ့ပါဦးမယ်၊ ဪ ... ဒါနဲ့ အန်တီမီ၊ ဟို ... ကျွန်တော် မေးစရာလေးရှိလို့”

မေးသင့် မမေးသင့်ကို အထပ်ထပ် အခါခါ စဉ်းစား နေချင်တော့သဖြင့် မေးလိုက်ဖို့သာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

“ဘာများလဲ သား”

“ပုံပုံက တစ်ဦးတည်းသောသမီးပါနော်။ သူ့မှာ-မွေးချင်း လုံးဝမရှိခဲ့ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ အန်တီမီမှာ နှလုံးအားနည်းတဲ့ရောဂါ ရှိလို့ ဆရာဝန်က တစ်ယောက်ပဲ မွေးခွင့်ပြုတာပါ။ ကိုယ့် သမီးလေး တစ်ယောက်တည်း အဖော်မဲ့နေတာမို့ နောက် ထပ် ကလေးတွေ ယူချင်တာတောင် ယူခွင့်မပေးဘူး။ ယူ နိုင်တဲ့ ကျန်းမာရေးကောင်းခြင်းမျိုးလည်း မရှိဘူး။ သမီး မွေးပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ကုလိုက်ရတာ နှစ်နဲ့လျီချသွား

တာပဲ။ သမီးတောင် နာနီတွေ နာ(စ)တွေ လက်ထဲမှာ ကြီးခဲ့ရတာ။ သမီး ကျောင်းနေတဲ့အရွယ်မှသာ အမေ့ကပ် ခွင့်ရပြီး အန်တီလည်း ဂရုစိုက်နိုင်တော့တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်မေးခွန်းကလည်း မဖြစ်နိုင်တဲ့ မေးခွန်းကြီးပါပဲ။ အန်တီမိတို့ မိသားစုဆိုတာက ကျွန်တော် တို့နဲ့ ငယ်ငယ်တည်းက ဆွေလိုမျိုးလို နေခဲ့ကြတာဆိုတော့ ဘာတစ်ခုမှ မသိထားတာမျိုး မရှိခဲ့ပါဘူး”

“သား ... ဘာကြောင့်များ မေးရသလဲ”

မင်းပျိုလုလင်သည် အမှန်ကို ဖြေလိုက်ရမှာ မပြောရဲသလို ဖြစ်သွားပါသည်။ ပုံပုံနဲ့တူတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကို တွေ့ထားတယ်။ ပုံပုံနဲ့ အမူအရာအပြုအမူ၊ အပြောအဆိုတွေ လည်း သိပ်တူတာပဲလို့ ပြောလိုက်မိရင် ...။

“သား ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုများ စိတ်ဝင်စားလို့ လား”

အန်တီမိ ဆိုတာကလည်း ငယ်ရာက ကြီးလာတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ပီပီ မင်းပျိုလုလင် ပါးစပ်ဟလိုက်တာနဲ့ ဘာ စကားပြောချင်တယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းနိုင်သလို ဖြစ်နေပါသည်။ ဒါကြောင့် မေးခွန်းရဲ့အဖြေကို မင်းပျိုလုလင် ပြန်မပေးနိုင်သော အခါ ချက်ချင်းပဲ ပြန်မေးခွန်းထုတ်စရာ ထပ်ရှိလာတော့သည်။

“စိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပုံပုံနဲ့တူတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ခုတလောမှာ တွေ့ရလို့ပါ”

“လူတူမရှားဆိုတဲ့ စကားလည်း ရှိတာပဲ သားရယ်”
“သူကတော့ ရုပ်ရည်က ခပ်ဆင်ဆင်လေးပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အမူအရာတွေ အပြောအဆိုတွေက ပုံပုံလို ဖြစ်နေတယ်”

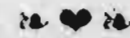
အန်တီမိ အသံသဲ့သဲ့ရယ်ရင်း ...

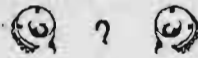
“သား စိတ်ထင်လို့ ဖြစ်မှာပါ။ သား စိတ်ထဲမှာ ပုံပုံဟာ အမြဲလွှမ်းမိုးနေတော့ ပုံပုံနဲ့ဆင်တဲ့ မိန်းကလေးကို အတွေ့ မှာ အမူအရာကပါ တူတယ်လို့ ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ် တာ နေမှာပါ”

ဟု ဖြေသိမ့်ပြောပါသည်။

အန်တီမိ ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်တာမို့ ဖြေရှင်း မနေတော့ဘဲ အလိုက်သင့်ဘဲ စကားတချို့ပြောကာ ဖုန်းပြောခြင်း ကို ရပ်လိုက်ပါသည်။

ဖုန်းချပြီးနောက် မင်းပျိုလုလင် စိတ်ထဲတွင် အလိုလို သိနေသည်မှာ ခြယ်မှုန်းသူဟာ သူနဲ့ ထပ်ဆုံကို ဆုံရဦးမယ်ဆို တာပင်။

ခြယ်မှုန်း ရပ်နေတာကိုမြင်တော့ သူ့ပုံစံမှာ တွေ့မယ် ဆိုတာ သိသားပဲဟူသည့် အမူအရာမျိုး ဖြစ်နေပါသည်။ သူနဲ့ ခြယ်မှုန်းဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိကျွမ်းပြီးသားလူတွေ လိုပဲဖြစ်ကာ ခြယ်မှုန်း ကြို၍ပြီးပြထားနှင့်သည်ကို ပြန်ပြီးပြီးတော့ မယောင် ဖြစ်သွားပေမယ့် သူကတော့ သူ့ထုံးစံအတိုင်း မျက်နှာ ကြီးပြန်တည်သွားပါသည်။

“မနေ့ကတည်းက discount ဘောက်ချာ ဝေနေတာ အစ်ကိုကြီး ယူလည်းယူမသွားရသေးဘူး။ ဒီနေ့တော့ ယူ သွားပါနော်”

“ငါ လာဝယ်ဖို့ အစီအစဉ်မရှိဘူးလို့ ပြောထားပြီးပြီလေ။ မင်းဘာသာ ဒီလမ်းပေါ် လျှောက်သွားနေတဲ့ တခြားလူ ကိုဖြစ်ဖြစ် ဝေပါလား။”

သူ့အမူအရာက သိပ်ပြီး ခပ်တည်တည်ကြီး ဖြစ်မ နေတော့တာကို သတိထားမိပါသည်။ ကုမ္ပဏီရှိရာနေရာနှင့် လှေမီးမကမ်းမှာ သူ ကားရပ်ပြီး ဒီလမ်းတစ်လျှောက်ကို လျှောက် လာတတ်တယ်။ ကုမ္ပဏီအဆောက်အအုံရှေ့မှာ သီးသန့်ကားရပ် ရောနေရာ မထားဘူးဟု သိထားလိုက်ပြီးနောက် ခြယ်မှုန်း အကြံတစ်ခု ရသွားခဲ့ပါသည်။

“သိပြီ ... သူနဲ့ဆုံနိုင်အောင် လုပ်တဲ့နည်း ငါ သိပြီ။ သူ ဟာ ငါနဲ့သူ အရင်ဆုံးဆုံတဲ့လမ်းကို မကြာခဏ လာတတ် မယ်ထင်လို့ အဲဒီနေရာကို တမင်သွားပြီး ဆိုင်ပရိုမိုးရင်း ကြော်ငြာ ထပ်ဝေလိုက်တာဟာ မှန်သွားတယ်။ သူ အဲဒီ နေရာကို ရောက်လာတယ်။ သူနဲ့ထပ်ဆုံရတယ်။ သူ အဲဒီ နေရာကို ရောက်လာရတဲ့ အကြောင်းရင်းကိုလည်း သိလိုက် ရတယ်။ သူဟာ အဲဒီနားမှာရှိတဲ့ သူ့ကုမ္ပဏီကို လာတာပဲ။ ဒီတော့ ငါ သူ့ကို မကြာခဏ ဆုံချင်ရင် တကူးတဲကကြီး ကြိုးစားနေစရာ မလိုဘူး။ အဲဒီနား သွားရုံပဲ။ ဆိုင်ပရိုမိုး ရှင်း အကြောင်းပြပြီး ဘောက်ချာတွေ ဝေနေရုံပဲ”

နီတွတ်ကို အဲဒီလိုသိခဲ့တဲ့နေ့က တဖွဖွ ပြောရလွန်း လို့ မောတောင်မောပါသည်။ နီတွတ်မှာ ခြယ်မှုန်းကို စိတ်ကုန် ခွာဖြင့် ...

“နင်တော့လေ ... နင်တော့။ အခုမှ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ရွက်လေးစိန်ဘွဲ့ ခံယူချင်သလဲ မသိဘူး။ တစ်ဆင့်မှ မလုပ်

ဘူးတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ဦးမယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို စပြီး ကြိုက်ဦးမယ်၊ ဟုတ်လား မိခြယ်”

ဟု ဆူပူပေမယ့် တားမရတော့။

“စပြီးကြိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်မှန်းကို မသိဘူး။ သူ့ကိုပဲ ခဏ ခဏ တွေ့ချင်နေလို့ပါ”

နီတွတ်ဟာ ဘယ်လောက်ဆူဆူ ဘယ်လောက်ပဲ ကန့်ကွက်။ ခြယ်မှုန်းကိုတော့ အင်မတန်ခင်မင် သံယောဇဉ်ရှိလှ သူ ဖြစ်လေရာ ခြယ်မှုန်း ဒါလုပ်မယ်ဆိုလည်း ကူညီပေးဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။ အခုလည်း ခြယ်မှုန်းနဲ့ မလှမ်း မကမ်းမှာ နီတွတ်ကပါ ဆိုင်ပရိုမိုးရှင်းဘောက်ချာတွေဝေရင်း ခြယ်မှုန်းကို စောင့်ကြည့်ပေးနေသည်။

“အစ်ကိုကြီးကုမ္ပဏီရှေ့မှာ ကုမ္ပဏီယာဉ်များသာဆိုပြီး ကားပါကင် သီးသန့်ထားလို့ မရဘူးလား”

“ထားလို့မရလို့ ကားကို ရတဲ့နေရာရပ်ပြီး ပြန်လျှောက် ရတာပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့ ထားမရတာလဲ”

“ဘာလဲ ... ထားလို့ရအောင် မင်း စီစဉ်ပေးမလို့လား”

“ဟိုး ဟိုး ... သိချင်လို့ စပ်စုတာပါ”

ခြယ်မှုန်း စကားရော ဖောရောနှင့် သူနဲ့အတူ လိုက်ယှဉ်လျှောက်လာပါသည်။ နီတွတ်ကတော့ ခေါင်းတခါခါ ဖြင့် ရပ်ကြည့်နေခဲ့သည်။

“discount ဘောက်ချာ မယူဘူးလား”

“ငါ ဝယ်မှာမှ မဟုတ်တာ မယူဘူး”

“အစ်ကိုကြီး မဝယ်လည်း တစ်ယောက်ယောက်ကို ပေးလိုက်ပေါ့၊ လာဝယ်မယ့်သူအတွက် အကျိုးရှိတာပေါ့”

“မင်းတို့ဆိုင်က အဲဒီလိုပဲ ဆယ်နှစ်ရာသီလုံး ဈေးချပေးနေတော့ အမြတ်ရော ကျန်ရဲ့လား”

“ကိုယ်ရောင်းပေးနိုင်သလောက်ကိုပဲ ဈေးချတာပေါ့။ ဥပမာ ပစ္စည်းတစ်ခုကို တစ်ရာမြတ်ရမှာ ငါးဆယ်ပဲ အမြတ်ထားပြီး ရောင်းပေးလိုက်တယ်။ တစ်ရာအမြတ်တင်လို့ လူဆယ်ယောက်ဝယ်မှာနဲ့ ငါးဆယ်ပဲအမြတ်တင်လို့ လူနှစ်ဆယ် လာဝယ်မှာ ရောင်းရတာချင်း အတူတူပဲ မဟုတ်လား”

“ကဲ ... ငါ ဒီဘောက်ချာကို ယူလိုက်ရင် မင်း နောက်နေ့ ငါ့ကိုမဝေတော့ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“အစ်ကိုကြီးကိုတော့ မှတ်မိသွားလို့ အစ်ကိုကြီး ယူပြီးပြီဆိုတာ သိလို့ ဘယ်ဝေမလဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီနားမှာ လူအသွား အလာ စည်ကားလို့ နေ့တိုင်းလာဝေရတော့ မနေ့ကဝေပြီးတဲ့သူလည်း မမှတ်မိဘဲ ပြန်ဝေမိတာရှိတယ်။ ပရိုမိုးရှင်းရက် မရောက်မချင်း ဝေနေဦးမှာပဲ”

“ဒါဆို လူတစ်ယောက်တည်းမှာ discount ဘောက်ချာ သုံးလေးခု ရသွားလိမ့်မယ်၊ အဲဒီလိုဆိုရင်ရော အကျိုးရှိပါ့မလား”

“ရှိပါတယ်၊ တချို့ဆို discount ဘောက်ချာ ဆယ်စုလောက်နဲ့ ဆိုင်လာဝယ်တာလည်း ရှိတာပဲ။ ဘယ်လောက်နဲ့ပဲ လာဝယ်ဝယ် ရောင်းပေးတယ်”

ကုမ္ပဏီအဆောက်အအုံရှေ့ရောက်လျှင် ခြယ်မှုန်းအလိုက်တသိ ရပ်ကျန်ခဲ့သည်။ သူကတော့ ခြယ်မှုန်းကိုနှုတ်ပင် မဆက်ဘဲ အထဲဝင်ဖို့ ဆက်လျှောက်သွားပါသည်။ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းကလည်း မနေ့ကအတိုင်းပင် ...

“မင်္ဂလာပါ ဦးမင်းပျိုလုလင်”

ဟု နှုတ်ဆက်ပါသည်။

ခြယ်မှုန်း အသာပြန်လှည့်လာသောအခါ ...

“ဟေ့ ... ခဏနေဦး”

ဟူသော မထင်မှတ်ထူးတဲ့ ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရပါသည်။

“ခြယ်မှုန်းသည် ဘာများလဲလို့ သိချင်လာကာ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဦးမင်းပျိုလုလင်သည် ခြယ်မှုန်းကို မဖြီးမရယ် ကြည့်နေရင်း ...

“ငါ့ကို မင်း လိုက်ဝေနေတဲ့ discount ဘောက်ချာ မပေးရသေးဘူးလေ”

လို့ ပုံမှန်အသံနဲ့ လှမ်းပြောလေသည်။

“အစ်ကိုကြီးပဲ လာဝယ်မှာ မဟုတ်ဘူးဆို”

“ငါ ဒီနေ့မယူခဲ့ရင် မနက်ဖြန်မှာ မင်း၊ ငါ့ကိုလိုက်ပေးဦးမှာပဲ မဟုတ်လား”

“အဲဒါတော့ အခုချိန်မှာ စိတ်ကူးလို့မရသေးဘူး။ ခြယ်မှုန်း စိတ်က ခဏခဏ ပြောင်းနေတာလေ။ နောက်နေ့ နောက်တစ်မျိုးဖြစ်ရင် ဖြစ်နေမှာ။ ဒီနေ့ အစ်ကိုကြီးကို လိုက်ပေးပေမယ့် နောက်နေ့ကျ အစ်ကိုကြီး မယူရသေးမှန်းသိပေမယ့် ပေးချင်မှ လိုက်ပေးမိလိမ့်မယ်၊ စိတ်မပါရင် လိုက်မပေးတော့ဘူး”

ခြယ်မှုန်း တမင်ရွတ်ပြီး ရွဲသလိုပြောလိုက်တာဖြစ်သည်။ သူ့ကို နောက်နေ့လိုက်ပေးမှာ စိုးတာနဲ့ပဲ ခြယ်မှုန်း လိုက်ပေးနေတဲ့ ဘောက်ချာကို ဒီနေ့ယူမယ်ဟဲ့လေ။ ဘယ်လောက်အမြင်ကတ်စရာကောင်းလဲ။ ခြယ်မှုန်း သူ့အနား ထပ်ရောက်လာမှာကိုပဲ စိုးရိမ်တဲ့ပုံစံနဲ့။

“ငါ အခုမှ လိုချင်လာတယ်၊ ပေးလေ”

“တကယ် လာဝယ်မှာလား”

“မင်းပဲ လာမဝယ်ချင်လည်း မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ယောက်ကို ပေးလို့ရတယ်ဆို”

“အစ်ကိုကြီး လာမဝယ်ရင် နေပါစေ၊ မပေးတော့ပါဘူး”

ခြယ်မှုန်း တမင်ညစ်ပြီး ထိုသို့အော်ပြောကာပြေးထွက်သွားပါသည်။ အမြဲပဲ ဖိနပ်အပါးလေးတွေ စုန်ကာရှူး(စ)

တွေပဲ ဝတ်လေ့ရှိရာ ခြယ်မှုန်းဟာ သွက်သွက်လက်လက် ပြေးလို့ ရနေသဖြင့် သူ့နားက ချက်ချင်းပြေးထွက်လို့ ရလေသည်။

နီတွတ် ရပ်စောင့်နေရာရောက်တော့ ...

“ဘာဖြစ်လာပြန်တာလဲ၊ အပြေးအလွှားနဲ့”

ဟု လှမ်းဟောက်တာ ကြုံရသည်။

“ဦးမင်းပျိုလုလင်က ငါ လိုက်ပေးတဲ့ဘောက်ချာကို အစကတော့ မယူဘူးပြောပြီး သူ့ကုမ္ပဏီအပေါက်ဝလည်း ရောက်ရော ယူမယ်ဖြစ်ရော၊ အဲဒါနဲ့ ငါ ထွက်ပြေးလာတာ”

“အဲဒီတော့ ဇာတ်လမ်းပြတ်ရောပေါ့။ ပေးလိုက်ပါလား ဘာလို့ ထွက်ပြေးလာရလဲ”

“မသိဘူး၊ ပေးကို မပေးချင်တော့ဘူး။ လူကြီးက စိတ်မမှန်ဘူး။ ခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုးနဲ့မို့ အမြင်ကတ်တာနဲ့”

“အဲမယ် ... နင်ရော ဘာထူးလဲ။ စိတ်က ခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုး။ ဦးမင်းပျိုလုလင်နဲ့ မဆုံခင်ကတော့ ဒီနေ့ပဲ ဒီဘောက်ချာကို မရမက ပေးပါမယ် ပြောတယ်။ သူတကယ်လည်း ယူရော မပေးချင်တာနဲ့ပဲ ထွက်ပြေးလာရတယ် မဟုတ်လား”

နစ်ယောက်သား အချေအတင် ပြောနေကြချိန်တွင် အနားကို ဂျစ်ကားပုလေးတစ်စီး ထိုးရပ်လာသည်။ အမိုးဖွင့်ဂျစ်

ကားပုလေးမှာ ကားနဲ့မမျှအောင် ဘော့(စ)ထုသံ ပြင်းပြင်းပါသော သီချင်းကို ဖွင့်ထားသေးသည်။

ဘော့(စ)သ တဒုန်းဒုန်းက ကြားရသူကို ရင်ဘတ်မှာ လာဆောင်ခုန်သလို ခံစားရစေရာ လမ်းသွား လမ်းလာတွေ သတိထားကြည့်တာ ခံရတော့စေသည်။ ကမ္ဘာကျော် DJ ဆရာကြီးဖြစ်သော David Guetta (ဒေးဗစ်ဂါးတား)နဲ့ နာမည်ကြီးအဆိုတော် Akon (အေကွန်)တို့ရဲ့ နာမည်ကျော် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဖွင့်ထားတာဖြစ်သည်။

ခြယ်မှုန်းရော နီတွတ်ပါ ဒီကားနဲ့ ဒီလိုဘော့(စ)ပြင်းပြင်းထုသံပါသော သီချင်းကို ဖွင့်သံကြားရတာနဲ့ အထဲကလူကို ကြည့်စရာမလိုဘဲ အလိုလို သိနေပါသည်။

“ရဲဝင့်စံ”

ခြယ်မှုန်း ဝမ်းသာအားရ လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်တာကို နီတွတ်ကတော့ မဲဖြစ်အောင် မဲလိုက်သေးသည်။ ခြယ်မှုန်းကလည်း မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်သေးသေးသည်။ ခြယ်မှုန်းနားတိုးတိုးကပ်ပြီး ...

“အရှုပ်မ”

လို့ နီတွတ် ထပ်ဂေဖန် ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ခြယ်မှုန်းတို့ကို လှမ်းတွေ့လိုက်လို့ ဒီဘက်ပြန်တွေ့လာတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ခြယ်မှုန်းတို့ ဒီနားမှာ ဆိုင်ပရိမိုးရှင်းအတွက် discount ဘောက်ချာ ဝေနေတာ။ ဘယ်လိုလဲ ဘာတွေ လုပ်နေလဲ”

“Single (ဆင်ဂဲလ်)ခွေတော့ ခုလောလောဆယ် မထုတ်နိုင် သေးဘူး။ အိမ်က ဘိုးတော်ကြီးဆီမှာ ချူလို့မရသေးဘူး လေ။ ဒီတော့ အဆက်အသွယ်ကောင်းလိုက်ရှာပြီး စုပေါင်း ခွေထဲမှာ နှစ်ပုဒ်လောက် ထည့်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်”

“အဲဒါလည်း ကောင်းတာပဲလေ။ အခုတော်တော်များများ အောင်မြင်နေကြတာတွေကလည်း ဘယ်သူမှ ဆင်ဂဲလ်ခွေ ထွက်ပြီး အောင်မြင်နေတာမှ မဟုတ်တာ။ စုပေါင်းခွေထဲ က တစ်ပုဒ်လောက် ထ,ပေါက်ပြီး အောင်မြင်နေကြတာ နော်”

“ခြယ်မှုန်း အားလား”

“အားတယ်”

“ကော်ဖီသွားသောက်ကြရအောင်နော်”

“နီတွတ်ပါ ခေါ်ခဲ့မယ်”

နီတွတ် စုပုပ်ပုပ် မျက်နှာနဲ့ ...

“မလိုက်တော့ဘူး၊ နင်တို့ပဲသွား”

“ဆိုင်ကို လမ်းပြန်လျှောက်မနေနဲ့တော့လေ။ ကားပေါ်လိုက် လာခဲ့။ မင်းကို ဆိုင်ရှေ့မှာ ချပေးခဲ့မယ်”

“မလိုက်တော့ဘူး၊ ရပါတယ် ဒီနားလေးတင် ငါ ဘောက် ချာတွေ ဆက်ဝေရင်း လျှောက်သွားလိုက်တော့မယ်”

နီတွတ် ပြောပြောဆိုဆို ထွက်သွားပါသည်။ ရဲဝင့်စံ ဟန်ပါပါလေး ဖုန်းတစ်ချက်တွန့်ပြီး ကျန်ခဲ့သည်။

ခြယ်မှုန်းကတော့ အဆင်သင့် ကားပေါ်တက်ထိုင်ပြီး နေလေပြီ။

ရဲဝင့်စံ ကားစမောင်းရင်း မေးလိုက်သည်။

“လွင်မြတ် စိတ်ကောက်သွားတာလား”

“မကောက်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ”

“ကားနဲ့ခေါ်တာ မလိုက်ဘဲ သူ့ဘာသာ လမ်းလျှောက် သွားတယ်လေ”

“သူ နင့်ကားနဲ့ ဘယ်နှခါများ လိုက်စီးဖူးလို့လဲ”

“သူက နင့်ကို ကြိုက်နေတာလား”

“ဟယ် ... ပေါက်ကရတွေ။ သူ နည်းနည်းခြောက်နေတာ နင် သိသားပဲ”

“နင်နဲ့ပတ်သက်ရင် သိပ်သဝန်တိုလို့လေ”

“သူက ငါ့ကို ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိပုံစံ နေစေချင်တာတဲ့၊ ဒါကြောင့် ငါက နင်နဲ့ ကော်ဖီဆိုင်သွားထိုင်လိုက်၊ သီဟ နဲ့လိုက်ပြီး ငါ့အကြိုက် DVD တွေ အတူသွားရွေးလိုက်၊ ကျော်ကျော်ပိုင်နဲ့ ဖုန်းအကြာကြီးပြောလိုက် လုပ်ရင်

မကြိုက်ဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်ကို သေသေချာချာရွေး
ရင် ရွေးလိုက်တဲ့။ အဲဒီလို ဟိုလူနဲ့မပြတ်၊ ဒီလူနဲ့မပြတ်
လုပ်နေတာကို မကြိုက်တာတဲ့”

“အေးလေ ... လွင်မြတ်ပြောတာ ဟုတ်သားပဲ။ နင်က ငါ
တို့ကို အဖြေလည်း မပေးဘူး”

“အဲမာ ... ငါအစတည်းက ပြောပြီးသားလေ။ ဘယ်သူ
ကိုမှ ချစ်လို့မရသေးလို့ မိတ်ဆွေလိုပဲ ခေါ်ပြောနိုင်မယ်
ဆိုတာ။ ငါ့ကို စောင့်မနေကြနဲ့ ကိုယ့်ဘာသာ ချစ်နိုင်မယ့်
မိန်းကလေးတွေ့ရင် ရွေးလိုက်လို့ရတယ်လို့လည်း ပြောထား
ပြီးသား ဘယ်သူ့ကိုမှ အထာပေးနေတာ မဟုတ်ဘူး။
အခုလည်း နင်လာခေါ်တယ်။ ကော်ဖီသွားသောက်မယ်။
နင် စီးရီးအကြောင်း ပြောမယ်ဆိုတော့ ငါလည်းနားထောင်
ချင်တယ်။ ကော်ဖီလည်း သောက်ချင်နေတယ်။ ဒါကြောင့်
ကားပေါ်တက်လိုက်လာတာ၊ ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ ပေးဖို့
မဟုတ်ဘူး”

ရဲဝင့်စံသည် ခြယ်မှုန်း ချက်ကျလက်ကျ ပြောလိုက်
သောအခါ ငြင်းခုံမနေတော့ဘဲ ...

“အေးပါ ... အေးပါ ... ငါ နားလည်ပါတယ်။ ငါတို့က
ဝင့်ကြွေးကိုပါတယ်။ နင် မချစ်နိုင်မှန်း သိပေမယ့် နင့်ကို
ပဲ စောင့်နေချင်တာပါ”

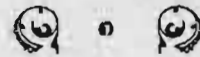
ခြယ်မှုန်းနဲ့ ရဲဝင့်စံတို့ ကားတစ်စီးတည်း အတူတူ
ထွက်သွားတာကို မင်းပျိုလုလင် မြင်နေရပါသည်။ သူ့ရုံးခန်းရှိ
ရာ အပေါ်ဆုံးထပ်မှ လှမ်းကြည့်နေတာဖြစ်သည်။ သုံးထပ်မို့
သိပ်လည်းမမြင့်လေရာ လမ်းမပေါ်ကို အားလုံးမြင်ရသည်။ သူ
တို့ယံတိုင်က ရုံးခန်းထဲရောက်ရောက်ချင်း အလုပ်စားပွဲမှာ ချက်
ချင်းမထိုင်သေးဘဲ မှန်ပြတင်းပေါက်တွေနား သွားရပ်ကာ အောက်
မှာကျန်ခဲ့တဲ့ ခြယ်မှုန်းကို ပြန်စောင့်ကြည့်နေခဲ့တာကြောင့် မြင်
လိုက်တာဖြစ်သည်။

ခြယ်မှုန်း ပြေးထွက်သွားပြီး သူမနဲ့အတူပါလာတဲ့
သူငယ်ချင်းကောင်လေးနဲ့ စကားရပ်ပြောနေတာ၊ သိပ်မကြာခင်မှာ
သံချင်းသံအကျယ်ကြီး တခုနဲ့ဒုန်းထုသံနဲ့အတူ ဂျစ်ပုအနီလေး
တစ်စီး ထိုးရပ်လာတာ၊ ရယ်ရယ်မောမော စကားတချို့ပြောပြီး
နောက် ခြယ်မှုန်း အဲဒီကားပေါ် တက်လိုက်သွားတာ၊ အဲဒီကား
ပေါ်မှာ ခေတ်ပေါ်ဟစ်(ပ)ဟော့(ပ)စတိုင်လ်အပြည့်နဲ့ ဆံပင်တွေ
အနီရောင်ဆိုးထားသော ခြယ်မှုန်းနဲ့ရွယ်တူလောက်ရှိမယ့် ကောင်
လေးတစ်ယောက်ပဲပါကာ ခြယ်မှုန်းနဲ့ တရင်းတနီး ရယ်မောစကား
တွေပြောရင်း အတူတွဲထွက်သွားတာ စသဖြင့်တွေ့ကို တောက်
လျှောက်လိုက်ဝေးကြည့်မိခဲ့သည်။

ငယ်ရွယ်နုပျိုပြီး ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ခြယ်မှုန်းလို
မိန်းကလေးမျိုးမှာ သူမနဲ့ရွယ်တူ ကောင်လေးတွေနဲ့ ပတ်သက်မှု
ရှိနေတာဟာ ဘာမှ အဆန်းတကြယ်ရှိတာ မဟုတ်။ ရိုးရိုးသားသား

ရင်းနှီးခင်မင်မှုနဲ့ ပတ်သက်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သမီးရည်းစားလိုပတ်
သက်တာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှိနေတာဟာ ဘာမှမဆန်းပြားလှပေမယ့်
မင်းပျိုလုလင် ရင်ထဲမှာတော့ ဘာတွေကို မြင်လိုက်ရလျှင် မကျေ
နပ်သလိုဖြစ်ပြီး ခြယ်မှုန်းကို နောက်တစ်ခါဆုံရင် ဆူငေါက်ဟန်
တားလိုက်မယ်ရယ်လို စိတ်ကူးနေခဲ့မိလေသည်။

ဒီနေ့လည်း ခြယ်မှုန်းကို ထပ်တွေ့ရလိမ့်ဦးမယ်လို့
ဆျာလင့်ပေမယ့် ဒီနေ့တော့ မင်းပျိုလုလင် ကားရပ်ပြီးချင်းမှာ
သိမသာ အကဲခတ်ရှာဖွေရာ မတွေ့ပါ။ ကားပေါ်ကဆင်းကာ
ကားကိုရိုမုဒ်ဖြင့် သော့ပိတ်ပြီးတာတောင် မတွေ့ရပါ။ မည်သည့်
အရိပ်အယောင်ကိုမှ မတွေ့ရ။ ခြယ်မှုန်းနဲ့အတူလာနေကျ ကောင်
ဆေးကိုလည်းမတွေ့။

မတွေ့ရသောအခါ ရင်ထဲမှာ မကျေမနပ်သလို
ဖြစ်သွားမိသည်။ ခြယ်မှုန်းဟာ သူ့ကို နေ့တိုင်းလာစောင့်ကာ
တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုး အကြောင်းပြပြီး စကားလာပြောလိမ့်မယ်
ရယ်လို့ ထင်ထားလေရာ ခြယ်မှုန်းကို မတွေ့ရသောအခါ စိတ်
ထဲမှာ တစ်မျိုးတော့ ခံစားနေရသည်။

ခြေလှမ်းတွေကို တမင်နေအောင် လျှောက်သာမိပါ
သည်။ ကားပါကင်ရ၍ ရပ်သောနေရာနဲ့ ကုမ္ပဏီရှေ့ရောက်ခဲ့
သိပ်ပြီး မကြာလှတာကို ကြာအောင် အချိန်ဆွဲချင်သဖြင့် မလို

အပ်ပါဘဲ ဟန်းဖုန်းကိုထုတ်ကာ ခလုတ်တွေ ဟိုနှိပ်၊ ဒီနှိပ် လုပ်လိုက်သေးသည်။ ဒါပေမဲ့ ခြယ်မှုန်းကတော့ ဒီနားမှာ ရှိကိုရှိမနေလေရာ ရောက်မလာခဲ့ပါ။

ကုမ္ပဏီရုံးခန်းရောက်၊ စားပွဲမှာထိုင်ပြီးတဲ့အထိ စိတ်ထဲမှာ မကျေမနပ်ပဲ ဖြစ်နေပါသည်။ ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံးလည်း အလုပ်လုပ်ရတာ စိတ်ကိုမပါတော့။ စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခု လိုနေသလို ခံစားရကာ ပျောက်ကွယ်သလို ဖြစ်နေသည်။ ပုံပုံ အနားမှာမရှိတော့ကတည်းက အရောရာမှာ နေသွားကျစွာ နေတတ်အောင် ကြိုးစားခဲ့ပြီးမှ အခါကျမှ ခြယ်မှုန်းကြောင့် သူ့စိတ်တွေ ပြောင်းလဲရခြင်းကို လက်လည်းမခံချင်။ ဖြစ်လည်းမဖြစ်ချင်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အလိုလို စိတ်ကခံစားနေရသည်ဖြစ်ရာ ဘယ်လိုမှ တားဆီးထားချင်လို့ မရပြန်ပါ။

ညနေငါးနာရီမှာ ရုံးဆင်းပြီမို့ ဝန်ထမ်းအားလုံး အသီးသီး ပြန်ကုန်ကြသောအချိန်ကျမှ မင်းပျိုလုလင်အတွက် လုပ်စရာ တချို့ကိစ္စ e-mail ဝင်လာရာ မပြန်သေးဘဲ ဆက်နေနေလိုက်သည်။ ရုံးခန်းတွေထဲမှာ ညနေပိုင်း သန့်ရှင်းရေးလာလုပ်သော ဝန်ထမ်းတွေသာ ရှိတော့သည်။

ခြောက်နာရီကျော် မှောင်စပြုမှသာ ရုံးထဲမှထွက်လာရပါသည်။ ကားစက်နှိုးပြီး မောင်းလှည့်လာသောအခါ သူ့စိတ်တွေက အလိုလိုပင် ခြယ်မှုန်းတို့ဆိုင်လေးရှိရာဘက်ကို မောင်းကြည့်ချင်စိတ် ဖြစ်လာသည်။

ဒါနဲ့ပဲ ...။

ဆိုင်လေးရှေ့ ဖြတ်မောင်းမိသည်။ မီးလင်းနေသော ဆိုင်လေးက ခုထိမပိတ်သေး။ ဒီလမ်းမတန်းတွေက ကိုးနာရီ၊ ဆယ်နာရီထိလည်း စည်ကားနေတတ်တာမို့ ခြောက်နာရီဟာ ဆိုင်ပိတ်ဖို့ စောလွန်းနေလိမ့်မည်။

ဟော ...။ ကားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဖြတ်မောင်းဘုန်း တိုက်ဆိုင်စွာပင် ခြယ်မှုန်း ဆိုင်ပြင်ထွက်လာတာ တွေ့လိုက်ရပါသည်။ မင်းပျိုလုလင်သည် ကားကိုတွေ့ရာနေရာမှာ အမြန်ထိုးရပ်လိုက်ပြီး ခြယ်မှုန်းနောက်သို့ လိုက်ရန်ပြင်သည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း ဘာတွေလုပ်လို့ လုပ်နေမိမှန်းကို မသိတော့။ စိတ်ဆုံးဖြတ်ကနောက်မှ၊ လူကလုပ်နေတာ အရင်လိုမျိုး ဖြစ်နေသည်။

ခြယ်မှုန်း ဝင်သွားတဲ့ဆိုင်က မိနီမာထံအသေးလေး ဖြစ်သည်။ ပလတ်စတစ်ခြင်းတစ်လုံး ကောက်ကိုင်ပြီး ဆိုင်ထဲဝင်သွားလေရာ မင်းပျိုလုလင်လည်း ဆိုင်လေးထဲ လိုက်ဝင်သွားပြီး သူပါရောယောင်ပြီး ခြင်းတစ်လုံး ကောက်ကိုင်လိုက်ပါသည်။

တွေ့ပါပြီ ခြယ်မှုန်း၊ ဆီးထုပ် အချဉ်ထုပ် ကွာစေနေကြစေတွေ ခြင်းထဲထည့်နေတာ တွေ့ရသည်။ သူမ ဈေးဝယ်နေရာနား လူရိပ်တစ်ရိပ် ရောက်လာတာ သတိပြုမိလျှင် စူးစမ်းသလို မော့ကြည့်သည်။

“ဟယ် ... အစ်ကိုကြီးပါလား။”

မင်းမျိုးလှလင်သည် သူကတော့ မတော်တဆ တွေ၊
ကြဟန်ဆောင်ပြီး အနောက်က လိုက်ဝင်လာတာပေမယ့် ခြယ်မှုန်း
မှာက အဖြစ်မှန်ကို မသိလေရာ အံ့သြဝမ်းသာသလို နှုတ်ဆက်
လိုက်သည်ကိုပဲ မလုံမလဲဖြစ်ပြီး ဘာပြန်ပြီး နှုတ်ဆက်ရမှန်းမသိ
ဖြစ်နေသည်။

“ဘာလာဝယ်တာလဲ”

“ဪ ... အင်း ... ဟို ... ငါးမုန့်ကြော်တို့ အာလူးကြော်
တို့”

ဒီမုန့်ရောင်းနေတဲ့လိုင်းမှာ တွေ့ရက်နဲ့ တခြားဟာ
လာဝယ်ပါတယ်ပြောလို့ မဖြစ်မှန်း တွေးမိလေရာ မျက်စိထဲတွေ့
ရာကို ပြောလိုက်ပါသည်။

“ငါးမုန့်ကြော် အာလူးကြော်လား။ ဘာလဲဟင် ဘီယာတို့
အရက်တို့နဲ့ မြည်းဖို့လား”

လုပ်ပြီ။ ဒီကောင်မလေး အကျင့်က အဲဒီလိုပဲ။
သူများကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို စပ်စုလိုက်ရမှ။

“ဒီတံဆိပ်ကောင်းတယ်၊ ဝယ်ပါလား အစ်ကိုကြီး”

“မင်းဝယ်ထားတာ အချီထုပ်တွေ များလှချည်လား”

မင်းပျိုလှလင် ခြယ်မှုန်း၏ခြင်းထဲ ငုံ့ကြည့်ရင်း
ဝေဖန်လိုက်လျှင် ခြယ်မှုန်းထဲမှ ရယ်သံတစ်ချက် ထွက်လာပါ
သည်။

“တစ်ယောက်တည်း စားတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေတော့ နီတွတ်လည်း
ဝင်ပြီးစားပါတယ်”

“တစ်ယောက်တည်းစားရင် မင်းတော့ တစ်နေ့ ဒုက္ခများ
မယ်၊ ဒါတွေ ဆိုးဆေးတွေရော မသန့်ရှင်းတဲ့ အစား
အသောက် ပြင်ဆင်မှုရော အပြည့်ပါတဲ့ အစားအစာတွေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... နောက် မစားတော့ပါဘူး”

သူ့ကို နောက်ပြောင်သလို ပြန်ပြောလိုက်မှန်း
မင်းပျိုလှလင် သိလေရာ ခြယ်မှုန်းကို ခပ်တည်တည် ပြန်ကြည့်
လိုက်သည်။ ခြယ်မှုန်းက သူ့ကို လုံးလုံးမကြောက်ပါ။ ခေါင်းပု
ပြီး သူ့ခြင်းထဲ မုန့်တွေရွေးထည့်ပေးနေသည်။

“တော်ပြီ ... တော်ပြီ၊ အများကြီး လျှောက်ထည့်မနေနဲ့”

“အစ်ကိုကြီးကလည်း အရက်သောက်ရင် အမြည်းများများ
စားမှပေါ့။ ဒါမှ အသည်းကို သိပ်မထိမှာ”

“မင်းကို ဘယ်သူက အရက်နဲ့မြည်းမယ် ပြောလို့လဲ”

“အရက်နဲ့ မမြည်းဘူးလား ... ဟုတ်လား”

“ငါက အလကားနေရင်း သောက်နေတဲ့လူလိုပဲ မင်းပြော
ပုံက”

“အလကားနေရင်း သောက်တယ်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။

ယောက်ျားအများစုတော့ အလုပ်ပြီးရင် တစ်ခွက် တစ်
ဖလားတော့ ဇိမ်ယူတဲ့အကျင့် ရှိတတ်လို့ပါ”

“ယောက်ျားတွေအကြောင်း တော်တော်သိတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ ပြောပါဦး ... မင်းမှာ ယောက်ျားလေး မိတ်ဆွေဘယ်နှယောက်တောင် ရှိလို့လဲ”

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ၊ နီတွတ်လေ။ နာမည်ရင်းက လွင်မြတ်တဲ့။ ခြယ်မှုန်းနဲ့အတူတူ ဆိုင်ဖွင့်နေတဲ့တစ်ယောက်ပေါ့”

“ငါ မင်းကို မနေ့က ကောင်လေးတစ်ယောက်ကားနဲ့ ပါသွားတာ တွေ့လိုက်တယ်”

ခြယ်မှုန်းသည် ဟိုလူကြီးထံမှ မသင်္ကာသလိုလို မနာလိုဝန်တိုသလိုလို မေးလိုက်သံကြောင့် ရင်ထဲမှာ မြူးဖျသွားပါသည်။ ကြည့်စမ်း ... သူ ငါ့အပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားမှု ရှိသားပဲ။ ငါ့ကို သဝန်ဟိုတတ်သားပဲ။

“ဪ ... အစ်ကိုကြီး မြင်လိုက်တယ်ပေါ့”
“မမြင်ဘဲ နေမလား။ မင်းတို့က ငါ့ကုမ္ပဏီနားမှာ ရှိနေတာလေ။ ပြီးတော့ မင်းတို့အုပ်စုကို သတိထားမိအောင် သီချင်းသံကလည်း ဆူညံနေတာ”

“သူက အဆိုတော် ဖြစ်ချင်နေတာလေ။ ဟစ်(ပ)ဟော့(ပ) တွေ ဆိုနေတာပေါ့ သူ့နာမည်က ရဲဝင့်စံတဲ့။ သူက မိတ်ဆွေတော့ မိတ်ဆွေပဲ။ ဒါပေမဲ့ နီတွတ်လောက် မခင်ပါဘူး။ နီတွတ်လို ရိုးသားတဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် သူငယ်ချင်းစာရင်းထဲကို သေသေချာချာတောင် မထည့်ထားဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ ကားနဲ့အတူ ပါသွားသေးလဲ”

“သူက ကော်ဖီသောက်ရင်း သူ့စီးရီးအကြောင်း ပြောပြမယ်ဆိုလို့”

“ကိုယ့်နဲ့လည်း သိပ်မခင်ဘဲနဲ့ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ဟိုသွားဒီသွားလုပ်တာ သိပ်တော့ မကောင်းဘူး”

ခြယ်မှုန်းသည် ခပ်ရဲရဲပင် ပြန်မေးလိုက်တော့သည်။

“ဒါဖြင့် အစ်ကိုကြီးက ခြယ်မှုန်းကို ဘယ်လိုပုံစံမျိုး ဖြစ်စေချင်တာလဲဟင်”

ခြယ်မှုန်း၏အမေးကို မင်းပျိုလှလင်ဟာ လိမ္မာပါးပါးစွာ ရှောင်တိမ်းသွားပါသည်။ ခပ်တည်တည် မျက်နှာကြီးနဲ့ပဲ ...

“သူများပြောမှ ပြုပြင်တာထက် ကိုယ့်ဘာသာ ဘယ်လိုနေသင့်သလဲဆိုတာ စဉ်းစားဆင်ခြင်ပြီး နေတာဟာ အကောင်းဆုံးပေါ့”

ဟု ပြန်ဖြေလေသည်။

“ခြယ်မှုန်းကတော့ ကိုယ့်ဘက်က ရိုးရိုးသားသား သူငယ်ချင်းတွေလို ခေါ်ပြောဆက်ဆံတာဟာ မှားတဲ့အလုပ်မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်တယ်။ သူတို့ကိုလည်း အသေအချာ ရှင်းပြပြီးသား။ သူတို့လိုချင်တဲ့ အဖြေမျိုးကိုတော့ မပေးနိုင်သေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ မိတ်ဆွေလိုတော့ ခင်လိုရတယ်။ ခင်ချင်ရင် ခင်နိုင်တယ်ပေါ့။ ခြယ်မှုန်းဆီက အဖြေရမှာကို စောင့်မနေနဲ့လို့လည်း ပြောပြီးသား”

မင်းပျိုလုလင်သည် ခြယ်မှုန်းထဲမှ ဖြေရှင်းချက်လိုလို ပြန်ဖြေလိုက်သော စကားသံကြောင့် ပို၍အံ့အားသင့်သွားရပါသည်။

“ဘယ်လို ... ဘယ်လို။ အဲဒီကောင်လေးက မင်းကို ရည်းစားစကား ပြောမှူးတယ် ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်း ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ။ ကိုယ့်ကို ရည်းစားစကား ပြောထားတဲ့ ယောက်ျားလေးနဲ့လည်း တွဲသွားတွဲလာလုပ် တာပဲလား။”

“သူတစ်ယောက်တည်းမှ မဟုတ်ဘူး သီဟလည်း ဒီလိုပဲ။ ကျော်ကျော်ပိုင်လည်း အဲဒီလိုပဲ။ အားလုံး ဘော်ဒါတွေလို သဘောထားပြီး ခင်ထားတာပဲ။ အဲဒါကို သူတို့ချင်းလည်း သိထားကြတယ်။ သူတို့ကတော့ ခြယ်မှုန်း အဲဒီလိုအားလုံး ကို ပြန်ခင်ထားတာကို အလကားနေရင်း အမြင်ကျဉ်းပြီး သဝန်မတိုပါဘူး။”

“မင်းတော့ ကျွတ် ... တော်တော်ပြောရခက်ပြီး နားလည် ရခက်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ”

မင်းပျိုလုလင်သည် အလိုလိုနေရင်း ဒေါသတွေ အလိပ်လိုက်ဖြစ်လာကာ ခြယ်မှုန်းကို ကျောခိုင်းထွက်လာမိတော့ လေသည်။ သူ့နောက်က ပြေးလိုက်လာတဲ့ ခြယ်မှုန်း၏ ခြေသံကို တော့ ကြားနေရသည်။ အပေါက်ဝငွေရှင်းကောင်တာလေးမှာ သူကိုင်လာတဲ့ ခြင်းတောင်းကို တင်ရင်း ...

“ပိုက်ဆံရှင်းမယ်”

လို့ ပြောနေစဉ် ခြယ်မှုန်း သူ့ဘေးရောက်လာပါ သည်။

“အစ်ကိုကြီး ခဏစောင့်ဦးနော်။ ခြယ်မှုန်း ပိုက်ဆံရှင်းပြီး ရင် အစ်ကိုကြီးနဲ့ ဆက်စကားပြောချင်သေးလို့”

ဒီကောင်မလေးကို သူ စိတ်ရှိလက်ရှိ ဆူပစ်ချင် သည်။ ရိုက်လို့ရရင် ရိုက်တောင်ပစ်ချင်သည်။ ဒါမှမဟုတ် သူနဲ့ ငါနဲ့ ဘာမှမဆိုင်တာ ပစ်ထားလိုက်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချင်သည်။ သို့သော် တကယ့် တကယ်မှာတော့ သူ ဘာမှမလိုမှ ဥပေက္ခာပြုလို့ မရ။ စိတ်ဆိုးလို့လည်းမရ။ ဆူပစ် ငေါက်ပစ်လို့မရ။ သူ ဆူ ငေါက်လည်း ခြယ်မှုန်းက သူ့ကို တစ်စက်မှတောင် မကြောက်။

“မင်း ဝယ်ထားတာတွေပါ ရောထည့်လိုက်၊ အတူတူ ရှင်းလိုက်မယ်”

“ဟယ် ... ဟုတ်လား ... ဟီ ဟီ။ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

ဝမ်းသာအားရ သူမ၏ခြင်းတောင်းကိုပါ ကောင်တာ ပေါ် ရောတင်လိုက်သော ခြယ်မှုန်း၏ အမူအရာမှာ အပြစ်ကင်း စင်လှပြန်သည်။ သူလေးက အင်း ... ငါ့ကိုတင် ဒီလိုအရောဝင် ဆက်ဆံတာ မဟုတ်ဘူး။ တခြားကောင်လေးတွေကိုလည်း ဒီလိုပဲ တရင်းတနီး ဆက်ဆံတတ်နေတယ်။ မင်းပျိုလုလင်၏ ခေါင်းထဲ ထိုသို့တွေးလိုက်မိသောအခါ အလိုမကျ ဖြစ်ရပြန်သည်။ သူဟာ

တကယ်တော့ ခြယ်မှုန်းရဲ့ခင်မင်မှုတွေ၊ ရင်းနှီးစွာ ပြောဆိုဆက်ဆံမှုတွေ၊ အရယ်အပြုံးတွေကို သူ တစ်ယောက်တည်းသာ ခံစားပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရချင်နေပြီတည်း။

“အစ်ကိုကြီး ဒီနေ့ အိမ်ပြန်နောက်ကျတာလား။”

မိနီမာတ်လေးအပြင်ရောက်တော့ ခြယ်မှုန်း စပြီးမေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ... ရုံးမှာ ပြန်ခါနီးကျမှ e-mail တွေ ဝင်လာလို့ ပြန်စရာရှိတာ ပြန်နေရတာနဲ့ ခြောက်နာရီမှ ထွက်လာတာ”

“အစ်ကိုကြီးအိမ်က ဘယ်မှာလဲ”

“သံလွင်လမ်းထဲမှာ”

“ဟယ် ... တကယ်သူဌေးကြီးပဲ၊ သူဌေးတွေနေတဲ့နေရာမှာ နေတယ်”

ကလေးဆန်သော အပြောကြောင့် မင်းပျိုလုလင် အသာပြုံးမိသွားသည်။ ခြယ်မှုန်းက ဒါကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ကာ ...

“ဖြိုးလိုက်မှ ပိုကြည့်ကောင်းတယ်”

ဟူ၍ ဝေဖန်လိုက်လျှင် မင်းပျိုလုလင် မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်သွားပြီး ...

“ဟာ ... ဒီကောင်မလေး”

ဟု မာန်လိုက်တော့သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ... အစ်ကိုကြီးနဲ့ ခြယ်မှုန်းနဲ့ အခုချိန်ကစပြီး မိတ်ဆွေဖြစ်ကြမလား”

“ကလေးနဲ့ ငါက ဘာလို့မိတ်ဆွေဖွဲ့ရမှာလဲ”

“ခြယ်မှုန်း ကလေးမဟုတ်ဘူး။ နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်ရှိပြီ။ ဒီပလိုမာရပြီးပြီ။ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်လည်း ဖွင့်ထားတယ်”

“မင်းမှာ အဲဒီလို ဇွတ်တရွတ်ပြောတတ်တာတို့ လုပ်ချင်တာ လုပ်တတ်တာတို့ဟာ ပုံသေအမူအရာလိုပဲ။ တစ်ယောက်ယောက်ဆီက ပုံတူကူးထားသလား ထင်ရအောင်ပဲ တူနေတယ်”

ခြယ်မှုန်းသည် နားမလည်သလိုလေး မင်းပျိုလုလင်ကို မျက်လုံးဝိုင်းလျက် ငေးကြည့်လေသည်။

“ကဲ ... ကားပေါ်တက် ... လာ။ မင်းတို့ဆိုင်ကို ငါ လိုက်ခဲ့မယ်”

“အစ်ကိုကြီးကလည်း ကားနဲ့သွားဦးမယ် ဟုတ်လား၊ ဆိုင်က ဒီနားလေးတင်ကို။ အစ်ကိုကြီး ကားစက်နီး။ ဘီးသုံးခါလောက် လိုမ့်ပြီးရင်ပဲ ရောက်ပြီ ... ဟီ ဟီ”

ခြယ်မှုန်းက မင်းပျိုလုလင်၏ အပြောကို ရယ်ချင်ဟန်ဖြင့် ပြန်ပြောတော့မှ မင်းပျိုလုလင် သတိရသွားကာ လိုက်ရယ်မိပြန်သည်။ ဒီညနေခင်းလေးမှာ သူ အခုလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရယ်မိတာ တော်တော်များနေပြီ။

“ဆိုင်ကို လိုက်လာပြီးရင် ဘာဝယ်မလို့လဲ”

“မဝယ်ဘူး၊ လိုက်ကြည့်တာ”

“ဘာလို့မဝယ်တာလဲ”

“အသုံးမလိုတာ”

“အသုံးမလိုလည်း တစ်ခါတလေ စိတ်ကြည်နူးစရာပစ္စည်း
လေး တွေ့မယ်ဆိုရင် ဝယ်သင့်တာပေါ့။”

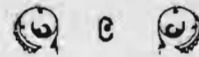
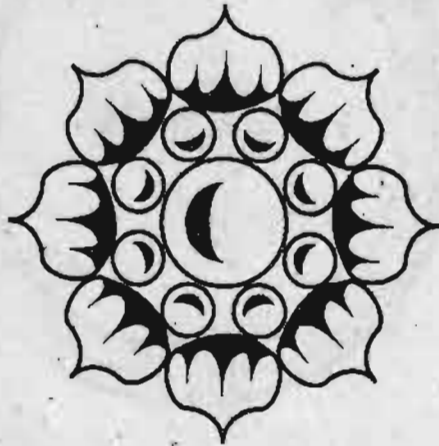
“မင်း တော်တော်ဈေးသည်ပီသတယ်။ ဆိုင်က တစ်ခုခု
မဝယ်မချင်း ဝယ်ဖို့ ဆွယ်တရားဟောနေတော့တာမကွာ”

နီတွတ်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးကတော့ ဆိုင်ထဲကို အတု
တွဲဝင်လာသည့် မင်းပျိုလုလင်နဲ့ ခြယ်မှုန်းတို့ကိုမြင်လျှင် အံ့သြ
ပြူးကြောင်သော မျက်လုံးတွေဖြင့် ကြည့်နေတော့လေသည်။

၂၈ ♡ ၂၈

အပိုင်း(၂)

“ဦးမင်းပျိုလှလင် ... ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်နေပါတယ်။ ခဏဝင်တွေ့ချင်လို့တဲ့၊ အဲဒါ အချိန်ပေးနိုင်မလားရှင်”

ရီဆက်ရှင်းမှတစ်ဆင့် ဖုန်းဖြင့်မေးလိုက်သံကြောင့် မင်းပျိုလှလင်သည် လုပ်လက်စအလုပ်ကို ခဏချရင်း စာကြည့်မျက်မှန်ကိုပါ ချွတ်လိုက်ပါသည်။ မျက်မှန်ကို စာကြည့်မှသာတပ်လေ့ရှိရာ ကြာကြာတပ်မထားတတ်၍ မကြာခဏ ချွတ်ပစ်တတ်ပါသည်။ ထိုအတူ ရေငွေပြန်လာတယ်လို့လည်း ခံစားရ၍ ချွတ်လိုက်တာလည်း ဖြစ်သည်။

“ဘယ်က ဧည့်သည်လဲ”

“Dusk ဆိုတဲ့ ဆိုင်ကလို့ ပြောတယ်”

မင်းပျိုလှလင် ခေါင်းထဲ ဖျတ်ခနဲ သိလိုက်သည်။ ဧည့်သည်ဆိုတာ ဘယ်သူများရှိမလဲ။ ခြယ်မှုန်းကလွဲရင် ဘယ်သူမှမရှိတာ။

“ဘာကိစ္စလဲလို့ မေးလိုက်”

မင်းပျိုလုလင်နဲ့ ခြယ်မှုန်းတို့ မကြာခဏတော့ ဖုန်းပြောဖြစ်ကြသည်။ သူ ရုံးမှာရှိနေစဉ်လည်း ဖုန်းဆက်တတ် သလို သူ့အိမ်ကိုလည်း ဖုန်းဆက်ရင် ဆက်လာတတ်သော ခြယ်မှုန်းနဲ့ သူ့ရဲ့ဆက်ဆံရေးကို ဘယ်လိုခေါင်းစဉ်တပ်ရမှန်းတော့ မသိ။ မင်းပျိုလုလင်ဘက်ကတော့ အနေမုန်မုန်ဖြင့် ဖုန်းတောင် သူကစပြီး မဆက်ပေမယ့် ခြယ်မှုန်းဘက်ကတော့ နှစ်ရက် သုံး ရက်တစ်ခါ ဆိုရလောက်အောင် ဖုန်းခေါ်တတ်သည်။ ဖုန်းပြောကြ ရင်လည်း အကြာကြီး ပြောတတ်တာများသလို အဓိက ပြောသူ မှာ ခြယ်မှုန်းပဲဖြစ်သည်။

“ဦးမင်းပျိုလုလင်ကို ပေးစရာရှိလို့တဲ့”

“ခဏ ဝင်လာခိုင်းလိုက်”

တကယ်တော့ ခြယ်မှုန်း ဒီရုံးခန်းထဲထိ ဝင်လာတာ ကို မင်းပျိုလုလင် မကြိုက်ပါ။ မိန်းကလေးမိတ်ဆွေ မရှိဘဲ ဒီလို မိန်းကလေးငယ်ငယ် ဧည့်သည်မျိုးလည်း လာခဲ့လှသော သူ့ဆီကို ခြယ်မှုန်း ရောက်လာတာဟာ အားလုံး ဂရုတစိုက်ကြည့်ရှု စပ်စု ချင်စရာ ဖြစ်တော့မှာကို စိုးရိမ်နေမိ၍ဖြစ်သည်။

သုံးထပ်အဆောက်အအုံကို ဓာတ်လှေကားနဲ့ တက် လာရသည်ဖြစ်ရာ ခြယ်မှုန်း ခဏလေးနဲ့ သူ့ရုံးခန်းရှေ့ ရောက် လာတော့သည်။

“ဟယ် ... ညီမပါလား၊ ဘာကိစ္စလဲ”

ဒေါ်ချိုသာ၏ နှုတ်ဆက်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားနေရသည်။

“အစ်မတို့ဘော့(စ)နဲ့ တွေ့ဖို့လာတာ”

“ဟုတ်လား”

ဒေါ်ချိုသာ ရေရွတ်လိုက်သော “ဟုတ်လား”အသံမှာ အံ့သြနေသောအသံမှန်း အကဲခတ်လို့ရနေသည်။

“အလုပ်လျှောက်ထားလို့လား”

“အလုပ်လျှောက်ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မှာထားတာတစ်ခု ပေးစရာရှိလို့ပါ”

ဒေါ်ချိုသာက ခြယ်မှုန်း လက်ထဲမှာပါလာသော လက်ဆောင်ထုပ်လေးကို တစ်ချက်ကြည့်ပါသည်။ ဘယ်တုန်းက ဦးမင်းပျိုလုလင် ဒီလက်ဆောင်ထုပ် မှာထားပါလိမ့်။ ဦးမင်းပျို လုလင် တစ်ခါပြောဖူးတော့ အဲဒီလို Gift Shop က ပစ္စည်းတွေ တာ သူ့အတွက်တော့ သိပ်အသုံးတည့်တာတွေ မဟုတ်လို့ စိတ် မဝင်စားပါဘူး။ ဝင်တောင်မကြည့်ဖူးပါဘူးတဲ့။

အခုတော့ ဘယ်လိုကဘယ်လို ခြယ်မှုန်းဆိုင်ကို ဝင်ကြည့်ဖြစ်သွားသလဲ။ ဘာကြောင့် ပတ်ကင်ပေပါနဲ့ထုပ်ပြီးသား လက်ဆောင်ထုပ်ကို မှာရသလဲ။ ဦးမင်းပျိုလုလင်ဟာ အစစအရာရာ တိကျသေချာတဲ့လူပါ။ သူ့ဆီကို သူ့မှာထားတဲ့ပစ္စည်း တစ်ခုခု လာပေးစရာရှိရင် ငါ့ကိုတော့ ကြိုမှာထားတတ်တော့ပဲ။ ဒီတစ်ခါ ဘာမှလဲ မပြောထားဘူး။ မေ့မျှန်းမေ့နေလို့လား။

“ခဏလေးနော် ... ဧည့်သည် အပေါ်ရောက်လာပြီဆိုတဲ့ အကြောင်း အစစ်မ သတင်းသွားပို့ဦးမယ်”

ဒေါ်ချိုသာ တံခါးလာခေါက်လိုက်လျှင် ...

“တံခါးစေ့ထားတယ် ဝင်ခဲ့ပါ”

“ဦးမင်းပျိုလုလင် ဧည့်သည်”

“ဝင်လာခိုင်းလိုက်”

ခဏကြာတော့ ခြယ်မှုန်း အခန်းထဲရောက်လာသည်။

“ကဲ ... ထိုင်ပါဦး”

“မထိုင်တော့ဘူး၊ ခြယ်မှုန်း လက်ဆောင်ပေးဖို့လာတာ ပြီးရင် အစ်ကိုလုလင် မုန့်လိုက်ကျွေးရမယ်”

ခြယ်မှုန်းဟာ မင်းပျိုလုလင်ကို အရင်ကတော့ အစ်ကိုကြီးဟု ခေါ်ပေမယ့် အခုနောက်ပိုင်းတော့ “အစ်ကိုလုလင်” ဟူ၍ ခေါ်တတ်ပါသည်။ တစ်ခါတလေကျ အစ်ကိုလိုလည်း ခေါ်ရင်လည်း ခေါ်သေးသည်။

“ဘာလက်ဆောင်လဲ”

“ဒီနေ့ အစ်ကိုမွေးနေ့လေ”

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

မင်းပျိုလုလင် အံ့သြပြီး ပြန်မေးမိသည်။

“ဟိုးတစ်ပတ်က ခြယ်မှုန်းရဲ့ သူငယ်ချင်းဟောင်း တစ်ယောက်ပေါ့။ သူငယ်ချင်းဟောင်းဆိုတာ ဒီပလိုမာသင်တန်း တက်တုန်းက ခင်ခဲ့ဖူးတဲ့ သူငယ်ချင်းမျိုးပါ။ သူနဲ့

ရှော့ပင်းမော်လ်တစ်ခုမှာဆိုတယ်။ သူလည်း အဲဒီမှာဆိုပဲ ဖွင့်ထားတယ်”

အခုချိန်ထိ ခြယ်မှုန်း ပြောတာတွေနဲ့ သူ့မွေးနေ့ဟာ ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်မှုမရှိဘူးဟု တွေးနေမိသည်။ ဒါပေမဲ့ ခြယ်မှုန်းကတော့ စိတ်ပါလက်ပါကို ပြောပြနေလေရာ မဟန့်တားဘဲ စကားလည်းဖြတ်မေးမနေတော့ဘဲ ဆက်နားထောင်နေလိုက်ပါသည်။

“သူနဲ့ စကားတွေ ရပ်ပြောကြရင်း သူက သူ့ရဲ့မွေးနေ့ အိမ်မှာ ဘုန်းကြီးဆွမ်းကပ်မယ် လာခဲ့ပါလို့ ဖိတ်တော့ ခြယ်မှုန်းနဲ့ နီတွတ် သွားကြတယ်။ အခုပြီးခဲ့တဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့က သွားခဲ့တာလေ”

“ခြယ်မှုန်းရယ် ... မင်း ပြောနေတာတွေ ငါ အချိန်ပေးပြီး နားဟော့ထောင်နေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်လို့ မရဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“ခဏလေး နားထောင်ပါ အစ်ကိုလုလင်ရဲ့။ ဇာတ်သိမ်းခန်း ရောက်ခါနီးနေပါပြီ”

ခြယ်မှုန်း ပြုံးစိစိလေး ပြန်ပြောရင်း လက်ဆောင်ဆုပ်ကိုလည်း မင်းပျိုလုလင်ရှေ့ ကမ်းပေးကာ ...

“အခု လက်ခံထားလိုက်ပါ အစ်ကိုလုလင်ရယ်၊ မွေးနေ့ကို ဘယ်ကဘယ်လိုပဲ သိလာလာပေါ့၊ အစ်ကိုမွေးနေ့ဆိုတာ မှန်နေတာပဲ”

ဟုလည်း ပြောလိုက်သေးသည်။

မင်းပျိုလုလင်လည်း ခြယ်မှုန်း စိတ်ကျေနပ်အောင် လက်ဆောင်ထုပ်ကို ယူထားလိုက်ပါသည်။

“ကဲ ... ဆက်ပြောပြမယ်။ အဲဒီသူငယ်ချင်းမွေးနေ့အလှူမှာ သွားစားပြီး သူတို့အိမ်က အယ်လ်ဘစ်တို့ ဘာတို့ သူယူထုတ်ပြတော့ စပ်စုပြီး ကြည့်ကြတယ်။ အဲဒီအယ်လ်ဘစ်အထပ်ထဲမှာ သူငယ်ချင်းရဲ့အစ်မအကြီးဆုံးတစ်ယောက်ရဲ့ Year Book (ရီးယားဘွခ်)တစ်အုပ် ညပ်ပါလာတယ်။ တက္ကသိုလ်နောက်ဆုံးနှစ်ရောက်ရင် ကိုယ့်နဲ့အတူတူ တစ်နှစ်တည်း ကျောင်းပြီးကြတဲ့လူတွေကို အမှတ်တရ စာရင်းပြုစုပြီး ဓာတ်ပုံနဲ့တကွ အမှတ်တရ ထုတ်တဲ့စာအုပ်ထဲမှာ ... ဟိ ဟိ ... ခြယ်မှုန်း စကားထဲမှာ ‘အမှတ်တရ’ဆိုတာတွေ များနေပြီနော်”

စကားပြောရင်းလည်း မဆီမဆိုင် သူ့စကားသူပြန်ဝေဖန်နေလိုက်သေးသော ခြယ်မှုန်းကို မင်းပျိုလုလင် အသာပဲစောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။ အခုနောက်ပိုင်း ခြယ်မှုန်းမှာ ပုံပုံနဲ့တူတဲ့ လုပ်ပုံကိုင်ပုံ စကားပြောပုံတွေ ခဏခဏ တွေ့ရပါများတော့ သိပ်မဆန်းသလိုတောင် ဖြစ်နေသည်။ ဒါ ခြယ်မှုန်းရဲ့ကိုယ်ပိုင်အမူအရာလိုတောင် မြင်တတ်လာသည်။ ပုံပုံလည်း အဲဒီလိုပဲတစ်ခါတလေတွေကျ စကားပြောနေရင်း ကိုယ့်စကားကိုယ် ပြန်ဝေဖန်ရေးလုပ်ရင်လည်း လုပ်တတ်သေးတာကို အမှတ်ရမိသည်။

“အဲဒီစာအုပ်ထဲမှာ အစ်ကိုလုလင်ရဲ့ ပတ်(စ)ပို့ဆိုင် ဓာတ်ပုံရယ်။ ဓာတ်ပုံအောက်မှာ ဘာအမှတ်တရမလဲ မရေးထားဘဲ လက်မှတ်ပဲ ထိုးထားတာတွေ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဓာတ်ပုံအောက်မှာ လက်မှတ်ရဲ့အောက်မှာတော့ အစ်ကိုလုလင်ရဲ့ မွေးသက္ကရာဇ်ကို ရေးထားတာ တွေ့လိုက်ပြီး မွေးနေ့သိသွားတာပါ။ အဲဒီတုန်းကပုံနဲ့ အခုပုံမှာ အစ်ကိုရုပ်ကလည်း သိပ်မပြောင်းလို့ မှတ်မိတယ်”

“မင်းပြောတာ ငါ မှတ်မိပါပြီ။ အဲဒီတုန်းက အဲဒီလိုစာအုပ်တွေ ပလူပျံနေတာပဲ။ ဟိုလူက ဒီလူက ဓာတ်ပုံတောင်းလိုက်။ အမှတ်တရ စာရေးခိုင်းလိုက်။ လက်မှတ်ထိုးခိုင်းလိုက် လုပ်နေကြတာ။ တချို့လည်း မွေးနေ့ပါ ထည့်ရေးပေးပါပြောလို့ ရေးပေးလိုက်ရတာရှိတယ်။ တချို့လည်း မရေးခိုင်းဘူး၊ ငါလည်း ဘယ်သူ့ကို ဘာတွေရေးပေးလိုက်မှန်း မမှတ်မိဘူး”

“အစ်ကိုလုလင် မှတ်မိမလားတော့ မသိဘူး၊ အဲဒီအစ်မနာမည်က သိတာနွယ်နွယ်တဲ့”

“မသိဘူး၊ မမှတ်မိဘူး”

“အဲမယ် ... ဟုတ်လိုလား၊ တစ်စုံတစ်ခု ပတ်သက်လို့သူက သူ့ရဲ့ Year Book ထဲမှာတောင် ဓာတ်ပုံကပ်ပြီး လက်မှတ်ထိုးခိုင်း၊ မွေးနေ့ထည့်ရေးခိုင်း လုပ်တာပေါ့”

ခြယ်မှုန်း မျက်နှာပေးက ပြုံးစိစိလေးနဲ့ မရမက အစမ်းချင်သလောက် လုပ်ပြနေသည်။

“အံ့မာ ... ငါက ဘာကြောင့် ညာရမှာလဲ၊ မမှတ်မိလို့ မမှတ်မိဘူး ပြောတာ။ နာမည်တော့ ရင်းနှီးသလိုခံစားရ ပေမယ့် ဘယ်လိုရုပ်မျိုးဆိုတာ ငါ တကယ်မမှတ်မိတော့ဘူး”

“အင်းပါ ... အင်းပါ ... ထားပါ၊ အခု ခြယ်မှုန်းရဲ့လက် ဆောင်ကို ဖွင့်ကြည့်ပါဦး”

“ငါ မွေးနေ့ပွဲမှ မလုပ်တာ၊ ဘာလို့ လက်ဆောင်လာပေး ရလဲ”

“သတိရနေလို့ လာပေးတာပေါ့၊ အထူးတလည် ဈေးထဲ သွားပြီး ရှာစရာမလိုပါဘူး။ ကိုယ့်ဆိုင်က တစ်ခုခုကိုမေး ယူလာရုံပဲ”

မင်းပျိုလုလင်သည် ဖဲပြားအပြာနုရောင်လေးဖြင့် ချည်နှောင်ထားသော အထုပ်ကို ဖြေလိုက်သည်။ ကြွေရောင် အလှစက္ကူကို တိပ်ဖြင့်ကပ်ထားသဖြင့် တိပ်တွေ အသာလိုက်ခွာ လိုက်တော့ အထဲမှာ ကော်ဖီသောက်တဲ့ ကြွေမတ်ခွက်ပုံ ပြထား တဲ့ စက္ကူဘူး တွေ့ရသည်။ စက္ကူဘူးကိုဖွင့်လျှင် အထဲမှာ ခပ်ကြီး ကြီး ကော်ဖီမတ်ခွက်တစ်ခု ရှိနေသည်။

မတ်ခွက်မှာ ရိုးရိုးမတ်ခွက်ပုံစံပေမယ့် ကြွေသာ ပေါ်မှာ စာလုံးတွေ ထွင်းထားပါသည်။ ရုပ်ပုံတချို့လည်း ထွင်း ထားတာ တွေ့ရသည်။

စာလုံးတွေကတော့ Happy Birthday ကိုပဲ ရော ဆွေးပြီး ထိုးထားတာမျိုးဖြစ်သည်။ တချို့စာလုံးတွေကတော့ “Leo (လီယို)”ဆိုသော စာလုံးတွေ ပါနေသည်။

“Leo ဆိုတာက ... ”

မင်းပျိုလုလင် စကားစလိုက်ရုံရှိသေးသည်။ ခြယ်မှုန်း က ဝမ်းသာအားရလိုလို၊ ကြွားဝါသလိုလို အသံမျိုးဖြင့် ဖြတ်ပြော သည်။

“အစ်ကိုလုလင်ရဲ့ Star Sign (စတားဆိုင်)လေ ဗူလိုင်လ (၂၃)ရက်ကနေ ဩဂတ်(၈)လ(၂၂)ရက်ဆိုတော့ Star Sign က Leo ဒါကြောင့် Leo နဲ့ဆိုင်တဲ့ ရုပ်ပုံလေးတွေ ဒီခွက်မှာပါတယ်”

“ခြယ်မှုန်းကရော ... ”

“ခြယ်မှုန်းက Aquarius (အက္ကွာရီးယက်(စ)) ဟီ ဒီ ... ဒါကြောင့် ရေကြိုက်တယ်။ Aqua (အက္ကွာ)ဆိုတာ ရေလေ။ ဇန်နဝါရီလ(၂၀)ရက်ကနေ ဖေဖော်ဝါရီ(၁၈)ရက် ကြားမှာ ခြယ်မှုန်းမွေးနေ့ရှိတယ်။ နောက်ခြောက်လနီးပါးကြာရင် လက်ဆောင်ပေးဖို့သာ ပြင်ထား”

အင်း ... မွေးနေ့သိလိုက်ရလို့ တော်ပါသေးရဲ့။ မွေးနေ့တော့ မတူဘူး။ ပုံပုံက အဲဒီရက်ကြား မွေးတာမဟုတ် ဘူး။ Aquarius မဟုတ်ဘူး။ ပုံပုံက စက်တင်ဘာလမှာမွေးတာ။ ဒါပေမဲ့ မင်းပျိုလုလင်က Star Sign တွေလည်း အသွတ်မရ။

ဘယ်ရက်က ဘယ်ရက်ဟာ ဘယ် Star Sign ဆိုတာလဲ မသိတာမို့ ပုံပုံဟာ ဘယ် Star Sign ဆိုတာ မသိပါ။ ပုံပုံကိုယ်တိုင်လည်း Star Sign တွေ စိတ်ဝင်စားပုံမရ။ မွေးနေ့ မွေးရက်ဆိုတာပဲ အပြောများသည်။ ခြယ်မှုန်းနဲ့ အဲဒါတော့ မတူ။ ခြယ်မှုန်းကတော့ Star Sign တွေ လေ့လာထားပုံရသည်။

“မတ်ခွက်ကို ရုံးခန်းထဲမှာပဲ ထားမှာလား”

“အိမ်ယူသွားမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သိမ်းထားမှာပေါ့ မသုံးပါဘူး။ သုံးလိုက်ရင် ဟောင်းသွားလိမ့်မယ်။ ခြယ်မှုန်း အမှတ်တရ ပေးတာကို ဒီဘူးထဲထည့်ပြီး သိမ်းထားလိုက်မယ်”

“သိမ်းထားရင် အဲဒါကို အမြဲမြင်မနေရဘူးပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အမြဲမြင်နေတော့ ခြယ်မှုန်းကို အမြဲတမ်း သတိရအောင်ပေါ့”

ခြယ်မှုန်း ဖျတ်ခနဲ ပြောလိုက်တဲ့ စကားကြောင့် သူ့နှလုံးသားတွေ လှုပ်ရှားနွေးထွေးပါသည်။ သို့သော် သူ ဒါကို မသာယာချင်ပါ။ ဒီထဲကို နစ်မသွားချင်ပါ။ ခြယ်မှုန်းကိုလည်း မချည်နှောင်ချင်ပါ။ ခြယ်မှုန်းသည် နံပျိုလန်းဆန်းတက်ကြွနေသော အညွန့်တလူလူနဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ မင်းပျိုလှလင်ကတော့ အိမ်ထောင်ရှိခဲ့ဖူးသော ယောက်ျားတစ်ယောက်။ သူ

ဘယ်လိုမှ ဒီမိန်းကလေးကို သံယောဇဉ်တွယ်လို့ မဖြစ်။ ဒီမိန်းကလေးကို သူနဲ့လက်တွဲဖို့ မကမ်းလှမ်းသင့်။

ခြယ်မှုန်းရဲ့မိဘအသိုင်းအဝိုင်းဟာ သူတို့ရဲ့သမီးပျိုလေးကို မင်းပျိုလှလင်လို့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ဖူးစာဆုံ လက်တွဲမယ့် အဖြစ်ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ လက်ခံချင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကိုယ်ချင်းစာစွာ ကြုံတွေ့မိထားပါသည်။

“ခြယ်မှုန်းကို မုန့်လိုက်ကျွေးဦးလေ”

“မွေးနေ့မလုပ်ဘူးလို့ ပြောထားပြီးပြီ”

“ဘာလို့ ကပ်စေးနဲ့ နေရတာလဲ၊ ခြယ်မှုန်း အများကြီး မစားပါဘူး အစ်ကိုလှလင်ရဲ့”

“မုန့်သိပ်စားချင်နေရင် ကိုယ့်ဘာသာ သွားဝယ်စားလိုက်ပါလား။ မင်းနဲ့ နီတွတ် အတူသွားစားကြ။ ငါ မုန့်ဖိုးပေးလိုက်မယ်လေ ဘယ်လိုလဲ”

“ဟာ ...”

ခြယ်မှုန်း မကျေမနပ် “ဟာ” ခနဲအော်ကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသော မျက်လုံးများဖြင့် မင်းပျိုလှလင်ကို ငြန်စိုက်ကြည့်ပါသည်။ ပြီးတော့ မပြောမဆို လှည့်ထွက်သွားပါသည်။

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ခြယ်မှုန်း မသွားနဲ့လေ၊ ထွက်မသွားနဲ့ဦး”

“မုန့်ဖိုးလိုချင်လို့ လက်ဆောင်လာပေးတယ်လို့ အထင်ခံရတာကို စိတ်မကောင်းဖြစ်တယ် သိလား၊ ဒါကြောင့်

ခြယ်မှုန်း နှုတ်ဆက်ပါတယ် အစ်ကိုလုလင်။ မွေးနေ့မှာ ပျော်ရွှင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းခဲ့တယ်”

ခြယ်မှုန်းကို သူ လှမ်းဆွဲမလို့ ပြင်ပေမယ့် ခြယ်မှုန်း သည် သွက်လက်မြန်ဆန်စွာ ရုံးခန်းတံခါးကို ချပ်ခနဲဖွင့်ကာ အပြင်ထွက်သွားနှင့်ပြီးသား ဖြစ်နေတော့သည်။ မင်းဖျိုလုလင်သည် ပြေးထွက်လာပြီး လိုက်ခေါ်ချင်စိတ်တွေကို ချိုးနှိမ်လိုက်ရသည်။ မဖြစ်ဘူး မဖြစ်သေးဘူး အဲဒီလို ပြေးလိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ရုံးခန်း အပြင်ဘက်မှာ ဒေါ်ချိုသာ ရှိမယ်။ တောက်လျှောက် သူ့အကန့် နဲ့သူ အလုပ်ထိုင်လုပ်နေကြမယ့် ဝန်ထမ်းတွေ ရှိနေမယ်။ သူတို့ ကိုဖြတ်ပြီး ခြယ်မှုန်းနောက်ကို ပြေးလိုက်ရမှာ။ အဲဒီလိုလုပ်လို့ ဖြစ်ကိုမဖြစ်ဘူး။ အားလုံးစပ်စုစရာ၊ ပြောစရာကြီး ဖြစ်သွားမယ်။

မင်းဖျိုလုလင်သည် အသိစိတ်ဖြင့် စိတ်ဆန္ဒကို ချိုးနှိမ်လိုက်ပြီးလျှင် သူ့စားပွဲနောက်ရှိ ဆုံလည်ကုလားထိုင်မှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြန်ထိုင်နေလိုက်ရတော့သည်။ သူ စကားပြော မှားသွားတယ်ဆိုတာ အခုမှပြန်တွေးမိပြီး နောင်တရသွားသည်။ အဲဒီလောက်ထိ ပြောလိုက်ဖို့ မသင့်ဘူးလို့လည်း ခဏခဏ သူ့ ကိုယ်သူ ပြန်ပြောမိ၏။

ရုံးခန်းအပြင်ဘက်မှာတော့ ခြယ်မှုန်း မျက်နှာမ ကောင်းလှစွာ ပြန်ထွက်လာတာကို အရင်ဆုံး သတိထားမိသူမှာ ဒေါ်ချိုသာ ဖြစ်သည်။

“ဟယ် ... ညီမ၊ ပြန်တော့မလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပစ္စည်းတစ်ခု လာပေးရုံပါ။ အဆင်ပြေပါတယ်၊ သွား မယ်နော်”

ခြယ်မှုန်းသည် စပ်စုလိုသော မျက်လုံးတစ်စုံကို ခပ်မြန်မြန် စကားဖြတ်ကာ ကျောခိုင်းလာခဲ့ပါသည်။

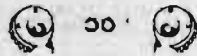
တကယ်တော့ ခြယ်မှုန်း ခုချက်ချင်းပဲ ငိုပစ်လိုက် ချင်နေတာလေ။

ဆိုင်ပြန်ရောက်တော့ နီတွတ်ကိုပဲ တိုင်တည်ပြီး မျက်ရည်တွေနဲ့ ပြန်ပြောပြမိသည်။ နီတွတ်က ဒီတစ်ခါမှာတော့ ခြယ်မှုန်းကို ...

“ငါ နင့်ကို မဆုတော့ပါဘူး မိခြယ်ရယ်။ နင် အဲဒီလူကို ချစ်နေတာမို့ နင် သူနဲ့ပတ်သက်တာ ဘာတွေပဲအရူးထထ ငါ မဆုတော့ပါဘူး”

ဆိုပြီး ခြယ်မှုန်း နပ်တွေ မျက်ရည်တွေသုတ်ဖို့ ဘစ်ရှူးတွေ ဒိုင်ခံထုတ်ပေးပြီး အလိုက်သိစွာ ထိုင်နားထောင်ပေး ခဲ့ပါသည်။

နောက်နေ့ မနက်အစောကြီး ရှစ်နာရီလောက်မှာ ဆိုင်တံခါး လာဖွင့်သော လွင်မြတ်(ခေါ်)နီတွတ် အတွက် တံခါး မဖွင့်ခင် ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်စောင့်နေသော ဧည့်သည်တစ်ဦးကို တွေ့ရပါသည်။

“ဩဇာမုန်းကို လာစောင့်နေတာပါ”

“ဆိုင်က ခုမှဖွင့်မှာပါ ဦးမင်းပျိုလုလင်။ ပြီးတော့ ဩဇာမုန်း က ဒီအချိန် ဆိုင်မလာတတ်ဘူး”

နီတွတ် ဆိုင်တံခါးသော့ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ လက်ဖြင့် ဆွဲတင်ဖွင့်ရသော Roller Shutter (ရီလာရှပ်တာ)ခေါ် တံခါးလိပ်တွေကို သော့ဖွင့်ပြီး လိပ်တင်ဖွင့်လျှင် မင်းပျိုလုလင် ကပါ ဝင်ကူဖွင့်ပေးသည်။ သူဌေးရယ်လို့ ဟန်ကြီးပန်ကြီးနဲ့ မနေဘဲ သူ့ကို ဝိုင်းကူသည့်အတွက် နီတွတ် နည်းနည်းတော့ ကျေနပ်သွားသည်။

“သူလာတဲ့အထိ ထိုင်စောင့်ချင်တယ်၊ ကိုယ့်ကိုခွင့်ပြုမလား”

“ရပါတယ်”

နီတွတ် ဆိုင်ထဲအရင်ဝင်သွားပါသည်။ မင်းပျိုလုလင် ကပါ နောက်မှ လိုက်ဝင်သွားသည်။ ဆိုင်ထဲမှာ ထိုင်စရာရယ်လို့ မရှိလေရာ မင်းပျိုလုလင် တစ်ယောက် ဟိုနားရပ်လိုက်၊ ဒီနားရပ်လိုက်နဲ့ လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဒီဆိုင်ကို တစ်ခါပဲရောက်ဖူးပြီး ရောက်ဖူးခဲ့တုန်းကလည်း ဩဇာမုန်းကို ခဏဝင်ပို့ပေးရုံဖြစ်ကာ ဆိုင်ထဲလည်း လူစည်နေ၍ သေသေချာချာ နဲ့စပ်အောင်တောင် မကြည့်ဖူးပါ။

အခုမှ လျှောက်ကြည့်မိတာဖြစ်သည်။ ဆိုင်ခန်းက မကျဉ်းမကျယ်လေးပေမယ့် နံရံကပ်စင်ကလေးတွေ အစီအရီ၊ မှန်ရှိုးကော့(စ်)လေးတွေ အစီအရီနဲ့ ပစ္စည်းလေးတွေ ပြင်ဆင်ပြသထားလေရာ ကြည့်လို့ကောင်းပါသည်။

နီတွတ်ကလည်း သိပ်ဧည့်ခံတတ်သူ မဟုတ်လေရာ ဆိုင်ထဲရောက်တာနဲ့ ဖုန်စုပ်စက်တစ်လုံးဖြင့် တဒီဒီဖုန်စုပ်ရင်း အလုပ်ရှုပ်နေတော့သည်။ စီဒီပလေယာထဲ စီဒီတစ်ချပ်ကို ဖွင့်ပြီးမှ အလုပ်လုပ်နေတာဖြစ်သည်။ ဆိုင်ဖွင့်ပြီး မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက် ကြာတော့ မှန်တံခါး တွန်းဖွင့်သံနှင့်အတူ ခေါင်းလောင်းသံဆူဆူလေးတွေရော ...

“ဥတ်မောနင်း။ အာရိဂတ်တိုကိုးဆိုင်းမက်(စ)။ အာနီးယွန်
ဟစေးရိုး။ ဆာဝါဒီးခါး။ ဘွဲန်ရှူး။ နေဟောင်မား။ အဲ...
ဘာကျန်သေးလဲ နီတွတ်ရေ။ ငါတတ်ထားတဲ့ လူမျိုးပေါင်း
စုံ စကားပေါင်းစုံနဲ့ နှုတ်ဆက်တဲ့ စကားလည်းကုန်ပြီ၊
ဘယ်လူမျိုးစကား ကျန်သေးလဲ လေ့လာရဦးမယ်”

ဆူညံ ဆူညံ၊ အော်ကျယ်အော်ကျယ်ဖြင့် ဝင်လာသော
ခြယ်မှုန်းကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ခြယ်မှုန်းကတော့ မင်းပျိုလုလင်ကို
မမြင်သေး။ ဖုန်စုပ်နေသော နီတွတ်ဆီပဲ အာရုံရောက်နေသည်။
မင်းပျိုလုလင်ကလည်း ထောင့်တစ်ထောင့်မှာရှိသော ပစ္စည်းတင်
တဲ့ စင်ကလေးနားမှာ ရပ်နေခဲ့တာမို့ ကွယ်နေတာကြောင့်လည်း
ရုတ်တရက် မမြင်တာဖြစ်သည်။

“ဥတ်မောနင်းက အင်္ဂလိပ်လို နှုတ်ဆက်တာ၊ အာရိဂတ်
တိုကိုးဆိုင်းမက်(စ)က ဂျပန်လို။ အာနီးယွန်ဟစေးရိုးက
တော့ ရှင်းပြစရာ မလိုအောင် ပေါ်ပြူလာဖြစ်နေတဲ့ ကိုရီး
ယားနှုတ်ဆက်စကား။ ဆာဂါးဒီးခါးက ထိုင်းလို။ ဘွဲန်ရှူး
ကတော့ ပြင်သစ်စကား။ နေဟောင်မားက မန်ဒရင်းတရုတ်
စကား၊ အင်း... တတ်ဖို့လိုသေးတယ် အီတာလျံလို၊ စပန်း
နစ်(ရ်)လို၊ အာဖရိကန်လို၊ ဗီယက်နမ်လိုတွေ တတ်ဖို့လို
သေးတယ်နော် ဟုတ်လား ... နီတွတ်။ လူမျိုးပေါင်းစုံရဲ့
နှုတ်ဆက်စကားလောက်ကတော့ တတ်ဖို့လိုပါတယ်”

နီတွတ်က ဒီဘက်လှည့်လာပြီးနောက် ခြယ်မှုန်းကို
မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကွဲတွေဖြင့် မင်းပျိုလုလင် ရောက်နေကြောင်း
ပြလေသည်။ ဒါကို အကဲမခတ်တတ်သော ခြယ်မှုန်းက အူတူတူ
ပြန်စိုက်ကြည့်ရင်း ...

“ဘာလဲ နီတွတ်။ ဘာတွေ ရဲ့ပြ၊ မဲပြနေတာလဲ”

လို့ ပြန်မေးလေရာ နီတွတ်မှာ အားနာပြီး မင်းပျို
လုလင်ဆီ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ ခြယ်မှုန်းလည်း နီတွတ်
ကြည့်ရာ လိုက်ကြည့်လျှင် ...

“ဪ ... အစ်ကိုလုလင်”

ဟု အံ့သြသွားသောအသံဖြင့် ရေရွတ်ပါသည်။

“အစောကြီး ဘာလာဝယ်တာလဲ”

“ခြယ်မှုန်းကို စကားပြောစရာရှိလို့ လာစောင့်နေတာပါ”

ခြယ်မှုန်း ဘာပြောရမှန်းမသိသလိုဖြင့် ငေးကြည့်နေ
သည်။ ဒီကြားထဲ နီတွတ်ကလည်း ဖုန်စုပ်စက်ကြီး ဖွင့်ထားသေး
ရာ အသံကဆူသဖြင့် အော်ပြောနေရသည်။

“မနက်စာ စားခဲ့ပြီးပြီလား”

မင်းပျိုလုလင် ထပ်အော်ပြောပါသည်။

“မစားရသေးဘူး၊ အိမ်ကကော်ဖီထည့်လာတယ်။ ဒီကျမှ
နီတွတ်နဲ့ အမြဲဝယ်စားနေကျ”

ခြယ်မှုန်းလက်ထဲမှာပါလာသော ခြင်းတောင်းကို
မြှောက်ပြပြီး ပြန်အော်ပြောပါသည်။

“ငါတို့ အပြင်ထွက်စားပြီး ပြန်လာမှ နီတွတ် အတွက် ဝယ်လာခဲ့မယ်လေ”

မင်းပျိုလုလင် ပြန်အော်ပြောရပြန်သည်။ ဒါကို နီတွတ် ကြားသွားပြီး ...

“ရတယ် ... ရတယ် ... ဝယ်မလာနဲ့။ ကျွန်တော်သိပ်မ ဆာပါဘူး။ မိခြယ်ကသာ မုန့်စားချင်လို့ ထွက်ထွက်ဝယ် တာ။ ကျွန်တော်က ကော်ဖီဖြစ်ဖြစ်၊ လက်ဖက်ရည်ဖြစ်ဖြစ် သောက်ရရင် ရပါတယ်”

ဟု သူကပါ ဝင်အော်ပြောပြန်သည်။

“နီတွတ်ရယ် ... နင်ကလည်း Vacuum (ဖက်ကရွန်း) ခလုတ် ခဏပိတ်ထားပါဟယ်၊ ဒီမှာ အော်ပြောနေရ တယ်”

ခြယ်မှုန်း သတိပေးလိုက်တော့မှ နီတွတ် သတိရ သွားပြီး ရယ်မောကာ မုန့်စုပ်စက်ခလုတ်ကိုပိတ်၍ ခဏရပ်ထား လိုက်ပါသည်။

“ငါ ဝယ်လာခဲ့မယ်လေ နီတွတ်။ နင် ဘာစားမလဲ”

“ဟယ် ... နေပါ။ မစားတော့ပါဘူး”

“မနက်စာမစီလည်း နေ့ခင်း ကော်ဖီတစ်ခါထပ်သောက်ရင်း စားလို့ရအောင် ဝယ်ခဲ့မယ်”

“အေး ... ပြီးရော၊ ပြီးရော တားမရလည်းဝယ်”

ခြယ်မှုန်းသည် နီတွတ်ကို လက်ပြနုတ်ဆက်ကာ မင်းပျိုလုလင် နောက်သို့ ကြည်ကြည်သာသာ၊ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြင့် လိုက်သွားပါသည်။ မနေ့ကတော့ မျက်ရည်တွေ ဝှဲပေါလအောသုံး ခဲ့ပြီး မင်းပျိုလုလင်ကို မကျေနပ်တာတွေ ရင်ဖွင့်ခဲ့တာ၊ အခုကျ သူ့မဟုတ်တော့တဲ့အတိုင်းပဲ ချက်ချင်းကြည်သာသွားသော ခြယ်မှုန်း ကို နီတွတ် အသာငေးကြည့်နေမိသည်။

မင်းပျိုလုလင်၏ ကားပေါ် တက်လိုက်လာသော ခြယ်မှုန်းကိုတော့ မင်းပျိုလုလင်ဟာ ကားပေါ်ရောက်ရောက်ချင်း ...

“မင်းကို ငါ အဲဒီတစ်ခုတော့ ချီးကျူးမိတယ်”

လို့ ဘာစကားမှ အဆက်အစပ်မရှိစွာ ပြောလိုက် သောကြောင့် ခြယ်မှုန်း ရုတ်တရက် စဉ်းစားမရဘဲ ခပ်ကြောင် ကြောင် ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“မနေ့က ငါ့ကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ထွက်သွားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ ဒီနေ့ လာချောခေါ်ရင် အလွယ် တကူ ပြုံးရွှင်ပြီး လိုက်လာခဲ့လိမ့်မယ် ထင်မထားဘူး။ မိန်းကလေးပီပီ စိတ်ကောက်ချင် ကောက်မယ်၊ စိတ်ဆိုး ပြီး အတွေ့မခံ၊ စကားပြောမခံဘဲ မခေါ်မပြောဘဲနေရင် နေမယ်လို့ မျှော်လင့်ထားတာ။ တော်တော်ချောယူရမယ် ထင်ထားတာလေ။ အခုကျတော့ ဘာမှ အမှတ်အတေးမ ထားဘဲ လိုက်လာခဲ့တော့ မင်းရဲ့ဖြူစင်တဲ့ စိတ်သဘော ထားကို ချီးကျူးမိတယ်လို့ ပြောတာပါ”

မင်းပျိုလုလင် သေသေချာချာ ပြန်ရှင်းပြလိုက်ပါသည်။

“စိတ်မကောက်ဘဲ လာခေါ်ရင် ချက်ချင်းထလိုက်လာလို့ ခြယ်မှုန်းကို အထင်သေးမိလား။”

“ဟာ ... ဘယ်ကလာ အထင်သေးရမှာလဲ။ ချီးကျူးပါတယ် လို့တောင် ပြောတာလေ။ စိတ်သဘောဖြူစင်လို့။”

“ဒါဆိုရင် စိတ်ကောက်တဲ့ မိန်းကလေးတွေက စိတ်သဘော မဖြူစင်ဘူးပေါ့။ အဲဒီလိုလား။”

“အဲဒါတော့ ငါ မသိဘူးလေ။ ငါက စိတ်ကောက်တဲ့ မိန်းကလေးမှ မကြုံဖူးတာ”

“အစ်ကိုလုလင် ကြုံခဲ့ဖူးတဲ့ စိတ်မကောက်တတ်တဲ့ မိန်းကလေး ဘယ်နှယောက်ရှိလဲ”

“တစ်ယောက်တည်းပါပဲ။ ငါ့ဘဝမှာ သူတစ်ယောက်တည်း ပဲ ရှိခဲ့တာ”

ခြယ်မှုန်း တစ်ချက် ငြိမ်စဉ်းစားပြီးမှ ...

“ခြယ်မှုန်းလည်း စိတ်ကောက်တတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မလိုအပ်ဘဲနဲ့တော့ အလကားနေရင်း စိတ်မကောက်တတ်ဘူး။ ဥပမာ ... အခုလိုမျိုးပေါ့။ အစ်ကိုလုလင် ပြောလိုက်လို့ မနေ့ကတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ပြန်လာရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ကျ မနက်အစောကြီး ခြယ်မှုန်းတောင် ဆိုင်မရောက်သေးဘူး။ အစ်ကိုလုလင်ဟာ မနေ့ကအဖြစ်ကို

တောင်းပန်ချင်လို့ ကြိုရောက်နေတယ်။ ခြယ်မှုန်းကလည်း အစ်ကိုလုလင် အခုလို အသိအမှတ်ပြုပြီး လာခေါ်တာ ဆက်သွယ်တာကိုပဲ လိုချင်တယ်။ အစ်ကိုလုလင်နဲ့စိတ်တွေ အကြာကြီးကောက်ပြီး မခေါ်မပြောလည်း မနေနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ အဲဒီလိုမျိုး အခြေအနေဆိုရင်တော့ စိတ်ကောက် ပြမနေတော့ပါဘူးလေ။ ကိုယ်က ဒါကိုလိုချင်တယ်။ သူ့ဘက်က ကိုယ်လိုချင်တာလည်း အချိန်မဆိုင်းဘဲ ပေးတယ် ဆိုရင် ဘာလို့ စိတ်ကောက်နေတော့မလဲလေ”

မင်းပျိုလုလင် အသံထွက် ရယ်လိုက်ပြီးလျှင် ...

“အကယ်၍ ငါက သုံးလေးရက်နေမှ လာခေါ်မယ်ဆိုရင် တော့ စိတ်ကောက်မှာပေါ့။ အဲဒီလိုလား။ မနေ့ကစိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့တုန်း ဒီနေ့လာချော့လိုက်တာမို့ စိတ်ကောက်ဖို့ မစဉ်းစားတော့ဘူးပေါ့။ အဲဒီလိုလား။”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် ... ခြယ်မှုန်းကို အကြာကြီး ပစ်ထားပြီးမှ လာခေါ်ရင်တော့ ခြယ်မှုန်း စိတ်ကောက်မှာပဲ”

“ဒီဆိုင်ဝင်မလား။”

မနက်စာ ဒင်း(မ)ဆမ်းရသော ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့ဆက်လျှင် ကားကို အရှိန်လျှော့လိုက်ကာ ခြယ်မှုန်း၏သဘောကို မေးလိုက်သည်။

“ဒင်း(မ)ဆမ်းလား။ အင်း ... ကောင်းသားပဲ။ စားမယ်လေ”

ဆိုင်ထဲအတူဝင်လာလိုက်ကြပါသည်။ ဆိုင်ထဲမှာ
သူ့ဝိုင်းနဲ့သူ လူကအပြည့်။ ကောင်တာမှာရှိသော ဝန်ထမ်းက
“နစ်ယောက်တည်းလား”

ဟု မေးကာ သင့်တော်သော စားပွဲဆီခေါ်သွား
ပါသည်။ ထောင့်နားမှာ လူနစ်ယောက်စာ ဝိုင်းတစ်ဝိုင်း လွှဲ
နေသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်ပြီး မင်းပျိုလုလင်က
“Jasmine Tea (ဂျာ(စ)မင်တီး)သောက်မလား၊ တစ်ခွက်
မှာလိုက်မယ်လေ”

ဟု ခြယ်မှုန်းကိုမေးရာ ခြယ်မှုန်းလည်း သဘော
လိုက်သည်။

စားစရာတွေ မှာယူထားပြီးမှ မင်းပျိုလုလင်
မောပြီး စကားစပါသည်။

“မနေ့က လိုက်မကျွေးလိုက်ရတာမို့ ဒီနေ့ ကျွေးတယ်
သဘောထားလိုက်နော်”

“မနေ့ကအကြောင်း ပြောမနေပါနဲ့တော့ ခြယ်မှုန်း မေ့လို့
ပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မနေ့ကလုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်ကို မှားတယ်လို့ ထင်မိလို့

“ဘာကြောင့် ထင်ရတာလဲ”

“အစ်ကိုလုလင်က သီးသန့်နေနေတာလေ။ မွေးနေ့တောင်
အမှတ်တရမထားဘဲ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် နေနေတာကို
ခြယ်မှုန်းက တမင်လာဖျပ်သလို ဖြစ်သွားတယ်။ သူများရဲ့
ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို သိပ်ဝင်ပါလွန်းသလို ဖြစ်သွားတယ်
တဲ့။ ဒါကြောင့် ခြယ်မှုန်းလည်း ကိုယ့်အမှားကိုယ်မြင်ပြီး
မနေ့ကကို စိတ်ထဲမှာ မရှိချင်တော့ဘူး”

“စကားအဆုံးမှာ ‘တဲ့’ လို့ပါတယ်။ ဘယ်သူက ပြောလို့
လဲ”

“နီတွတ်ပေါ့”

“နီတွတ်က ခြယ်မှုန်းရဲ့ အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်း၊ သူ့ကိုတစ်
မျိုးမထင်ပါနဲ့။ သူ့စိတ်က မိန်းမလျာစိတ်ဝင်နေတယ်ဆို
တာ ခြယ်မှုန်းနဲ့သူ့မိသားစုတွေပဲ သိကြတာ”

“သူ့ကြည့်တော့ ယောက်ျားလေးလိုပါပဲ၊ ဝတ်တာစားတာ
စကားပြောတာ”

“ဒါပေမဲ့ သူ မိန်းမလျာပါ၊ ဘာလဲ ... အစ်ကိုလုလင်က
သဝန်တိုတာလား”

ခြယ်မှုန်း ဖျတ်ခနဲ မေးချလိုက်မိပြီးမှ သူမဘာသာ
မှတ်ပြီး ရေနွေးကို အလျင်အမြန် ယူသောက်ပြလိုက်ပြီး အာရုံ
ပြောင်းလိုက်ပါသည်။

“အား ... ရှူး ... အား ... ပူလိုက်တာ”

“ဟာ ... ခြယ်မှုန်း ရေနွေးပူကြီးကို ဘာလို့အရမ်းသောက်
ချရတာလဲ။ ကျွတ် ... ဟာကွာ လျှာအပူလောင်သွားပြီ၊
ကြည့်စမ်း။”

ခြယ်မှုန်းမှာ လျှာပူလွန်းသဖြင့် မျက်ရည်တောင်စေ့
တက်သွားတဲ့အထိ ခံစားရလေသည်။ မင်းပျိုလုလင်မှာ သနားရ
လွန်းသဖြင့် မေ့ပြီး ခြယ်မှုန်း လက်ဖဝါးတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ညှစ်
ပြောမိသည်။

“အား ... လျှာကပူတာရော အစ်ကို လက်ကိုညှစ်လို့မှာ
တာရော နှစ်ခုရောနေပြီ။”

“ဟာ ... ဆောရီး ... ဆောရီး ... ငါ အရမ်းစိတ်ပူသွား
လို့ပါ။”

“အခုတော့ သက်သာလာပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ သေချာတယ်
နောက်နေ့ကျ အဖုပေါက်နေမှာ”

“ဖြည်းဖြည်းစား၊ ဒီအစားအသောက်တွေ အကုန်ပူနေ
တယ်”

မင်းပျိုလုလင်သည် ခြယ်မှုန်း ပန်းကန်ထဲ တူဖြင့်
စားစရာတွေ ထည့်ပေးရင်း ...

“ခြယ်မှုန်း လက်ဆောင်လာပေးတာကို ကြိုက်ပါတယ်
ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို စွက်ဖက်တယ်လို့လည်း မထင်မိ
ဘူး။ ကိုယ် မနေ့က ရုတ်တရက်ဆိုတော့ အံ့သြပြီး ဘာ
တွေပြောမိမှန်း မသိဘူး။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ရုံးခန်းထဲလည်း

အခုလိုမျိုး မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း ဧည့်သည်လာ
တာ လက်ဆောင်လာပေးတာ မရှိဘူးတော့ တစ်မျိုးဖြစ်
နေလို့ပါ။”

ဟု ရှင်းပြမိပါသည်။

“အစ်ကိုလုလင် ပြောတော့ တစ်ယောက်ရှိခဲ့တယ်ဆို”

“ကိုယ် မပြောပြချင်တော့ပါဘူး။ မင်းနဲ့ကိုယ်ရဲ့ ခင်မင်မှု
ကြားမှာ ဒါကိုသိဖို့ မလိုဘူးထင်ရင် မင်းမမေးပါနဲ့။ အခု
မပြောပြချင်သေးပေမယ့် တစ်ချိန်ချိန်ကျရင်တော့ ပြောပြ
ရင် ပြောပြမယ်လေ”

ခြယ်မှုန်း အသာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိပါသည်။
ခြယ်မှုန်းသိတော့ အရမ်းသိချင်ပေမယ့် အစ်ကိုလုလင်က နောက်
တော့ ပြောပြမယ် ဆိုတော့လည်း လက်ခံရတာပဲပေါ့။ ခြယ်မှုန်း
ဟာ အခုဆို ဘယ်လိုဖြစ်နေမှန်းကို မသိ။ သူ့စကားဆို အလွယ်
တကူ နားဝင်။ သူပြောသမျှ လက်ခံ။ သူ စဉ်းစားဆင်ခြင် ဆုံး
ဖြတ်ပေးတာတွေဆို အကောင်းထင်။ သူ့ကိုဆို အလိုလိုနေရင်း
ခွင့်လွှတ်လို့ရနှင့် အစစအရာရာ သူနဲ့ပတ်သက်ရင် အလျှော့ပေး
နေတတ်မိသည်။ သူဟာ ဘယ်တော့မှ မလိမ်ဘူး။ မညာဘူးလို့
လည်း စိတ်ထဲမှာ အလိုလို လက်ခံထားမိသည်။ ဘာမှတိုက်တွန်း
ဆွဲဆောင်စရာ မလိုပါဘဲ သူ ပြောသမျှ စကားတိုင်းကို နားပင်
လွယ် ယုံမှတ်နေမိသည်။

ဒါကြောင့် နီတွတ်က ပြောတာ။

“နင်တော့ အဲဒီလူ ပြဿနာက ခံနေရပြီ”

တဲ့လေ ...။ ခြယ်မှုန်းက နီတွတ်လို ခပ်လောင်လောင်လေး ပြန်တော့ပြောခဲ့သေးတယ်။

“နောက်တစ်ခါ သူနဲ့ဆုံမှ မေးဦးမယ်၊ အစ်ကိုလုလင် စုန်းပညာကို အင်္ဂလန်က ဟယ်ရီပေါ်တာတို့နေတဲ့ကျောင်းမှာ သွားသင်လာခဲ့လားလို့ ... ဟီ ဟီ”

“ရော့ ... ဒီမှာ ရေဇွေး၊ ဒီတစ်ခါတော့ နွေးနွေးလေးဖြစ်နေပြီ”

ခြယ်မှုန်းအတွေးတွေ ရပ်သွားပါသည်။ အစ်ကိုလုလင်က ရေဇွေးထည့်ပြီးသား ခွက်လေးကို ကမ်းပေးရင်းပြောလိုက်သော အသံကြောင့် အတွေးတွေ ပျံ့နေရာမှ ပြန်စုစည်းလိုက်ရသည်။

“ဟိုကောင်လေးအတွက် ဘာဝယ်သွားမှာလဲ”

“သုံးမျိုးလောက်ဆို ရပါတယ်။ ပေါက်စီရယ်၊ နံရိုးပေါင်းရယ်၊ ဂဏန်းရယ်ဆို ရပြီ”

ပါဆယ်ပါထုပ်ပြီးနောက် ဆိုင်ထဲမှ အတူတူထွက်လာသောအခါ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ဝင်လာသော လူအုပ်တစ်အုပ်ကြောင့် အပေါက်ဝမှာ ခဏရပ်ရှောင်ပေးလိုက်စဉ် ...

“ဟာ ... ဘယ်သူများလဲလို့၊ မိခြယ်ပါလား”

ဟူသော အော်ကျယ်ကျယ်အသံဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သံကြောင့် လူအုပ်ကို အသေအချာ ကြည့်မိပါသည်။

“ဪ ... အစ်ကိုရန်နိုင်”

“မုန့်လာစားကြတာလား”

ခြယ်မှုန်း ‘နံဘေးမှာပါလာသော မင်းပျိုလုလင်ကို အသေအချာ ထပ်ခါ ထပ်ခါ ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သော လူရွယ် ဦးမင်းပျိုလုလင် ကိုယ်တိုင်လည်း ဟစ်နေရာရာမှာ ဆုံဖူးသလိုလို တော့ ရှိတယ်ဟုထင်ပြီး ပြန်တော့ အကဲခတ်မိသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... စားပြီးလို့ ပြန်တော့မှာ”

“အောင်မြင်ရော ဘယ်လိုလဲ၊ သင်္ဘောပြန်တက်ခါနီးပြီလား”

“မတက်သေးဘူး၊ အစ်ကိုရန်နိုင်၊ ဒီတစ်ခါ ပြန်တက်ရင် စင်ကာပူမှာ 2nd Mate (စက္ကင်းမိတ်) စာမေးပွဲပါ ဝင်ဖြေမယ်ဆိုပြီး ဗာတွေလုပ်နေတယ်။ ပြင်ဆင်စရာရှိတဲ့ စာတွေပါ ကျက်သွားမယ်တဲ့။ အင်္ဂလိပ်ရှ်လည်း ပိုကောင်းချင်လို့ ဆိုပြီး ဘိုတစ်ယောက်သင်တဲ့ စကားပြောသင်တန်းမှာ သင်နေတယ်။ သူတို့သင်္ဘောပေါ်မှာ ပြောကြတယ်ဆိုတာက Broken (ဘရွတ်ကင်း)တွေ ဖြစ်နေတော့ သူ့ကိုယ်သူ အင်္ဂလိပ်ရှ် မတိုးတက်ဘူး ထင်လို့တဲ့”

“အေး ... ကောင်းတယ်။ ကောင်းတယ်။ အခု သူ့ဆီ ငါ ဖုန်းဆက်ရင်ဆက်ပြီး ချိန်းလိုက်ဦးမယ်၊ မတွေ့တာကြာပြီ။ ငါလည်း ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ် မအားတော့ အတွဲဆုံးသူငယ်ချင်းတွေဆီတောင် မရောက်ဖြစ်ဘူး”

ထိုသူက မင်းပျိုလုလင်ကို ထပ်ခါ ထပ်ခါ သိသိ သာသာပင် ကြည့်ရှုအကဲခတ်နေပေမယ့် ခြယ်မှုန်းကလည်း မိတ်ဆက်မပေး၊ မင်းပျိုလုလင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ထိုသူ့ကို တွေ့မှ သလိုလိုဆိုသော စိတ်ကူးတစ်ခုသာ ရှိလေရာ မရေရာသဖြင့် ရယ်ပြီးမနှုတ်ဆက်မိ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ နှုတ်ဆက်ပြီး အပြင်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ကားပေါ်ရောက်တော့မှ ...

“ကိုရန်နိုင်က ခြယ်မှုန်း အစ်ကိုအကြီးဆုံး အစ်ကိုအောင်မြင်ရဲ့သူငယ်ချင်းလေ။ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း ရှစ်တန်းလောက်တည်းက ဘွဲ့ရတဲ့အထိ အတူတူပဲ။ သူက ကျောင်းပြီးတော့ မိဘလုပ်ငန်းဖြစ်တဲ့ ကြွေပြားလုပ်ငန်း ဆက်လုပ်ပြီး သူဌေးဖြစ်နေတာ။ ခြယ်မှုန်းတို့အစ်ကိုကတော့ သင်္ဘောသား လုပ်ချင်တယ်ဆိုပြီး သင်္ဘောတက်သွားတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ခုထိခင်ကြတုန်းပဲ။ ခဏခဏ ဆုံကြတာ၊ ခုတလောမှ သူတို့အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားကြတာ”

“ခြယ်မှုန်းက အငယ်ဆုံးလား။”

“ဟုတ်တယ်၊ ခြယ်မှုန်း အထက်မှာ လေးယောက်တောင်ရှိတယ်၊ မောင်နှမတွေ အများကြီးပေါ့။ ခုန အစ်ကိုရန်နိုင်နဲ့ သူငယ်ချင်းက ကိုကြီးအောင်မြင်သူတဲ့။ အကြီးဆုံးပေါ့။”

သူက အစ်ကိုလုလင်ထက် တစ်နှစ်တော့ ကြီးမယ်။ သုံးဆယ့်တစ် ပြည့်ပြီးနေပြီ။ ဒုတိယ အစ်မကြည်လင်သူတဲ့။ သူက နှစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်။ ရှေ့နေလုပ်နေတယ်။ တတိယက အစ်ကိုနေလင်းသူတဲ့။ သူက နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ရှိပြီ၊ ဆိုင်ကယ်ဝယ်ရောင်းလုပ်တယ်”

ခြယ်မှုန်းသည် သူမ၏မောင်နှမတွေအကြောင်း အသေအချာ စိတ်ဝင်တစား ပြောပြနေတော့သည်။ မင်းပျိုလုလင်မှာတော့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ မရှိ တစ်ဦးတည်းသောသား ဖြစ်လေရာ ခြယ်မှုန်း ပြောပြတာတွေကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေမိသည်။ သူငယ်ငယ်တည်းက မောင်နှမတွေရှိချင်ခဲ့တဲ့သူ။ အမေဟာ ဘာကြောင့်များ သူ့တစ်ယောက်တည်းကို မွေးခဲ့လည်းမသိ။ ညီမလေးဖြစ်ဖြစ်၊ ညီလေးဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်လောက်ကို သိပ်လိုချင်ခဲ့တာကြောင့်ပဲ၊ ပုံပုံကို ညီမလေးလို သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့ရာက အရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါ ချစ်သူလိုပါ ပုံအောစပြုပြီး အချစ်ကြီးခဲ့မိတာဖြစ်သည်။

“နာမည်နောက်မှာ Surname (ဆာနိမ်း(မ)) ‘သူ’ပါနေတယ်၊ အဖေက ဘာနာမည်မို့လဲ”

ခြယ်မှုန်း အရင်အသံထွက် ရယ်လိုက်ပြီးမှ ...

“ဦးကျော်သူတဲ့”

ဟု ရယ်သံဖြင့် ပြောသည်။

“ဘာလို့ ရယ်ရတာလဲ”

“ရုပ်ရှင်မင်းသား နာမည်မျိုး ဖြစ်နေလို့လေ”

“ဪ ... ဒါကြောင့် ရယ်တာလား။ မသိပါဘူး။ မင်းက အလကားနေရင်းလည်း ရယ်နေတော့ ငါ တစ်ခါတလေ ကျ မင်း ဘာကိုရယ်မှန်းမသိဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဘာလို့ အမြဲရယ်နေတာလဲ”

“ဟီ ဟီ ... အဲဒါလည်း မသိဘူး။ အဲဒါ ခြယ်မှုန်းအကျင့်ပဲ ထင်တယ်”

မင်းပျိုလုလင် ရင်ထဲမှာ ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံး ပြောနေတတ်သော ခြယ်မှုန်းကို တရင်းတနီး ဖြစ်လာကာ အမှတ်မထင် ငယ်ထိပ်ကို အုပ်ကိုင်ပြီး တစ်ချက်နှစ်ချက်လောက် လှုပ်ပစ်လိုက်မိလေသည်။

“ဆိုင်ပြန်ပို့ပေးမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား၊ နောက်ကို ရုံးခန်းတော့ မလာနဲ့။ အပြင်မှာပဲ ဆုံပြီး စကားပြောရင် ပြောမယ်လေ။ ကျေနပ်လား”

မရည်ရွယ်ဘဲ နောက်ထပ် နောက်ထပ် အချိန်တွေ၊ ရက်တွေမှာ ထပ်တွေ့ကြဖို့ ပြောမိသည်။

“အစ်ကိုလုလင် သဘောပါ”

“နေ့လယ်ကျ ဆုံလို့ရတယ်။ ကိုယ် အပြင်မှာ ထွက်စားတတ်တယ်။ တစ်ခါတလေဆို အပြင်မထွက်ချင်တော့

ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ကို နေ့လယ်စာထွက်ဝယ်ခိုင်းပြီး စားတတ်တယ်။ နေ့လယ်စာက အမြဲတမ်း အပြင်စာစားတာများတော့ ခြယ်မှုန်းကို လာခေါ်ပြီး အတူတူ စားကြမယ်လေ။ ဘယ်လိုလဲ”

“အိမ်ထဲမင်းဟင်း ထည့်မလာဘူးလား”

“အိမ်မှာ အဖေပဲရှိတယ်။ အိမ်မှာကူဖို့ ခေါ်ထားတဲ့ လင်မယားနစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူတို့ဟင်းချက်တော့ကောင်းပေမယ့် တကူးတကကြီး ထည့်မယူလာချင်လို့ မစားဖြစ်ဘူး။ ညနေကျမှပဲ စားတော့တယ်လေ”

“အစ်ကိုလုလင်အတွက် ခြယ်မှုန်း ထည့်လာပေးမယ်။ ခြယ်မှုန်းတို့ဆိုင်မှာ အတူတူလာစားလည်း ရတယ်နော်”

“ခြယ်မှုန်း အပြင်မထွက်ချင်လို့လား”

“အို ... အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အစ်ကိုလုလင် အမြဲတမ်း အပြင်စာစားနေရရင် ငြီးငွေ့ရင် ခြယ်မှုန်း ကျွေးလို့ ရတယ်လို့ ပြောချင်တာ”

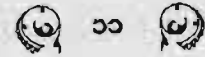
“အိုကေ ... တစ်ခါတလေ ကိုယ် စားချင်လာရင် ခြယ်မှုန်းဝေစုထဲက လုစားမယ်”

မင်းပျိုလုလင်မှာ စကားပြောနေရင်း သတိထားမိလာသည်မှာ သူဟာ သူ့ကိုယ်သူ “ငါ” လို့ မသုံးမိတော့ဘဲ အလွန်လိုနေရင်း “ကိုယ်” ဟု ပြောင်းသုံးနေမိခြင်း၊ ခြယ်မှုန်းကို “မင်း”

“မင်း”နဲ့ အရင်က သုံးနှုန်းပြောမိပေမယ့် အခုတော့ ခြယ်မှုန်းဆိုတဲ့ နာမည်လေးကို ခေါ်ရတာပင် ရင်ထဲမှာ မဝ၊နိုင်သလိုဖြစ်လျက် ခဏ ခဏ ခေါ်ချင်နေမိပြန်သည်။

မင်းပျိုလှလင်မှာ ခြယ်မှုန်းကို ဆိုင်မှာချပေးခဲ့ပြီးသောအခါ သူ့ကိုယ်သူပင် ဘာဖြစ်မှန်း ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေရပါတော့သည်။ ပုံပုံနောက်မှာ သူ့စိတ်ကို လွှမ်းမိုးအုပ်စိုးနိုင်သူ မိန်းကလေးတစ်ဦးကို သူ ထပ်တွေ့ရလေပြီ။ အဲဒီမိန်းကလေးကလည်း ပုံပုံနဲ့ ဆင်ဆင်လေးတူပြီး အမူအကျင့်လေးတွေ၊ အပြောအဆိုလေးတွေကပါ တော်တော်များများ တူနေသဖြင့် သူဟာ ခြယ်မှုန်းဆိုသော မိန်းကလေးကို ပုံပုံ နေရာမှာ အစားထိုးလိုက်မိခြင်းပဲလား။ ဝေခွဲမရတော့ပြီ ...။

သုံးရက်လောက် ထမင်းအတူထွက်စားပြီးသောအခါ နီတွတ်က မေးလာသည်။

“နင်တို့ ကြိုက်နေကြပြီလား”

တဲ့ ...။ ခြယ်မှုန်း အကျင့်အတိုင်း တဟီးဟီးရယ်ရင်း ပြန်မေးမိသည်။

“နင် ဘယ်လိုထင်လဲ”

“ငါထင်တာကတော့ နင်တို့ ကြိုက်နေကြပြီပဲပေါ့။ အဓိက၊ က နင့်ပုံစံပဲ။ အရင်သုံးကောင်ကို ဆက်ဆံတဲ့ အမူအရာနဲ့ ဦးမင်းပျိုလှလင်ကို ဆက်ဆံတဲ့ အမူအရာ လုံးဝကွာခြားတယ်။ အဲဒီလူကိုကြည့်တဲ့ နှင့်အကြည့်ထဲမှာ သူကလွဲရင် ဘယ်သူမှ နေရာပေးစရာ မမြင်ဆိုတဲ့ အကြည့်မျိုးပဲ”
“နီတွတ်ရယ် ... နင်ဟာလေ ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုဒါရိုက်တာလုပ်ဖို့ ကောင်းတယ်။ အကြည့်ကိုပဲ ဟိုလိုလေး၊ ဒီလိုလေး စာဖွဲ့နေရတယ်”

“တကယ်ပြောတာ မိခြယ်၊ ကာယကံရှင်က ဘယ်မြင်မလဲ၊
ဘေးလူက မြင်တာပေါ့။ ငါကဆို နင့်ရဲ့ BFF (ဘီအက်(ဖ)
အက်(ဖ)) ဖြစ်နေတဲ့သူဆိုတော့ ပိုမြင်တတ်တာပေါ့။ ငါ
လောက်မှ နင့်ကို ဘယ်သူမှ ပိုမမြင်တတ်ဘူး”

BFF ဆိုတာက Best Friend Forever (ဘက်(စ)
ဖရင့်(ထ်)ဖော်အဲဗား)ကို အတိုကောက်ခေါ်သော အသုံးအနှုန်း
ဖြစ်ပါသည်။ နီတွတ်ရော၊ ခြယ်မှုန်းပါ ထိုစကားလုံးလေးကို
ကြိုက်လို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မကြာခဏ သုံးစွဲပြောဆို
တဲ့ အသုံးအနှုန်းလေးဖြစ်သည်။

“ဒါဖြင့် အစ်ကိုလုလင်က ကျတော့ရော”

“သူကတော့ အမူအရာ တည်ငြိမ်တယ်။ မှန်းဆရခက်
တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ချက် တစ်ချက်ကျ ခက်ခက်ခဲခဲရှာ
လို့ တွေ့တာတော့ရှိတယ်။” သူ နင့်ကိုချစ်နေတယ်။ သူ
မှာ တွေ့ဝေမှုတွေတော့ ရှိနေတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း သူ နင့်
ကို ချစ်တော့ချစ်နေတယ်”

ခြယ်မှုန်း ဝမ်းသာပြီး ထခုန်ပြမိတော့ နီတွတ်
ဘတ်ခနဲ လက်မောင်းကို သူ့လက်ကောက်မှာ ကိုင်ထားသော ဖတ်
လက်စွဲကနယ်ဖြင့် ရိုက်ချကာ ...

“မရွနဲ့မိခြယ်။ နင်တို့ခေတ်ကျမှပဲ မိန်းမတို့ဣန္ဒြေ ရွှေပေး
မရဆိုတဲ့ စကားပုံလည်း ပျောက်ပြီ”

ဟူ၍ အဘွားကြီးအိုလေး လေသံဖြင့် ဆူပါသည်။

နီတွတ် ကြည့်ရတာ ခုတလောမှ ပိုပြီးတော့တောင် ခြောက်လာ
သလို ထင်ရသည်။ မျက်နှာပိုနုပြီး အသားလှအောင်ဆိုကာ ဒေး
ခရမ်(မ)နီက(တ်)ခရင်(မ)တွေ သူ့လောက်လိမ်းတာလည်းမရှိ။
လက်တွေအသားခြောက်လှပါပြီ။ လက်သည်းတွေ အရောင်မလှ
ပါပြီဆိုပြီး hand lotion (ဟန်းထံလိုးရှင်း)လိမ်း၊ လက်သည်းကို
အဆီလိမ်းနှင့် တသသလုပ်တာ မျက်စိတောင် နောက်ရသည်။
ပုဆိုးဝတ်ပုံကလည်း ပိုပြီး ပုံပြောင်းလာကာ ရုပ်အင်္ကျီတွေဟာ
လည်း ကြက်သီးအလှလေးတွေ တပ်လိုတပ်နှင့်။

အစ်ကိုလုလင်တောင် အရင်ကတော့ နီတွတ်ကို
ယောက်ျားလေး ထင်ပေမယ့် ခြယ်မှုန်းဆီ နေ့စဉ်နီးပါးလာခေါ်၊
လာတွေ့ပြီး နီတွတ်ကိုလည်း နှုတ်ဆက်စကား အနည်း အကျဉ်း
ပြောရပါများလာတော့ ...

“ဒီကောင်လေး တကယ်ခြောက်နေတယ်”

ဟု ယုံသွားတော့သည်။

မကြာခဏ ဆိုသလို ခြယ်မှုန်းတို့ဆိုင်ဘက် ကူးလာ
ပြီး ဟိုဟာလာကြည့်၊ ဒီဟာလာဝယ်နှင့် အလကားနေရင်း ဝယ်
ယူအားပေးနေတတ်သော ဆိုင်လေးဆိုင်ခြားက ကျော်ကျော်ပိုင်
လည်း အစ်ကိုလုလင်ကားနဲ့ ခြယ်မှုန်း ပါပါသွားတတ်လာသော
အခါ တစ်ရက်မှာ မှုန်တေတေမျက်နှာနဲ့ မေးလာပြန်သည်။

“သူက ဘယ်ကလဲ ခြယ်မှုန်း”

“သိချင်ရင် စုံစမ်းပေါ့”

“စုံစမ်းတာက လွယ်တယ်။ ဒီလူ့အကြောင်း ချက်ချင်း သိနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်သိချင်တာက ခြယ်မှုန်းနဲ့ဘယ် လိုပတ်သက်နေလဲဆိုတာ အဓိကပဲ”

“မိတ်ဆွေတွေပေါ့”

“မယ့်ဘူး”

“မယ့်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး”

“ကိုယ့်ထက် အသက်ပိုကြီးတဲ့ လူကြီးများတဲ့ရတယ်လို့။ ဟိုက ဆရာလုပ်တာပဲ ငဲ့ခံရမှာ မမိုက်ပါဘူး”

မကျေမနပ် ဂျီတိုက်သလို ပြောပေမယ့် ကျော်ကျော် ပိုင် ကိုယ်တိုင်လည်း ခြယ်မှုန်းဆီက အဖြေကို မရသေးလေရာ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းတော့ လာမထားရဲပါ။

“သူတို့ကို မချစ်နိုင်ရင်လည်း မချစ်နိုင်ဘူး ပြောလိုက်ပါ တော့ မိခြယ်ရယ်။ နင့်ဟာက ဟိုဘက်လည်းဖြတ်မရ၊ ဒီ ဘက်လည်း ဖြတ်မရ ဖြစ်နေပြီ”

“ငါ သူတို့ကို မချစ်နိုင်ဘူး ပြောထားပါတယ် နီတွတ် ရယ်။ သူတို့က နားမထောင်တာပါ။ ငါ အရင်ကလို သိပ် လည်း ရောရောနှောနှော မလုပ်တော့ပါဘူး။ ငါ့စိတ်ထဲ မှာ အစ်ကိုလုလင်ပဲ ရှိတော့တယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ နေရာမ ပေးနိုင်တော့ဘူး။ ဘယ်သူကမှ အစ်ကိုလုလင်လောက် အရေးမကြီးတော့ဘူး”

ခြယ်မှုန်း ရင်ထဲမှာ တကယ်ပါပြီး ပြောခဲ့တာဖြစ် သည်။ ကျော်ကျော်ပိုင်ကတော့ ခြယ်မှုန်းတို့ဆိုင်နဲ့ နီးနေသည်မို့ ခြယ်မှုန်းဟာ လူတစ်ယောက်နဲ့ နေ့တိုင်းတွေ့ထွက်နေတာကို မြင် စပါများလာတော့ သူ့မှာ မျှော်လင့်ချက် နည်းသွားပြီဆိုတာ သိဟန်ဖြင့် ခြယ်မှုန်းကိုဆွဲလျှင် အသည်းကွဲနေသလိုလိုပုံနဲ့ လှမ်း ပြောနေတတ်သည်။

နောက်တော့ သိဟပါ ဘယ်ကဘယ်လို သိလာသည် သေး။ ခြယ်မှုန်းကို လာမေးပြန်သည်။

“ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူဌေးကိုမှ နင်က စဉ်းစားမှာလား မိခြယ်”

“နင်ကိုလည်း ငါ တစ်နေ့အဖြေပေးပါ့မယ်။ စောင့်ပါလို့ ပြောပြီး ဆက်ဆံနေတာမှ မဟုတ်တာ သိဟရယ်။ ငါ ပြောထားခဲ့သားပဲ။ နင့်ဘာသာ သဘောကျတဲ့ မိန်းကလေး ထပ်ရှာပါ။ သူ့ကိုပဲ ချစ်လိုက်ပါ။ ငါကတော့ အချစ် အကြောင်း မစဉ်းစားနိုင်သေးဘူးလို့ ပြောထားခဲ့တာ ပါ”

“ငါကြားချင်တာ ဒီအဖြေမဟုတ်ဘူး မိခြယ်။ အဲဒီလူကို နင် တကယ်ချစ်လို့ စဉ်းစားတာလား ဆိုတာပဲ”

“အဲဒါ ငါ့ရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပဲ။ ပြောမပြဘူး သတ်ရင် သတ်လိုက်”

ခြယ်မှုန်းနဲ့ စကားများ စိတ်ကောက်ပြီး သီဟနောက်နေ့တွေကျ အရက်တွေမူးကာ အိမ်ရှေ့သီချင်းလာထိုင်ဆိုနေတော့တာမို့ ခြယ်မှုန်းအိမ်က လူကြီးတွေရော အစ်ကိုအစ်မတွေရော ချောမော့ပြီး သူ့အိမ်လိုက်ပြန်ပို့ပေးလိုက်ရသည်။ သီဟဆိုတာက ငယ်ငယ်တည်းက ကျောင်းနေဖက်၊ ဟိုဘက်လမ်းဒီဘက်လမ်းနေကြပြီး လူကြီးမိဘချင်း၊ အစ်ကို အစ်မချင်းကလည်း ကျောင်းနေဖက်တွေ ဖြစ်ကြသဖြင့် ရင်းနှီးနေကြ၍ သီဟမူးရူးနေတာကို အပြစ်မယူဘဲ ချောမော့ပြီး အိမ်ပြန်လိုက်ပို့ပေးတာဖြစ်ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ပြဿနာက မပြီးသွားဘဲ ခြယ်မှုန်းဘက်တော့ ပြန်လှည့်လာသည်။ အဲဒါက ကိုကြီးအောင်မြင်ဆီမှ နောက်တစ်ရက်မှာ ကြားရ၊ ရင်ဆိုင်ရတာဖြစ်သည်။

“သီဟကို ပြန်မကြိုက်လို့ ငြင်းတာလည်းငြင်းပါ။ ငါဝင်မပါပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါဝင်ပါရမယ့် အကြောင်းအရာတော့ရှိတယ်။ ငါလည်း မေးမလို့ပဲ အလုပ်ကိစ္စတွေ၊ စာမေးပွဲကိစ္စတွေနဲ့ မအားလို့ နင်နဲ့လည်း သေသေချာချာ မဆဲရသေးလို့ မမေးတာ။ နင် လူတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေတယ်သူကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့တယ်လို့ ရန်နိုင် ငါ့ကို ပြောထားတယ်”

ခြယ်မှုန်း သိပ်တော့မအံ့သြမိ။ အစ်ကိုဖြစ်သူရဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ကိုယ်တိုင်တွေ့သွားမှတော့ သူ ပြန်ကို

ခြာမယ်ဆိုတာ အဲဒီနေ့တည်းက သိကိုသိနေပြီးသားဖြစ်သည်။

ခြယ်မှုန်း အနေနဲ့ ဘာမှဖုံးကွယ်စရာ မရှိသောအဖြစ်မို့ ထိတ်လန့်သွားတာမျိုး မဖြစ်ခဲ့ပါ။

“သူ့နာမည်က ဦးမင်းပျိုလုလင်တဲ့၊ မင်းထရေးဒင်းကုမ္ပဏီ ဖွင့်ထားတာ”

“ဦး၊ တပ်ခေါ်ရအောင် တော်တော် အသက်ကြီးလို့လား”

မမကြည်လင် ဖြတ်မေးသော မေးခွန်းကို ခြယ်မှုန်း ခြေစရာမလို။

ကိုကြီးအောင်မြင်ပဲ ဆက်ဖြေလိုက်သည်မှာ ...

“အသက်မကြီးသေးပါဘူး၊ ငါတို့နဲ့ မတိမ်းမယိမ်းလောက်ပဲလို့ ရန်နိုင် ပြောတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူက လူပျိုလူလွတ်တော့ မဟုတ်ဘူး မိခြယ်၊ အဲဒါ နင် သိထားပြီလား”

ဟူသော အဖြေသည် ခြယ်မှုန်းကို များစွာအံ့သြတုန်လှုပ်မှုတွေ ဖြစ်စေခဲ့ပါသည်။

အံ့သြနေသော ခြယ်မှုန်း၏ အမူအရာကို အစ်ကိုအစ်မတွေရော အဖေအမေတို့ပါ သတိထားလိုက်မိကြသည်။

“ကြည့်စမ်း ... ဒီကောင် နင့်ကိုမပြောဘဲ လိမ်ပြီးတွဲနေတာလား”

စိတ်ဆတ်သော ကိုလေးနေလင်းက ဒေါသတကြီး ထ၊အော်မေးပါသည်။

“အံ့မယ်လေး ... သမီးလေးရယ်။ ဘယ်လိုလူကိုမှ သွား
တွဲရတာလဲ။ ရည်းစားထားတာ အပြစ်မပြောပါဘူး။
အသက်ကြီးတာ ငယ်တာလည်း အပြစ်မပြောပါဘူး။
အိမ်ထောင်ရှိတဲ့လူကိုမှ သွားတွဲမိနေရင်တော့ မဖြစ်၊ဖြစ်တဲ့
နည်းနဲ့ တားကိုတားရမှာပဲ”

“သမီးအမေ ပြောတာ မှန်တယ်။ အဖေလည်း သမီးကိစ္စ
ဝင်မပါချင်ပေမယ့် မသင့်တော်တာ တွေ့ရင်တော့ တား
ရမှာပဲ”

“ရှက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ မိခြယ်ရယ်။ ကိုယ့်ကိုကြိုက်
နေတဲ့ ရွယ်တူကောင်လေးတွေသိရင် ဘယ်လောက်ဟား
ခံရမလဲ။ ကောင်လေးတွေ အကုန်လုံးက မိကောင်းဖခင်
သားသမီးတွေ၊ အကုန်လုံးကိုလည်း ကိုယ်တွေကအကြောင်း
သိတွေ။ ရွေးခြင်းရွေး အဲဒီထဲက ရွေးကြိုက်ပါတော့လား။”

အမေ၊ အဖေနဲ့ မမကြည်လင်တို့ အသံအဆုံးမှာ
ကိုကြီးအောင်မြင်ကလည်း ...

“ရန်နိုင် အသိပေးတုန်းက ရှက်တောင် ရှက်သွားတယ်။
ဘယ်လိုမျက်နှာထားရမှန်းတောင် မသိဘူး။ ကိုယ့်ဘက်
ကိုယ် သိက္ခာမကျချင်တာနဲ့ တွဲတွေ့တိုင်းလည်း တစ်မျိုး
မထင်ပါနဲ့။ မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်ရင်လည်း ဖြစ်မှာပါလို့ ခပ်
တည်တည် ပြန်ပြောပြီး အနိုင်ပိုင်းခဲ့ရတယ်။ ရန်နိုင်က

တော့ အသေအချာ ပြောတာပဲ။ အဲဒီလူနဲ့သူ့ဇနီး မင်္ဂလာ
ဆောင်ပြီးရင် နေဖို့အိမ်ကို ကြွေပြားတွေနဲ့အလှဆင်တော့
သူတို့ဆီကပဲ အကုန်မှာတာတဲ့။ အိမ်အတွက် ဘယ်လောက်
လိုအပ်မလဲတို့ ဘာတို့ တိုင်းတာတွက်ချက်ပေးဖို့ သူ့ကိုယ်
တိုင် အိမ်ကိုလိုက်သွားဖူးတယ်။ သုံးလေးခါလောက် ဆုံ
ဖူးလို့ အသေအချာ မှတ်မိသွားတယ်လို့ ပြောတယ်”

ခြယ်မှုန်းသည် အသံတိတ်လျက် ရင်လဲစို့ကာ ငေး
ငေါင်နေမိသည်။

“ကဲ ... ငြိမ်မနေနဲ့ မိခြယ်။ ဘယ်လိုလဲ၊ အဲဒီလူက နင်
နဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်တာလဲ”

အော်ပြီးမေးလိုက်သော ကိုလေးနေလင်း အသံကြား
မှ ခြယ်မှုန်း အကြောက်ကြောက်၊ အရွံ့ရွံ့နဲ့ ...

“အခုထိ မိတ်ဆွေဟွေပါပဲ။ ရိုးရိုးသားသား အဆက်အသွယ်
ရှိတာပါ”

“ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ သူ့ကုမ္ပဏီက ခြယ်မှုန်းဟို့ဆိုင်နဲ့ မနီး
မဝေးမှာ လာဖွင့်ထားတော့ ဆိုင်ကြော်ငြာတွေဝေရင်း ခင်
သွားကြတာပါ”

“နီတွတ်၊ ခေါ်မေးရမယ်၊ ဒီကောင်လက်ထဲ အပ်ထားပြီး
စောင့်ရှောက်ခိုင်းထားတာ အလကားပဲ၊ နင်လူ့ဦး အဲဒီ

အရွယ်လူနဲ့ ဘာမှခင်မင်စရာ မရှိဘူး၊ အလကားကြောင်
ဖားကြီးဖြစ်မှာ။ မိန်းကလေးငယ်ငယ်တွေကို ဒီလိုပဲ ခင်
မင်အောင် အရင်လုပ်ပြီးမှ ရှေ့တိုးဖို့ ကြံစည်နေတာ”

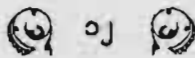
အစ်ကိုလုလင် အပေါ် အပြစ်တင် စွပ်စွဲနေသမျှကို
ခေါင်းငုံ့နားထောင်ရင်း ခြယ်မှုန်း စိတ်ထဲမှာတော့ အစ်ကိုလုလင်
ဟာ အဲဒီလိုလူစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူးလို့ ငြင်းဆန်နေခဲ့ပါသည်။
ခြယ်မှုန်းက စပြီးစိတ်ဝင်စားလို့ သူ့ကို တမင်အရောဝင်ခဲ့တာ။
ခင်မင်အောင် ရှေ့တိုးခဲ့တာတွေကို ခြယ်မှုန်း ကိုယ်တိုင်ပဲ သိ
သည်။

သို့သော် အစ်ကိုလုလင်မှာ မိန်းမရှိတယ်ဆိုတဲ့
အဖြစ်ကိုတော့ မသိရခဲ့သဖြင့် ဒီတစ်ချက်မှာတော့ ခြယ်မှုန်း
စိတ်ထဲမှာ သံသယဖြစ်ရပါသည်။ ခြယ်မှုန်းမေးတော့ အိမ်မှာ
အဖေရယ်၊ အိမ်မှုကိစ္စတွေ ကူညီဖို့ လင်မယားနှစ်ယောက်ရယ်ပဲ
ရှိတယ်လို့ ဘာကြောင့် ညာပြောခဲ့သလဲ။ သူနဲ့ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတဲ့
မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးတယ်လို့တော့ ခြယ်မှုန်းကို အရိပ်
အမြွက်လောက်သာ အသိပေးထားခဲ့တာရော တကယ်လား။
အဲဒီပတ်သက်တယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ သူ့ရဲ့ဇနီး မဟုတ်ဘူး
လား။ အခုမသိချင်ပါနဲ့ဦး၊ တစ်ချိန်ကျ ပြောပြမယ်ဆိုတာဟာ
ခြယ်မှုန်းကို အမှန်အတိုင်း အသိမပေးချင်တဲ့ကိစ္စတွေများ ရှိနေ
ခဲ့လို့လား။

ခြယ်မှုန်းသည် အိမ်မှာခိုင်းဆွဲခံရသမျှ မှတ်ထား...
အစ်ကိုလုလင်နဲ့တွေ့ရင် မေးကိုမေးတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါ
သည်။ ဒီလူတစ်ယောက်ကို ချစ်လိုက်မိတော့မလို့ ဖြစ်ပေမယ့်
သူ့မှာဇနီးလက်ရှိကြီးနဲ့။ မချစ်သင့်ဘူး။ မဆုံစည်းသင့်ဘူးဆိုတာ
မျိုး ဆုံးဖြတ်ရမယ်ဆိုရင်လည်း ခြယ်မှုန်း ဆုံးဖြတ်ရပါသည်။

ကာ ...

“ကိုယ် တစ်နေ့ကျရင် ပြောတော့ ပြောပြမလို့ပါပဲ။ ဒီ အကြောင်းဟာ ကိုယ့်အတွက် ဘာမှဖုံးကွယ်ထားစရာမရှိ တဲ့ အကြောင်းမို့ ဘာမှ မပြောပြရဲစရာ မရှိဘူးလေ”

ဟု ခြယ်မှုန်း မေးထားသမျှတွေအတွက် ပြန်ဖြေ လိုက်ပါသည်။

ခြယ်မှုန်းထံမှ တွေ့တွေ့ချင်း ...

“အစ်ကိုလုလင်မှာ အိမ်ထောင်ရှိတယ်တဲ့။ အဲဒီအကြောင်း ကို ခြယ်မှုန်းအိမ်ကလူတွေ သိလာပြီး ခြယ်မှုန်းကို ဝိုင်း ဆွဲကြတယ်။ လူတစ်ယောက် အကြောင်းမသိဘဲ ခင်စရာ လားတဲ့။ ရိုးသားတဲ့လူလား၊ မရိုးသားတဲ့လူလား မသိဘဲ အရောဝင်ရလားတဲ့”

ဟူသော မကျေမနပ် တိုင်တည်မှုကိုရော ...

“သူတို့သိလာတာတွေ အမှန်ပဲလားဟင်၊ အစ်ကိုလုလင် ကို ခြယ်မှုန်း လူဆိုးတစ်ယောက်လို့တော့ မစွပ်စွဲပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်နိုင်ရင် ခြယ်မှုန်းကို အစ်ကိုလုလင်အကြောင်း တွေ ပြောပြလို့ ရနိုင်မလားဟင်”

လို့ မေးမြန်းလိုက်ခြင်းသည် မင်းပျိုလုလင်ကို အမှတ်မရချင်သော အတိတ်ကာလတစ်ခုအား တူးဆွစေသလို ပင် ဖြစ်သွားပါသည်။

“ကိုယ့်ဘဝမှာ သူတစ်ယောက်ပဲ ချစ်ခဲ့ဖူးတာဆိုတော့ သူက ကိုယ့်ရဲ့အချစ်ဦးလို့လည်း ပြောရင်ရတယ်။ အချစ် ရဆုံး မိန်းကလေးလည်း ဖြစ်တယ်။ ကိုယ်အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် သူပြီးရင် ခြယ်မှုန်းကတော့ ကိုယ့်အပေါ်အလွမ်း မိုးနိုင်ဆုံး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါပဲ။ ဒါကြောင့် ကိုယ့် ဘဝထဲကို ဘယ်မိန်းကလေးမှ အဝင်မခံခဲ့ပေမယ့် ခြယ်မှုန်း ကိုတော့ ဝင်လာခိုင်းခဲ့မိတယ်”

ခြယ်မှုန်းသည် ဒါကိုပင် ကြည်နူးရမလား၊ ကြေကွဲ ရမလား နားမလည်နိုင်တော့သော မျက်လုံးတွေနဲ့သာ ကြည့်နေ မိသည်။

မင်းပျိုလုလင်သည် သက်ပြင်းအသာချလိုက်ပြီး ...

“သူ့နာမည်က ချောပုံပုံတဲ့။ ခြယ်မှုန်းနဲ့ရွယ်တူလောက် တော့ ရှိမယ်”

ဟု စပြောလိုက်သည်။

“ဟင် ... အစ်ကိုလုလင်ကလည်း ကိုယ့်ဇနီးအသက်ကို တောင် အမှန်မသိသလိုနဲ့ ခြယ်မှုန်းနဲ့ရွယ်တူလောက်တော့ ရှိမယ်လေး ဘာလေးနဲ့”

“ကိုယ် အသေအချာ ပြောပြပါ့မယ်၊ ခြယ်မှုန်း တစ်ဆိတ် လေး စိတ်ရှည်ရှည် နေပေးပြီး နားထောင်နော်”

ခြယ်မှုန်း အသာပဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။

အစ်ကိုလုလင်ရဲ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ ကွဲအက်ကြွေမှုနေမှုကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ခြယ်မှုန်း သူ့ခံစားချက်ကို အနှောင့်အယှက် မပေးချင်တော့။

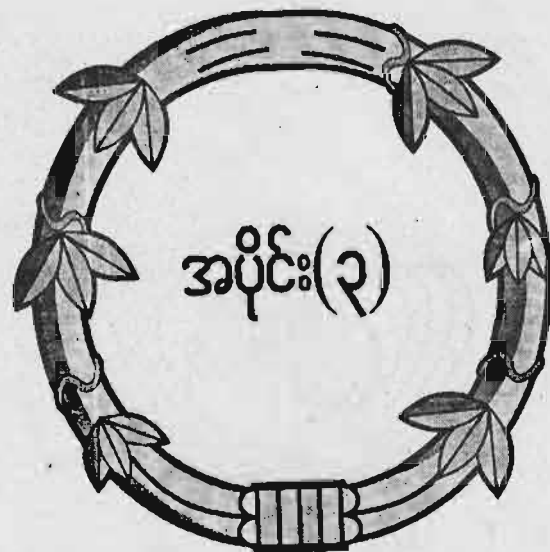
ခြယ်မှုန်း ဘာမှမသိရသေးပေမယ့် သူ့ဆီမှာ သိပ် ကြွေကွဲစရာကောင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ခု ရှိခဲ့မှာပဲ ဆိုတာ အလိုလို ခံစားပြီး သိနေပါသည်။

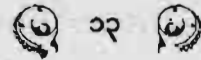
“ပုံပုံလို့ သူ့ကို ကိုယ်ခေါ်တယ်။ ငယ်ငယ်လေးတည်းက ခေါ်ခဲ့တာပေါ့။ ကိုယ့်မိဘတွေနဲ့ သူ့မိဘတွေက မိတ်ရင်း ဆွေရင်းတွေ။ တစ်နေရာဆီ ကွဲကွာနေရာက ပြန်ဆုံကြချိန် မှာတော့ ပုံပုံဟာ လေးနှစ်သမီး ရှိနေပြီ၊ ကိုယ်က အဲဒီ အချိန်မှာ ဆယ့်နှစ်နှစ်ဆိုတော့ တကယ့် ကြီးကောင်ဝင် အရွယ်ပေါ့။ ကိုယ်က တစ်ဦးတည်းသောသား၊ ပုံပုံက

လည်း တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးဆိုတော့ သူကလည်း ကိုယ့်ကို အစ်ကိုကြီးလို သဘောထားပြီး အားကိုးတယ်။ ကိုယ်ကတော့ ကလေးသေးသေး အရွယ်လေးနဲ့ ဘယ်ပေါင်း ပါ့မလဲ။ ကိုယ့်နှောက် တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး ဝင်ရုပ် နေလို့ စိတ်တောင်ရှုပ်သေးတယ်။ မိသားစုတွေ ပြန်ဆုံကြ ပြီး ရန်ကုန်တစ်မြို့တည်း ပြန်အခြေချဖြစ်ချိန်မှာ အပတ် တိုင်းလိုလို သူ့အိမ်၊ ကိုယ့်အိမ် အပြန်အလှန်သွားလည်ပြီး ဆုံတွေ့နေကြတော့ ပုံပုံနဲ့ကိုယ်လည်း အမြဲဆုံရတာပေါ့။ ခြယ်မှုန်းပဲ တွေးကြည့်လေ။ အဲဒီအချိန်မှာတော့ ကိုယ်က ကလေးထိန်းကြီးလိုဖြစ်ပြီး ပုံပုံကို ထိန်းကျောင်းပေးရတာ ကိုပဲ စိတ်တွေရှုပ်ပြီး သူပါလာရင် အရောမဝင်ဘူးပေါ့။ ပုံပုံကတော့ ကလေးပီပီ အကြီးနောက် တကောက်ကောက် လိုက်ပြီး ကိုယ့်ရဲ့အရပ်တွေဝင်မွှေ၊ စာကြည့်စားဖွဲ့ကိုမွှေ နဲ့။ တစ်ခါတလေကျ ကျောင်းစာအုပ်တွေထဲ လစ်ရင်လစ် သလို အရပ်တွေဆွဲလိုဆွဲ၊ လျှောက်ခြစ်လိုခြစ် လုပ်ခဲ့သေး တာ။ ကိုယ် ဘယ်လောက်စိတ်ဆိုးဆိုး၊ ဘယ်လောက် တိုင်တိုင် အဖေနဲ့အမေကတော့ ပုံပုံကို သိပ်ချစ်တာ။ တဟားဟားရယ်ပြီး သားရယ် ညီမလေးကို ခွင့်လွှတ်လိုက် ပါဆိုပြီး ချောတာပဲရှိတယ်။ ပုံပုံ လုပ်နေတာမြင်ရင်တောင် သမီး ကိုကိုစာအုပ်တွေ မလုပ်ရဘူးဆိုပြီး မတည့်ဘူး။ အဲဒီလောက်ချစ်ပြီး အလိုလိုက်ခဲ့တာလေ”

မင်းပျိုလှလင်ရဲ့ စိတ်အစဉ်သည် သူ့စကားသံနဲ့
အတူ လွင့်မျောသွားကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့လျော့သွားသူတစ်
ယောက်လိုပဲ ဖြစ်သွားပါတော့သည်။

“ကိုကို”

အမေခိုင်းထား၍ ပန်းပင်လေးတွေ ရေဖျန်းနေသော
မင်းပျိုလှလင်သည် အနားကို ဝန်းခနဲ ဝင်ရပ်လိုက်ကာ အော်
ခေါ်လိုက်သံကြောင့် လန့်ပြီး ရေပိုက်ကို ယမ်းလိုက်မိရာ ပုံပုံ
နံ့သွေးကို ရေတွေဝေါခနဲ ရောက်သွားပါသည်။

“အာ ... သွားပါပြီ၊ ဖိနပ်အသစ်လေး ရေစိုကုန်ပြီ၊ ကိုကို
ကလည်း”

“နင်က အကျယ်ကြီးခေါ်ပြီး အနားကို သရဲတစ်ကောင်
လိုပဲ ရောက်လာတာကိုး”

“ကိုကိုကို အိမ်ဝရန်တာက လှမ်းခေါ်နေတာ ကြာလှပြီ၊
နားမှာနားကြပ်ကြီးတပ်ထားတော့ မကြားနိုင်တာနဲ့ ဖို့ဖို့
စိတ်မရှည်ဘဲ လာအော်ခေါ်ပစ်လိုက်တာ”

ပုံပုံသည် ဂျပန်ဆံတောက် ဆံပင်ဖားဖားလေးနဲ့ ထိုဆံပင်တွေကို နောက်လှန်တင်သော ဘီးကုပ်လေးကို တပ်ထားပါသည်။ ဂါဝန်ရှည်လေးနဲ့ ပုံပုံမျက်နှာမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို အလောတကြီး ပြောချင်ဟန် တွေ့ရသည်။ အရင်က သူ တော်ကော်ကြီး ငုံကြည့်ခဲ့ရတဲ့ ပုံပုံဟာ အခုတော့ သူ့ပန်းထိပ်ကိုတောင် မိနေပြီ။ ပုံပုံတောင် အရွယ်ရောက်လာပြီပဲ။

“ကိုကိုအမေကို လာကြည့်ရင်း ပုံပုံ ကိုကိုဆီမှာ အကူအညီ တစ်ခု တောင်းမလို့”

မင်းပျိုလုလင်အမေက မင်းပျိုလုလင် ဆယ်တန်းဖြေပြီး တက္ကသိုလ်စတက်စဉ်မှာပင် အရင်တည်းကရှိခဲ့သော ကျောက်ကပ်ရောဂါပိုဆိုးလာသဖြင့် တရှောင်ရှောင် ဖြစ်လာသည်။ အိပ်ရာထဲ လဲတဲ့အထိ မဖြစ်သေးပေမယ့် တစ်ရက်မှ နေလို့ကောင်းတယ်ရယ် မရှိတော့။ ဗန်ကောက်ကို သုံးလေးခေါက်သွားပြီး ဆေးကုလည်း ပိုကောင်းမလာ။ သွားကုတုန်း ခဏတော့ သက်သာသွားကာ ဆေးတွေက မသောက်မနေရ၊ အမြဲပင် ပဲကြီးလှော်ဝါးစားသလို စားနေရလေရာ ကျန်းမာရေး အတော့်ကို ချွတ်ယွင်းနေသည့် လူမမာတစ်ဦး ဖြစ်လို့နေသည်။

အရင်တည်းက သွားလျှော်ထွက်မပြတ် ခင်မင်နေခဲ့သော ပုံပုံမိဘတွေမှာ အခုနောက်ပိုင်း လူနာအားရှိအောင် အဖော်ရအောင်ဆိုကာ ပိုပြီးတော့တောင် ဂရုတစိုက် မပျက်မကွက် အပတ်စဉ်လာလည်ဖော် ရလေသည်။ သူတို့လာတိုင်းလည်း

တစ်ဦးတည်းသောသမီး ပုံပုံဟာ အမြဲပါလာစမြဲ။ ငယ်ငယ်ကတော့ ကလေးသေးသေး အရွယ်လေးမို့ အရောမဝင်ပေမယ့် နောက်တော့လည်း တဖြည်းဖြည်း သံယောဇဉ်ဖြစ်လာကာ ညီမလေးတစ်ယောက်လိုပဲ ခင်မင်ချစ်ခင်လာခဲ့သော မင်းပျိုလုလင်သည် ပုံပုံကို အလိုလိုက်လွန်းတာလည်း သူ့လောက်မရှိတဲ့သူပင် ဖြစ်လာသည်။

“အကြီးမို့ သူက ပုံပုံကို Control (ကွန်ထရိုး)လုပ်မလား အောက်မေ့နေတာ။ ဟား ဟား ... အခုတော့ ပုံပုံကသူ့ကိုပြန် Control လုပ်နေတော့တာကိုးကွာ”

ဟူ၍ ပုံပုံမိဘတွေမှာ မင်းပျိုလုလင်အပေါ် ပုံပုံလွှမ်းမိုး အနိုင်ယူနိုင်တာကို တအံ့တဩ ရယ်မောဝေဖန်ထုတ်ပြောရတဲ့ အထိပင်။

“ပုံပုံ အခု ရှစ်တန်းစတက်တော့ သူများတွေလိုပဲ စာကျက်ပေးတဲ့ guide (ဂိုက်ဒ်)ရှိချင်လာတယ်”

“အင်း ...”

“တခြားဂိုက်ဒ်လည်း မခေါ်ချင်ဘူး။ ပုံပုံ ကိုကိုကိုပဲ ခေါ်ချင်တယ်”

“အဲမှာ ... ငါ့ကို ပိုက်ဆံနဲ့ပေါက်ပြီး ငှားမယ်ပေါ့လေ”

“အို ... အို ... အဲဒီလိုသဘောမျိုး မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုရာ။ ပုံပုံက ကိုကိုနဲ့ပဲ စာကျက်ချင်လို့ပါ။ ကိုကိုက သိပ်တော်တာလေ”

“ငါ ဆေးကျောင်းသားမှ မဟုတ်ပါဘူး ပုံပုံရာ”

“ဆေးကျောင်းသားမှ တော်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုကိုက ညယ်ကောင်းမှန်း ပုံပုံ သိလို့ပါ။ ကိုကိုဘာသာ အပျင်းထူပြီး ဧကသေချာချာ မလုပ်လို့ ဆေးကျောင်းမဝင်တာပါ။ ကိုကို တကယ်လုပ်ရင်ရမှာ ပုံပုံ သိတယ်။ ကဲပါ ... ကိုကိုရာ၊ ပုံပုံဆီ ကိုကို လာစရာမလိုပါဘူး။ ပုံပုံပုံ ကိုကိုဆီ နေ့တိုင်းစာလာကျက်မှာပါ။ ပုံပုံလာတော့ အန်တီညီလည်း အပျင်းပြေတာပေါ့”

အမေက နေမကောင်းသဖြင့် အိမ်ထဲမှာပဲ နေရလေရာ ပုံပုံလာလျှင် စကားတွေ တမေ့တမော ထိုင်ပြောနေတတ်တာကို ပုံပုံ ထည့်ပြောလိုပုံရသည်။ ပုံပုံ ဘာကြောင့် သူနဲ့စာလာကျက်ချင်မှန်း မသိပေမယ့် မင်းပျိုလုလင် စိတ်ထဲမှာလည်း နှစ်ခါတောင် မငြင်းဘဲ လိုက်ခံလိုက်မိ၏။

မနက်ကိုးနာရီကနေ သုံးနာရီထိ တက်ရသော မိန်းကလေးကျောင်းမှ ပြန်လာတာနဲ့ ပုံပုံဟာ အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ ရေမိုးချိုး အဝတ်လဲပြီးလျှင် သူ့အမေက ဒီအိမ်အတွက်ပဲ ထည့်ပေးလိုက်သော ချိုင့်တစ်ချိုင့်ဖြင့် အိမ်ရောက်လာတတ်သည်။

အိမ်ရောက်လာတိုင်းလည်း ...

“ရောက်လာပါပြီရှင်”

ဟု လူကမရောက်သေး။ အသံအရင်ပေးကာ ရောက်လာတတ်သည်။ နောက်ဖေး ထမင်းစားခန်းထဲ တောက်လျှောက်

ပြေးဝင်လာကာ ချိုင့်ကြီးကို ထမင်းစားပွဲပေါ်တင်ပြီးတာနဲ့ အရင်ဆုံး မင်းပျိုလုလင်၏ အမေဆီ ပြေးတော့သည်။

“အန်တီညီနဲ့ ပုံပုံ ထမင်းအတူစားဖို့တဲ့၊ မေမေက ယိုးဒယားသင်္ဘောသီးသုပ်ရယ်၊ ကြက်သားအာလူးရိုး(စ)ရယ်၊ ငါးဖယ်ကြော်ရယ်၊ ငါးခေါင်းနဲ့ ဘူးသီးချဉ်ရည်ရယ် ထည့်ပေးလိုက်တယ်”

ဟူ၍ ဒီနေ့ ထည့်ယူလာခဲ့သော ဟင်းတွေအကြောင်း နီကာပတ်ကုံး ပြေးပြောတတ်သည်။

“ကလေး ဒီအိမ်မှာ ထမင်းတစ်နပ် နေ့တိုင်းစားသွားလို့ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးလို့ မိကို ပြောထားတာကွယ်၊ ဟင်းတွေ ထည့်ထည့်ပေးလိုက်ပြန်ပြီ”

အမေက ပုံပုံအမေဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ဟင်းတွေထည့်ပေးလိုက်ဖို့ ပြောပေမယ့် ...

“စားစေချင်လို့ ထည့်ပေးလိုက်တာ ညီရယ်၊ ပုံပုံက အိမ်မှာဆို ကောင်းကောင်းမစားဘူး၊ အဲဒီအိမ်ရောက်မှ စားတတ်တာမို့ သမီးလည်းစားစေချင်၊ ညို့တို့တွေလည်း စားစေချင်လို့ တစ်နေ့တစ်မျိုး စီစဉ်ပြီး ထည့်ပေးလိုက်တာပါ”

တက္ကသိုလ်တက်နေသော မင်းပျိုလုလင်ကလည်း ကျောင်းဆင်းလျှင် ဘယ်မှလှည့်ပတ်မလည်တတ်သောသူမို့ အိမ်ပဲတန်းပြန်လာလေရာ ညနေငါးနာရီဆို အိမ်ရောက်နေပြီ။ အိမ်ရောက် ရေမိုးချိုး ပုံပုံ သယ်လာသော ဟင်းတွေရယ် အိမ်ရှိဟင်း

www.burmeseclassic.com

တွေရယ် ပေါင်းပြီး ညနေစာကို ပုံပုံအပါအဝင် လေးယောက်အတူ စားပြီးမှ ပုံပုံ ကျောင်းစာတွေကျက်ရလေသည်။

ပုံပုံက ဉာဏ်ကောင်းသဖြင့် အတွက်အချက်မှာတော့ သိပ်ပူစရာမလို။ သို့သော် မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး စာကျက်ရတာ ပျင်းသော ပုံပုံသည် ကျက်စာတွေမှာတော့ အတော်အားနည်းလေ သည်။ တကယ် စာအတူကျက်ပေးတော့မှ ပုံပုံမှာ ကျက်စာတွေ အားနည်းချက်ရှိကြောင်း တွေ့ရလေရာ မင်းပျိုလုလင်တစ်ယောက် ဆူလိုက်ငေါက်လိုက်၊ ခြောက်လိုက်ဖြင့် ပုံပုံကို အသေမောင်းရ တော့လေသည်။

“ကိုကိုနဲ့ စာကျက်ရတာ မချောင်ဘူး၊ နေ့တိုင်း အဆူခံရ တယ်”

ဟု ကွယ်ရာမှာ သူ့အမေပြန်တိုင်တော့လည်း ဒီဘက် အိမ်မှာ ပြန်မသိတာလည်းမဟုတ်။ အန်တီမိနဲ့ မင်းပျိုလုလင်အမေ ဒေါ်ညိုညိုဆိုတာက ငယ်ပေါင်းတွေသာမဟုတ်ပေမယ့် အတော့်ကို ဆွေမျိုးရင်းချာတွေလို ခင်မင်ကြသူတွေဖြစ်ရာ ဘယ်သူ့သားက ဘာပြောသလဲ၊ ဘယ်သူ့သမီး ဘာပြောသလဲဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မမှားမကွယ်ဘဲ ဟိုဘက်ဒီဘက် ပြန်ပြောတတ်ကြတာမျိုးဖြစ်လေ သည်။

“သားရယ် ပုံပုံလေးကို သိပ်မဟောက်ပါနဲ့၊ သူ့ခမျာ သားကို အားကိုးလွန်းလို့ သူ့အမေ ဂိုက်ဒီငှားပေးမယ်စဉ်း စားတော့ ဘယ်ဂိုက်ဒီနဲ့မှ မသင်ဘူး၊ ကိုကိုမှကိုကိုပဲဆိုပြီး

သားဆီလာရှာတာပါ၊ ကလေးစိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ပါနဲ့၊ သူ ရသလောက်လေး ကျက်ပါစေလား”

“ဟာ ... အမေ မသိဘူးနော်၊ ပုံပုံဟာ ဉာဏ်လေးကောင်း ရက်သားနဲ့ အပျင်းထူတယ်၊ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး စာမကျက် ချင်ဘူးအမေ၊ သူ့ကို တော်တော်လေးဟောက်နိုင်မှ ကြောက် ပြီး မျက်ရည်လေး တစမ်းစမ်းနဲ့ ကျက်တာ”

ဆူလိုက်၊ ငေါက်လိုက်၊ ပြန်ချောလိုက်နဲ့ပဲ ပုံပုံဘစ် ယောက် ရှစ်တန်းစာတွေ သင်နေဆဲကာလမှာ မင်းပျိုလုလင်၏ မိခင်မှာ ရောဂါအခြေအနေ ဆိုးဝါးလာပြီး ဆုံးပါးသွားပါသည်။ အမေ့ဈာပနကွင် ပုံပုံဟာ သမီးအရင်းတစ်ယောက်လိုပဲ တက် မတတ် ငိုကြွေးလျက် သူမရဲ့ သယောဇင်ကို ပြခဲ့သည်။ ဈာပန လာသူ ဧည့်ပရိသတ်တွေကပင် ပုံပုံမျက်ရည်တွေကို အသနားပို ကြရတဲ့အတို ပုံပုံခံစားချက် ပြင်းထန်ခဲ့ပါသည်။

“ကိုကို စိတ်ထိခိုက်နေတာ သွားအနှောင့်အယှက်မပေးနဲ့လို့ မေမေက ပြောပြီး အိမ်မှာနေခိုင်းထားပေမယ့် ပုံပုံ မနေနိုင်လို့ ကိုကိုဆီ ထွက်လာတာပါ၊ ကိုကို စိတ်မပါရင်လည်း စာမ သင်နဲ့ရတယ်နော်၊ ပုံပုံ ကိုကို့အနားမှာ လာနေချင်လို့ပဲ”

“ရပါတယ် ပုံပုံရယ်။ အမေ့အခြေအနေက တစ်နေ့ကျရင် ဒီလမ်းပဲသွားရမှာပဲလို့ ကြိုသိပြီးသားမို့ ကိုကို စိတ်ဖြေတတ် ပါတယ်၊ ပုံပုံလာတော့လည်း ကိုကို့အတွက် အဖော်ရတာ ပေါ့”

အမေဆုံးတော့မှ ပုံပုံနဲ့ မင်းပျိုလုလင်ဟာ ပိုပြီး နီးစပ်သွားသလိုလို ဖြစ်လာသည်။ အရင်ကတော့ ပုံပုံ ရောက်လာရင် စာကျက်ချိန်ကလွဲရင် အမေနဲ့သာ အချိန်ဖြုန်း၊ စကားတွေ ပြောလုပ်တတ်သော ပုံပုံသည် အခုနောက်ပိုင်းကျတော့ မင်းပျိုလုလင်နဲ့သာ အချိန်တိုင်းလိုလို ရှိနေတတ်တာလည်းပါသည်။ အမေကို လွမ်းနေချိန်မှာ လွမ်းဖို့အချိန်လျော့သွားအောင် အနားမှာ တိတိတာတာပြောပြီး အလွမ်းဖြေပေးသလို လုပ်ပေးတတ်တာကြောင့် လည်းပါသည်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ပုံပုံဟာ မင်းပျိုလုလင်ကို လွမ်းမိုးမှန်းမသိ လွမ်းမိုးလာနိုင်ခဲ့သည်။ အသက်နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ် ပြည့်ခါနီး ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး စိတ်ဝင်စားမိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှတောင် မရှိခဲ့သော မင်းပျိုလုလင်၏ စိတ်အာရုံတွင် အသက်ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ် ချောပုံပုံဟာ နေရာအပြည့်ယူနိုင်ခဲ့ပါသည်။

ပုံပုံဟာ လှသလား၊ မလှသလား၊ ချစ်ဖို့ကောင်းလား၊ မကောင်းလားဆိုတာ မင်းပျိုလုလင်တစ်ယောက် လုံးဝ မစဉ်းစားခဲ့ဘဲ ပုံပုံ သူ့အနားမှာ မရှိတော့ရင် မနေ့တတ်သလိုမျိုး ဖြစ်တာမို့ ပုံပုံစကားသံကို မကြားရရင် တစ်ခုခုလိုနေသလို ခံစားရတတ်တာမို့ 'ငါ ပုံပုံကို ချစ်နေတယ်'လို့ အံ့သြတုန်လှုပ်စွာ သူ့ဘာသာဆုံးဖြတ်နိုင်ချိန်တွင် ပုံပုံသည် ဆယ်တန်းကျောင်းသူကြီးပင်ဖြစ်နေပြီ။

ဆယ်တန်းကျောင်းသူကြီး ဖြစ်နေပေမယ့် ကျူရှင်ကို ခိုင်းကျူရှင် အိမ်မှာသင်ပြီး စာကျက်ပေးဖို့ကိုတော့ မင်းပျိုလုလင်ကပဲ မပျက်မကွက် တာဝန်ထမ်းဆောင်ပေးနေရသည်ဖြစ်ရာ ပုံပုံဟာ တစ်ရက်မှ သူ့အနားက ခွာရတယ်မရှိခဲ့။ အနေနီ စပ်လို့လည်း သံယောဇဉ်ပိုကြီးခဲ့လေသလားမသိ။ မင်းပျိုလုလင်၏ နှလုံးသားကို အပိုင်သိမ်းနိုင်ခဲ့သူ တစ်ဦးတည်းသောမိန်းကလေးမှာလည်း ပုံပုံတစ်ယောက်သာ ရှိခဲ့လေသည်။

“ပုံပုံ ဒီစကားကို မပြောသင့်လို့ထင်ပြီး ကိုကို ကိုယ့်ဘာသာ ထိန်းချုပ်ပြီးနေခဲ့တာကြာပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကို မထိန်းချုပ်နိုင်တော့ဘူး၊ ရင်ထဲမှာရှိတာတွေကို ပုံပုံသိအောင် ပြောချင်ပေမယ့်၊ ပုံပုံမျက်နှာကို ကြည့်ပြီးပြောရမှာ မပြောရဲလို့ စာရေးပြီးပြောလိုက်တာပါ၊ ကိုကို ပုံပုံကို သိပ်ချစ်တယ်...”

ညီမလေးလိုလည်း ချစ်တယ်၊ ချစ်သူလေးလိုလည်း ချစ်တယ်၊ ကိုကိုကို စိတ်ဆိုးရင် အန်တီမိကို ပြန်တိုင်ရင် တိုင်လိုက်ပါ ရပါတယ် ...

ကိုကိုက အမှားလုပ်မိပြီလေ၊ အပြစ်ပြောတာကိုလည်း ခံရပါတယ်၊ ကိုယ့်ဆီမှာ စာလာသင်နေတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီလိုစကားတွေ မပြောသင့်မှန်းသိရက်ပြောမိလို့ ကိုကို မှားတယ်၊ မှားမှန်းသိပေမယ့် နောက်မဆုတ်နိုင်အောင် ချစ်နေမိလို့ပါ ပုံပုံရယ်”

ချောပုံပုံဟာ ထိုစာကို ဖတ်ပြီး ချက်ချင်း ဖုန်းကောက် ဆက်ပါတော့သည်။

“ကိုကို”

မင်းပျိုလုလင်သည် ခုနလေးကမှ စာကျက်ပြီး အိမ်ပြန်သွားသော ပုံပုံအိတ်လေးထဲ ရည်းစားစာကို ခိုးကြောင်ခိုး ဝှက် ထည့်မိပြီးမှ အရှက်ကြီးရှက်နေချိန်တွင် ဖုန်းသံမြည်လာ၍ ကိုင်လိုက်သော် ပုံပုံအသံလေးကြားရလျှင် ရင်ဝတွင် ရင်ခုန်သံ အကျယ်ကြီး ဆောင့်တက်လာသလို ခံစားလိုက်ရလေသည်။

“ကိုကိုစာကို ဖတ်ပြီးပြီ”

“.....”

“ပုံပုံ မနက်ဖြန် လာရမလားဟင်”

မင်းပျိုလုလင်ထံမှ ဘာတုံ့ပြန်မှုမှ မကြားရလျှင် ပုံပုံ ပြန်မေးသောစကားမှာ ထိုစကားသာဖြစ်သည်။

“လာပေါ့ ပုံပုံရဲ့၊ ကိုကိုစာကြောင့် ပုံပုံ မလာရဲတော့မှာ ကိုသာ ကိုကိုက စိုးရိမ်နေတာပါ”

“ပုံပုံ မေမေ့ကိုလည်း မတိုင်ပြောပါဘူး”

“ဆောရီးပါ ပုံပုံရယ်၊ ကိုကို ကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီလို အခွင့်အရေးမယူသင့်ပါဘူး”

“ပုံပုံ ကိုကိုကို ဘာမှ အပြစ်မတင်ရသေးဘူး”

“ကိုကို မှားတယ်လို့ ကိုယ့်ဘာသာထင်လို့ပါ”

“မှားတယ်ဆိုပြီး နောက်မဆုတ်နိုင်တာတော့ အမှန်ပဲမဟုတ် လား ... ဟင်း ဟင်း၊ စိတ်မပူပါနဲ့ ကိုကိုရဲ့၊ ကိုကို မမှား ပါဘူးလို့ ပုံပုံ ဆုံးဖြတ်တယ်”

ထိုသို့ပြောပြီး ချက်ချင်း ဖုန်းချသွားသော ပုံပုံသည် မှောက်နေ့ စာလာသင်သောအခါမှာတော့ မင်းပျိုလုလင် မမျှော် လင့်ထားသော စကားကို သယ်ဆောင်လာခဲ့ပါသည်။

ကျက်စရာရှိတဲ့စာတွေ ကျက်ပေးပြီး ပြန်ဖို့ပြင်သော အချိန်ကျမှ (စရောက်လာကတည်းက မင်းပျိုလုလင်လည်း သူ့ ဘာသာမျက်နှာကြီး ကြိုးစားတည်ပြု၊ ပုံပုံလည်း ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ သလို ဟန်ဆောင်ပြုလျက် အချိန်တွေကုန်ဆုံးခဲ့တာပါ) ပုံပုံ ရုတ် တရက်ပြောချလိုက်သည်မှာ ...

“ဟီ ဟီ ... မေမေ့ကိုလေ ကိုကိုစာ သွားပြပစ်လိုက်တယ် သိလား”

တဲ့ ...၊ မင်းပျိုလုလင်မှာ ကြားကြားချင်း သူ့ခေါင်း ထဲရှိ ဆံပင်မွေးတွေတောင် ထောင်သွားသည်ဟု ခံစားရတဲ့အထိ လန့်သွားပါသည်။ ရည်းစားစာတစ်စောင်ရလာသော သမီးဖြစ်သူ က အမေ့ကို ပြန်ပြတာဟာ ဘာမှ ထူးဆန်းလှသောအဖြစ်တော့ မဟုတ်။ သို့သော် မင်းပျိုလုလင်အတွက်ကျတော့ ယုံကြည်၍ အပ်နှံထားခံရသူတစ်ယောက်ရဲ့ ဖောက်ပြန်မှုကြီးလို ဖြစ်နေသဖြင့် နေရာမရှိအောင် လန့်သွားတာဖြစ်ပါသည်။

“မေမေက ဖတ်ပြီးရယ်တယ်”

“ဟာ ... ပုံပုံရယ် ... တိုင်ပြောရင် ပြောပါလား၊ စာ ဘာ လို့သွားပြရလဲ”

“မေမေ အကုန်သိချင်မယ် ထင်လို့ပါ”

“အန်တီမီ စိတ်ဆိုးသွားမှာပဲ”

“ဟင့်အင်း ... မဆိုးပါဘူး၊ ပုံပုံ စိတ်ဆိုးလို့လားတောင် ပြန်မေးသေးတယ်၊ ပုံပုံကလည်း ပြန်ဖြေလိုက်တယ်၊ ပုံပုံ စိတ်မဆိုးပါဘူးလို့”

သူတို့စိတ်မဆိုးဘူး ဘယ်လောက်ပဲပြောပြော မင်းပျို လုလင်မှာတော့ မျက်နှာမထားတတ်အောင် ပူပင်ချောက်ချားနေ သည်။

“ကိုကိုက လူကောင်းမဟုတ်ဘူးကွာ၊ ကိုယ့်ထက်အသက် အများကြီးငယ်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီလို မလုပ် သင့်ဘူး”

“ပုံပုံ ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော်ပြီ၊ ဆယ်တန်းအောင်ရင် ဆယ့် ခြောက်နှစ်၊ ကိုကိုနဲ့ ရှစ်နှစ်နီးပါးပဲကွာတာ၊ ကလေးမဟုတ် ဘူး၊ ကိုကိုနဲ့စတွေ့တုန်းကလို လေးနှစ်သမီးလေး၊ ကလေး ရှုပ်လေး မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ကိုကိုအတွက်ကတော့ ကလေးပဲ”

“အာ ... ကိုကိုရာ ဘာတွေ ငြင်းနေမှန်းမသိဘူး၊ ပုံပုံ ကိုကိုကို ပြန်ချစ်တာပဲဟာ၊ အဲဒီတော့ ကိုကို ရည်းစား စာပေးတာ ဘယ်မှာမှားလို့လဲ”

“ဟင် ... ဟင် ... ဘာပြောတယ်”

ပုံပုံ တဟီးဟီး ရယ်လျက် ...

“မေမေက ရယ်ပြီးမေးတယ်၊ သမီးကိုကိုကိုရော သမီး ချစ်လားတဲ့”

ဟု တစ်ခွန်းထပ်ပြော၊ ခဏလေးနား၊ မင်းပျိုလုလင် ကို ပြောင်စပ်စပ်လေးကြည့်။ ပြီးမှ ...

“ပုံပုံ ချက်ချင်းပဲ မေမေ့ကို ပြောပြလိုက်တယ်၊ ကိုကိုကို ပုံပုံ ချစ်နေတာကြာပြီ မေမေလို့လေ၊ ဒါကြောင့် တမင် အကွက်ဆင်ပြီး ကိုကိုနဲ့ စာအတူတူလာကျက်ရအောင် လုပ် ခဲ့တာပေါ့လို့လည်း ပုံပုံရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို မေမေ သိအောင် ပြန်ပြောပြလိုက်တယ်”

“ဟာ ... ပုံပုံလေးရယ်၊ ကိုကိုကို ချစ်နေတာ ကြာပြီဟုတ် လား၊ ဘယ်တုန်းကလဲ”

“ကိုကိုကိုပြောပြရင် မကဲ့ရဲ့နဲ့နော်”

မင်းပျိုလုလင်သည် ပုံပုံငယ်ထိပ်လေးကို အုပ်ကိုင် ရင်း ချစ်စနိုး ပြန်မေးမိသည်။

“ဟီ ဟီ ... ခြောက်တန်းထဲက”

“အဲမာ ... အကဲမ။ ကလေးပဲရှိသေးတာ၊ ငါ့ကို ချစ်နေ စရာလား”

“တိတ်တိတ်လေး ချစ်ထားတာ၊ တစ်နေ့ကျရင် ကိုကိုနဲ့ ရည်းစားတော်မယ်ဆိုပြီး စိတ်ကူးယဉ်ထားတာပေါ့၊ ကိုယ့်

ဘာသာသိတယ်။ ကလေးပဲ ရှိသေးတာ ရည်းစားမထားရသေးဘူးဆိုတာသိတော့ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေပြီး အချိန်ကိုစောင့်နေခဲ့တာပေါ့။”

“ဒါပဲနော် ပုံပုံ။ ကိုကိုကတော့ ငါ့ရည်းစားလေးဆိုပြီး ညာမှာမဟုတ်ဘူး။ စာမကျက်ရင် အော်မှာပဲ။ အပျင်းထူရင် ရိုက်မှာပဲ။ စာမှန်မှန်ကျက် ဆယ်တန်းအောင်အောင်လုပ်ရမယ်”

“အီး ... မချောင်ပါဘူးနော်”

ပုံပုံ ခေါင်းလေးပုဝင်ရင်း နောက်ပြောင်သလိုပြောပြီး ကြောက်ချင်ဟန်ဆောင်ပြပါသည်။ ဟာကယ်တော့ ပုံပုံသူ့ကိုဆို လုံးဝ မကြောက်။ ဘယ်လောက် ဆူဆူငေါက်ငေါက်မျက်ရည်လေးတစ်စမ်းစမ်း လုပ်ပြလိုက်ရင် မင်းပျိုလုလင်ဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ နေစရာမရှိတော့အောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်လျက် ပျာပျာသလဲ ချောတော့မှာဖြစ်ကြောင်းလည်း သိပြီးသား။

နှစ်ဖက်မိဘတွေဟာ ဒီသားနဲ့ ဒီသမီးတို့ ဒီလိုအခြေအနေမျိုး ပတ်သက်လာမှုကိုသာ မျှော်လင့်ထားကြလေရာ မင်းပျိုလုလင်နဲ့ ချောပုံပုံတို့ ချစ်သူဖြစ်သွားကြလေသတည်းဟူသော အဖြေကို ကျေနပ်ဝမ်းသာစွာ လက်ခံကြိုဆိုကြပါသည်။

“သားက အကြီးဆိုတော့ ဘာမှ ဆုံးမသွန်သင်စရာမရှိပါဘူး။ သမီးကိုပဲ ကောင်းကောင်း ထိန်းကျောင်းဆုံးမပါ။ ပညာစုံရင် လက်ထပ်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ အခြေအနေကို စိတ်

ရှည်ရှည်နဲ့ စောင့်ပါလို့ သားပဲ နားဝင်အောင်ပြောထားဟုတ်ပြီလား။”

ဟူ၍လောက်သာ အချိန်မတိုင်ခင်သေးခင် အမှားကျူးလွန်မိကြဖို့ သွယ်ဝိုက်သောနည်းဖြင့် ဆုံးမစကားပြောတာ လောက်သာရှိသည်။ သူတို့ချစ်သူဖြစ်ကြတာကို ဘယ်သူမှလဲဘူး။ ဘယ်သူမှလဲ မကန့်ကွက်။ လိုလိုလားလား လက်ခံလျက်။ ပုံပုံ ဆယ်တန်းအောင်သောအခါ ...

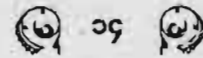
“ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းမှာ တွဲသွားတွဲလာလို့ကောင်းအောင် စေ့စပ်ပေးထားလိုက်မယ်။ သမီးဘွဲ့ရမှ လက်ထပ်ကြပေါ့။”

ဆိုကာ စေ့စပ်ပွဲကို ပုံပုံတို့ခြံကျယ်ကြီးထဲမှာ ခမ်းနားစွာ ကျင်းပပေးခဲ့သေးလေသည်။ သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းတစ်ခုလုံးမှာတော့ ခြံကျယ်ကြီးထဲမှာပြုလုပ်သော စေ့စပ်ပွဲပေမယ့် အင်မတန် နှံ့ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော စေ့စပ်ပွဲကြီးဖြစ်ခဲ့လေသည်။

နာမည်ကြီးဟိုတယ်မှ အစားအသောက်များကို မှာချကာ ဘူမေးကျွေးခြင်း၊ အရက်ဘီယာ အဖျော်ယမကာများ အလှူပယ်တိုက်ဖို့ ဘားတစ်ခုကိုတောင် ဖွင့်ထားကာ ဘားမှာတော့ အရက်စပ်ကျွမ်းကျင်သော ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ကို ငှားသေးကာ ဧည့်ခံတိုက်ကျွေးခြင်း၊ စေ့စပ်ပွဲလာ ဧည့်ပရိသတ်များကို အမှတ်တရအနေနဲ့ မင်းပျိုလုလင်နဲ့ ချောပုံပုံ အမည်ထွင်းထားသော ကြွေရည်သုတ်ဗန်းကြီးများဝေငှခြင်း၊ စေ့စပ်ပွဲတွင် မြန်မာ

ပြည်ရဲ့ နာမည်အကြီးဆုံးဆိုသော ခေတ်ပေါ်တီးဝိုင်းကြီးဖြင့် ဆက်ကာ နာမည်ကြီးအဆိုတော်တွေ ငှားပေးခြင်း၊ စေ့စပ်လက်စွပ်ကတင် သိန်းရာနဲ့ချီတန်သောလက်စွပ်ဖြစ်နေခြင်းတို့က လူတွေ ပါးစပ်ဖျားမှာ တဖွဖွပြောကျန်ရအောင် ကြီးကျယ်ခမ်းနားခဲ့ပါ သည်။

စေ့စပ်ပွဲပြီးသောအခါ မင်းပျိုလုလင်ကတော့ အဖေ့ အလုပ်အတူ စလုပ်နေပြီဖြစ်ရာ အလုပ်ထဲ စိတ်နှစ်ရသလို ပုံပုံက တော့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဘဝ ခံယူလျက် ဒဂုံတက္ကသိုလ်မှာ ပျော်ပျော်ကြီး ကျောင်းစတင်ပါတော့သည်။

ကိုကို ကျောင်းလိုက်ပို့၊ ကျောင်းကိုလာကြိုပေးပါလား ဟု ပုံပုံ မကြာခဏ တောင်းဆိုလာသောအခါ ဘာကြောင့်လဲလို့ မေးကြည့်ချင်လာတော့သည်။

ကျောင်းတက်ပြီး တစ်လလောက်အကြာမှာ အဲဒီလို ဖြစ်လာတာမို့ မေးစရာဖြစ်သည်။

“ပုံပုံလည်း ကိုယ်တိုင်ကားမောင်းပြီး သွားနေတာပဲ၊ ဆူဇ ကီး အာပလပ်(စ)အနီလေးနဲ့ ပုံပုံ ကျောင်းသွားရင် သိပ် ချစ်စရာကောင်းတာပဲ၊ ပုံပုံနဲ့ အဲဒီကားလေးနဲ့ လိုက်တယ်”

ပုံပုံ ကျောင်းတက်ဖို့ ကားရှာတော့ မင်းပျိုလုလင် ကိုယ်တိုင် သေသေချာချာ လိုက်စစ်ဆေးရှာဖွေ ဝယ်ပေးခဲ့တာဖြစ် သဖြင့် ပုံပုံကား ဒုက္ခပေးမှာ မပူရ။ အပတ်တိုင်းလည်း လိုက်ပဲ တာစစ်ဆေးပေးနေရာ ကားလေးက သွက်ပြီး ကောင်းနေသည်။

နောက်ပြီး မင်းပျိုလုလင်ရဲ့စိတ်က တစ်မျိုးဖြစ်သည်။
ပုံပုံဟာ သူနဲ့သက်ဆိုင်ထားသော ချစ်သူဇနီးလောင်းပေမယ့် ပုံပုံ
ကို အရိပ်မိုးမနေချင်။ ပုံပုံဘာသာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားလာ
လှုပ်ရှားပျော်ရွှင်သော တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဘဝကို အပြည့်အဝ
ရစေချင်သည်။ ဒါကြောင့် ပုံပုံ ကျောင်းစတက်ရသောနေ့က
တစ်ခါလား လိုက်ကြည့်ပြီး လုံးဝကို လိုက်မကြည့်တော့။

“ကိုကို ပုံပုံကို သိပ်မချစ်တော့ဘူးလား မသိဘူး”

အဆက်အစပ်မရှိ ထပ်ပြောလိုက်သော စကား
ကြောင့် မင်းပျိုလုလင် စူးစမ်းသလို ပြန်စိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ စွပ်စွဲရတာလဲ”

“ပုံပုံ ဘာလုပ်နေလဲ၊ ဘယ်တွေ သွားလဲ၊ ကျောင်းမှာ
ဘယ်သူတွေနဲ့တွေ့လဲတောင် မမေးဘူး၊ ပြီးတော့ သဝန်တို့
တာလည်းမရှိဘူး၊ ကိုယ့်ရည်းစားဆိုရင် သဝန်တို့ပြီး ခဏ
ခဏ လာကြည့်ရမှာပေါ့”

“သဝန်တို့တာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ သဝန်တို့တဲ့နေရာမှာ
အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ သဝန်တို့တာမျိုးရှိတယ်၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိ သဝန်
တို့တာမျိုးရှိတယ်လေ၊ ဥပမာ ပုံပုံက တခြားကောင်လေးတွေ
နဲ့ လျှောက်တွဲသွားပြီး ရှည် စားလိုလို အိစိကလီလိုလို
ထပ်လုပ်မယ်ဆိုရင် ကိုကိုအတွက် ဒါဟာ သဝန်တို့သင့်
တဲ့ကိစ္စမို့ သဝန်တို့မယ်၊ ပုံပုံကို ချက်ချင်း လက်ထပ်ယူပစ်
လိုက်မယ် ...

ဒါပေမဲ့ အလကားနေရင်း ချုပ်ချယ်ပြီး ဟိုမသွားရ
ဒီမသွားရ၊ ဒီလို အဝတ်အစားမဝတ်ရ၊ အလှမပြင်ရ၊
ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်း မထားရဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်မရှိ
သဝန်တို့တာမျိုးတော့ မလုပ်ချင်ဘူး၊ လူတစ်ယောက်မှာ
လွတ်လပ်ခွင့်တော့ ရှိရမယ်၊ သူ့စိတ်ဆန္ဒကို လိုက်မှချုပ်
ကိုင်သင့်ဘူး”

ချောပုံပုံ ဘာမပြောညာမပြောနဲ့ မင်းပျိုလုလင်၏
ရင်ဘတ်ကို လက်သီးဆုပ်တွေ့ဖြင့် တအုန်းအုန်းထုပ်ပစ်လိုက်ကာ...

“ကိုကို ဘာမှလဲမသိဘဲ ရှင်းပြနေပြီ၊ မုန်းတယ် မုန်းတယ်၊
ကိုကို သဝန်မတို့လို့ မုန်းတယ်”

ဟု အော်တော့သည်။

“ဘာကို သဝန်တို့ရမှာလဲ”

“ပုံပုံကို အသည်းအသန်လိုက်နေတဲ့ ကောင်လေးရှိနေတယ်”

“တစ်ယောက်တည်းလား”

“အဲမယ် ... တစ်ယောက်မကပါဘူးနော်၊ လာကြိုက်တဲ့သူ
လေးငါးယောက်လောက်ရှိတယ်၊ ကျန်တဲ့ကောင်တွေက
ငါ့မှာ စေ့စပ်ထားတဲ့လူရှိတယ်၊ မချစ်နိုင်ဘူးငြင်းလိုက်ရင်
ခဏတစ်ဖြုတ်တော့ မယုံသေးဘဲ၊ ဆက်တော့လိုက်ကြသေး
တယ်၊ နောက်မှ ပုံပုံ တကယ်မကြိုက်မှန်းသိမှ သူတို့ဘာ
သာ အေးအေးဆေးဆေးပဲ အဝေးကလှမ်းကြည့်ပြီး နောက်
ဆုတ်သွားကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကကျ

တော့ ဘယ်လိုမှ ပြောမရ၊ ငြင်းမရဘူး၊ ပုံပုံ ဘယ်လောက်
ငြင်းငြင်း ဇွဲကြီးကြီးနဲ့ လိုက်တုန်းပဲ၊ ကျောင်းသွားကျောင်း
ပြန် တစ်ခက်မှ စိတ်အေးအေးသွားရတယ် မရှိဘူး၊ ကား
နဲ့ ဘေးကနေ တစ်ချိန်လုံး လိုက်နေတာ၊ ပုံပုံ စိတ်အနှောင့်
အယှက်ဖြစ်ရလွန်းလို့ ကျောင်းတောင်မသွားချင်တော့ဘူး၊
ဒါကြောင့် ကိုကို အကြံအပို့လုပ်ပေးရင်တော့ အဲဒီကောင်
ငြိမ်သွားမလားလို့ပါ”

မင်းပျိုလုလင်မှာ ဒါကို စိတ်ဆိုးသဝန်တိုတာမျိုး
မဖြစ်တဲ့အပြင် ဟဟားဟားတောင် ရယ်မိသည်။

“ပုံပုံ တယ်စွဲပါလား”

“အဲမယ် ... ကိုကိုနော် ဘာရယ်တာလဲ၊ ပုံပုံ ကြွားပြောနေ
တာမဟုတ်ဘူး”

“အေးပါကွာ၊ ပုံပုံကို နှောင့်ယှက်တဲ့ကောင် လန့်သွား
အောင် ဘီလူးရုပ်မျက်နှာကြီး ဖန်ဆင်းပြီး လာကြိုဆိုလည်း
လာကြိုပါ့မယ်”

“အမြဲ လုပ်ရမှာနော်”

“အင်းပါ”

“ကိုကို ကတိတည်နော်”

သူ့ ဆီက ကတိတွေ တဖွဖွတောင်းပြီး ကျောင်းကြို
ကျောင်းပို့လုပ်ဖို့ အကွက်ကိုဆင်လေသည်။ အမှန်တော့ အဲဒီကောင်
လေး လိုက်တယ်ဆိုတာဟာလည်း ဘယ်လောက်မှ အဆိုးရွားကြီး

တုတ်လု။ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် ကောင်လေးတစ်ယောက်က ကောင်မ
လေးတစ်ယောက်ကို လိုက်တဲ့ပုံစံမျိုးပါ၊ ဒါကို လေ့လာအကဲခတ်
လာသောအခါ မင်းပျိုလုလင် ထုတ်မေးမိသည်။

“ကောင်လေးက အဲဒီလောက်ကြီးလည်း မရိုင်းပါဘူး၊
သည်းသည်းလှုပ်ကြွပြီး လိုက်တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး
ပုံပုံရယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ကိုကိုကို အကြံအပို့လုပ်ခိုင်းချင်တာ
လဲ”

အဲဒီလို မေးလိုက်တော့မှ မလုံမလဲရုပ်ကလေးနဲ့...

“ဟီ ဟီ ... ကိုကိုနဲ့ နေ့တိုင်းတွဲသွားချင်လို့ပေါ့၊ ဘာဖြစ်
လဲ ကိုကိုရ၊ ပုံပုံမျက်နှာကို နေ့တိုင်း တွေ့ရတော့ရော
ကိုကိုလည်း ကျေနပ်တာပဲ မဟုတ်လား”

“နေ့တိုင်းတွေ့ချင်တယ်ဆို လာတွေ့ပါ့မယ်ကွာ၊ ဒီလိုကြီး
တော့ သူများနဲ့ ရန်ပိုက်ပေးပြီး အကြံအပို့မလုပ်ခိုင်းပါနဲ့”

“ကိုကိုကလည်းလေ ဘယ်လိုယောက်ျားမုန်းမသိဘူး၊ နားကို
မလည်ဘူး၊ ကိုကိုနဲ့ အခုလို တွဲသွားတဲ့လာလုပ်ပြတော့မှ
ပုံပုံမှာ မှတ်ပုံတင်ပြီးသား ပိုင်ရှင်ကြီးရှိနေပြီဆိုတာ မသိ
သေးသူရော၊ သိပြီးသူရော လက်ခံသွားမှာလေ၊ ပုံပုံက
အဲဒါကို ဖြစ်စေချင်လို့ ကိုကို ကျောင်းမှာ နေ့တိုင်း မျက်
နှာလာပြခိုင်းတာပေါ့၊ ပုံပုံ အေးအေးဆေးဆေးပဲ ကျောင်း
တက်ချင်တာ၊ အဲဒီလိုမျိုး ကိုယ့်ကို ဟိုကလာကြိုက်၊ ဒီက
လာကြိုက်လုပ်တာ မခံချင်ဘူး”

ပုံပုံနဲ့ ဘယ်လိုပဲ ညှိနှိုင်းပါစေ လက်မခံခဲ့ဘဲ ပထမ နှစ်တစ်နှစ်လုံးကို အကြိုအပို့ လုပ်ပေးလိုက်ရပါသည်။ ပုံပုံဟာ သူ့တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်လျက် ဘယ်ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အပေါ်မှ စိတ်ဝင်စားမှုမပြု။ သူမကို စိတ်ဝင်စားလာတာ ပင် မိန်းကလေးပီပီ ကျေနပ်ပီတိသာယာမိတာမျိုးပင် မဖြစ်ခဲ့သော တည်ငြိမ်သည့် မိန်းကလေးတစ်ဦးပင် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ပုံပုံ ဒုတိယနှစ်စတက်သောအခါမှာတော့ မင်းပျို လုလင်၏ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းတာဝန်များမှာ သူ့အပေါ် လုံးလုံးကျ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ အဖေ လေဖြတ်၊ အိပ်ရာထဲလဲ၊ ဆေးကု နေပြန်ကောင်းပြီးသောအခါ အလုပ်ပြန်လုပ်ဖို့ စိတ်မပါတော့ဘဲ တရားအလုပ်သာလုပ်လိုပါသည် ဖွင့်ပြောလျက် ကုမ္ပဏီအကြီးအကဲ ရာထူးကို မင်းပျိုလုလင်အား လွှဲပေးလိုက်သောကြောင့် မင်းပျို လုလင်မှာ အရင်ကလောက် မအားလပ်တော့။ ဒါကို ပုံပုံလည်း နားလည်ပါသည်။

“ကိုကို အားမှမအားတာလေ၊ ပုံပုံ ကိုယ့်ဘာသာ ကားမောင်း ကျောင်းတက်ပါ့မယ်၊ ပုံပုံ ကိုကိုကို နားလည်ပါတယ်”

ဟု တကယ်ပင် အလိုက်သိစွာ နားလည်ပေးနိုင်ခဲ့ သူဖြစ်ပြန်သည်။

“ပုံပုံက တကယ်ရင့်ကျက်လိမ္မာပါတယ်၊ အသက်နှစ်ဆ တောင်မပြည့်သေးပေမယ့် ဖြစ်သင့်တာကို နားလည် နိုင်တယ်၊ တွေးပေးတတ်တယ်၊ ကလေးဆိုးကြီးလို နဲ့”

ဆိုးနေမယ်ထင်တာ၊ မဆိုးဘဲ ကိုကိုအပေါ် နားလည်ပေး တတ်တယ်နော်၊ ပုံပုံကို ကိုကို သိပ်ချစ်ရတာပဲ”

“ပုံပုံကလည်း ကိုကိုကို သိပ်ချစ်ရတာပဲ၊ ဘယ်တော့မှ မခွဲချင်ဘူး”

ဒုတိယနှစ်ကို ဆက်တက်နေသော ပုံပုံနဲ့ မင်းပျိုလု လင်လည်း ငယ်ချစ်တွေအဖြစ် သံယောဇဉ်တွေ ပိုပိုတိုးလာရပါ သည်။ အလုပ်များလို့ သိပ်မတွေ့ဖြစ်ကြပေမယ့် တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ဟာ နှလုံးသားတွေ တုန်ခိုက်နေအောင်ချစ်ကြမှန်း မိသားစုလည်း အသိ၊ ပတ်ဝန်းကျင် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေလည်း အသိ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ပုံပုံ တတိယနှစ် စတက်သောနှစ်မှာ ပုံပုံထံမှ ...

“ခုတလော ခေါင်းတွေ ခဏခဏကိုက်တယ် ကိုကို၊ Migrain(မိုင်ကရိမ်း)ဖြစ်နေတယ်၊ အကိုက်အခဲပျောက်ဆေး သောက်လည်း ခဏပဲ သိလား၊ တစ်ခါတလေ ခေါင်း တအားကိုက်ရင် အန်လည်း အန်ချင်လာလို့ အန်ချပစ်လိုက် မိတယ်၊ ပုံပုံ ဘာများဖြစ်လဲ မသိဘူး”

ဟူသော ညည်းညူသံကို စကြားရသည်။

ကျန်းမာရေးကောင်းလှပြီး ဖျားခဲနာခဲသော ပုံပုံသည် သိပ်အဝီနီအဝကြီးလည်းမဟုတ်၊ သိပ်ပြီး မြင့်မားထွားကျိုင်းလှသော မိန်းကလေးမျိုးလည်း မဟုတ်သော သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ ပုံစံသာရှိသည်။ သာမန်မိန်းကလေးတိုင်းမှာ တွေ့ရလေ့ရှိသော

ကိုယ်နွှာဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ပုံမျိုးသာ ရှိပေမယ့် ပုံပုံကို ကျန်းမာ ရေးတော့ အတော်ကောင်းတဲ့အထဲမှာ ပါပါသည်။

ထိုသို့ ခေါင်းကိုက်တယ် အန်ချင်တယ် ပြောသံမှာ ကြားရစဉ်က အတော့်ကို အံ့သြသွားခဲ့သည်။

“ညဘက် အိပ်ရေးပျက်ခံပြီး DVDတွေ ထိုင်ကြည့်နေလား”

ပုံပုံရဲ့ ဝါသနာက ဝယ်ဝယ် မဝယ်ဝယ် ရှောင်စင်တာတွေသွားမယ်။ လျှောက်ကြည့်မယ်။ မုန့်တွေလျှောက်စားမယ်။ အဲဒါတွေလုပ်ရတာ ပျင်းရင် DVDတွေ သုံးလေးချပ်လောက် ညဉ့်နက်တဲ့အထိ ထိုင်ကြည့်မယ်ဆိုတဲ့ ဝါသနာမျိုးဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လှနေအောင် အချိန်ပေးအလှ ပြင်တာမျိုးလည်း ဝါသနာမပါ။ သူငယ်ချင်းတွေမျိုး အတင်းအဖျင်း ပြောရတာလည်း ဝါသနာမပါ။ သူငယ်ချင်းဆိုလို့ ပုံပုံမှာ တရင်းတနီးချစ်ခင်ရတဲ့ သူငယ်ချင်းစစ်စစ်ပင် မရှိတာ သတိထားမိသည်။ ပုံပုံသည် မင်းပျိုလုလင်ဆိုတဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်ကိုသာ အစ်ကိုလို ချစ်သူလို၊ သူငယ်ချင်းလို ခင်မင်တွယ်တာမူ ပျင်းပြသောဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။

“အမယ်လေး ... DVD ကြည့်ဖို့နေနေသာသာ ခေါင်းကိုက်ကိုက်နေလို့ မျက်စိအာရုံစိုက်ရမယ့်အလုပ်ကို ကြာကြာမလုပ်ရဲအောင် ဖြစ်နေတာ”

“ဒါဖြင့် ဆရာဝန်သွားပြကြည့်လော၊ ခေါင်းကိုက်တယ်ဆိုတာက တစ်ခါတလေကျ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကျန်းမာတယ်ထင်

ပေမယ့် အားနည်းသွားရင်လည်း ခေါင်းကိုက်တတ်တယ်၊ မျက်စိမုန့်လာရင်လည်း ခေါင်းကိုက်တတ်တယ်၊ မျက်မှန်လိုလိုလားမသိဘူး”

“ကိုကိုကလည်း ပုံပုံ မျက်မှန်ကြီး မတပ်ချင်ပါဘူး”

“မျက်မှန်တပ်ရမယ်ဆိုလည်း Contact lens(မျက်ကပ်မှန်) တပ်ပေါ့၊ ရတာပဲ၊ ဟမ်း ... ကောင်မလေးနော် ရည်းစားကြီး တစ်ယောက်ရပြီးနေပြီ၊ လှချင်သေးလား။ နောက်ထပ်ရည်းစားများ ရမလားလို့ စိတ်ကူးယဉ်ချင်သေးလား”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ စိတ်ကူးယဉ်တယ်၊ Transformers(ထရန်(စ)ဖော်မာ) ရုပ်ရှင်ကားထဲက မင်းသား Shia La Beauf(ရှီးယားလဘိုး)များထပ်ရမလားလို့၊ သူနဲ့သာဆို ရည်းစားထပ်ရချင်တယ် ... ဟင်း ဟင်း”

“အရူးမ ရွက်လေးစိန်”

မင်းပျိုလုလင်မှာ ပုံပုံ ခေါင်းကိုက်သည်ပြောပြော နေသည့်ကိစ္စကို အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့လို သဘောထားမိခဲ့သည်။ ပုံပုံကို ဆရာဝန်ဆီ သွားပြဖို့ သေသေချာချာ မတိုက်တွန်းမိသလိုဖြစ်နေခဲ့သည်။ ပေါ့လျော့ခဲ့သည်။ အဲဒီလိုနဲ့ ဟစ်ရက်မှာ ဖုန်းပင်လာရာ ...

“သား မောင်လုလင်၊ သမီးလေး ခေါင်တွေတအားကိုက်ပြီး ထိုးအန်တာ အန်ရင် သတိလစ်သွားလို့ကွယ်၊ ဆေးရုံခေါ်သွားရတယ်၊ အခု ဆေးရုံမှာ ရောက်နေပြီ၊ စမ်းသပ်

စရာတွေရှိတယ်တဲ့၊ သား လိုက်ခဲ့ရင်ကောင်းမယ်၊ (.....)
ဆေးရုံကို”

ဟူသော အန်တီမီ၏ ငိုသံပါကြီးဖြင့် ပြောသံကို
ကြားခွင့်ရလိုက်ပါသည်။

မင်းပျိုလုလင်ဟာ ကားကို ဘယ်လိုနှုန်းနဲ့ မောင်း
သွားလိုက်မိမှန်းပင် မသိတော့အောင် ပူပင်သောကတွေများလျက်
ချောပုံပုံရှိနေသော ဆေးရုံဆီ အပြေသွားမိပါသည်။

ဆေးရုံရောက်တော့ CT Scanစက်ထဲဝင်ရခါနီးနေ
သည့် ပုံပုံကို တွေ့ရသည်။ ဝမ်းနည်းစိုးရွံ့မှုတွေနဲ့ အားငယ်နေ
သော ပုံပုံသည် မင်းပျိုလုလင်ကို တွေ့လိုက်ရတော့မှ မျက်ရည်
ကျတော့သည်။

“ဒီလောက်ရောဂါဝေဒနာ ခံစားနေရတာဟောင် မျက်ရည်
တစ်စက်မကျဘူး၊ သူ့ကိုကိုကို တွေ့မှပဲ မျက်ရည်ကျတော့
တယ်”

အန်တီမီက သူ့သမီးသူ ဝေဖန်လိုက်လေသည်။
“ပုံပုံ ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ရောဂါရှာလိုက်ရင် တွေ့မှာပါ။
အဲဒီကျ သေသေချာချာကုလိုက်ရင် ပျောက်သွားမှာပါ၊
တိတ် တိတ်။ ငိုမနေနဲ့နော်၊ ကိုကိုလည်း အပြင်မှာစောင့်
နေမှာပဲ”

“ပုံပုံ ကြောက်လို့မဟုတ်ပါဘူး၊ ပုံပုံ ကိုကိုနဲ့ ခွဲရင်ခွဲသွား
ရမှာလို့ထင်ပြီး ငိုတာ”

“ဟာ ... မဟုတ်တာတွေကွာ၊ ခေါင်းကိုက်တဲ့ရောဂါလေး
လောက်နဲ့ ဘာကြောင့် ကိုကိုနဲ့ခွဲရမှာလဲ၊ ဘာမှ တွေးမနေနဲ့”

ဟု ဘယ်လောက်ပဲ နှစ်သိမ့်စကား ပြောခဲ့ပါစေ။
CT Scan ရိုက်ကြည့်ပြီး ရလာသောအဖြေမှာ သူတို့အားလုံးရဲ့
နှုတ်လင့်ချက်လုလုတွေကို ရိုက်ချိုးသလို ဖြစ်သွားခဲ့ပါတော့သည်။

“Brain Tumour (ဘရိန်းကျူမာ)”

ဟူသော ရောဂါနာမည်တစ်ခုကို အထူးကုဆရာဝန်
ကြီး ထုတ်ဖော်ပြောသောအခါ မင်းပျိုလုလင်အတွက်တော့ လော
ကကြီးတစ်ခုလုံး မှောင်အတိကျသွားသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရပါသည်။

“ဘယ်တုန်းက စဖြစ်နေတာလဲဟော့မသိပါဘူး ဒေါက်တာ
ရယ်၊ ခေါင်းထဲက မူးရိပ်မူးရိပ်ဖြစ်တယ်၊ ခေါင်းကိုက်တယ်၊
အန်ချင်တယ်တွေ ပြောပြောနေတာတော့ သိပ်မကြာသေး
ပါဘူး၊ သူက သိပ်ကျန်းမာတဲ့ကလေးပါ။ နှာစေးချောင်း
ဆိုးတောင် မဖြစ်တတ်တော့ အဲဒီလို စပြောတုန်းက မျက်
မှန်တပ်ရမှာမို့ ခေါင်းမူးတာ၊ ခေါင်းကိုက်တာ ဖြစ်တာပဲ
ထင်ကြတာ၊ မျက်စိဆရာဝန်နဲ့ သွားပြဖို့ပဲ စီစဉ်ထားကြ
တာပါ”

“ဦးနှောက်ထဲမှာရှိတဲ့ အလုံးအကျိတ်ကြောင့် သူ ဒီလို
ဝေဒနာတွေ စပြီး ခံစားလာရတာပါ”

“ဘယ်လိုကုသရင် ပျောက်ကင်းမလဲ ဒေါက်တာ”

ဒီအလုံးအကျိတ်ဟာ ကုသရင် ပျောက်ကင်းနိုင်
ကောင်းရဲ့ဆိုသော မျှော်လင့်ချက်နဲ့ မင်းပျိုလုလင်ရော ပုံပုံရဲ့
မိဘတွေပါ ပြိုင်တူမေးလိုက်မိကြသည်။

“အဲဒီအလုံးဟာ ဘယ်လိုအလုံးမျိုးလဲ ဆိုတာ ထပ်ပြီး
ဓာတ်ခွဲစစ်ဆေးရဦးမှာမို့ ဟိကျတဲ့အဖြေကို မပေးပါရစေနဲ့
ဦး”

ပုံပုံသည် ဆေးရုံမှ အိမ်ပြန်ခွင့်မရသေးဘဲ နောက်
တစ်ရက်မှာ မေ့ဆေးပေးကာ ဦးနောက်အကျိတ်ထဲရှိ တစ်ရှူးစကို
နာခေါင်းပေါက်မှ စုပ်ယူသောနည်းဖြင့် ယူရပါသည်။ မေ့ဆေး
အရှိန်ဖြင့် အိပ်ပျော်နေသလိုလိုဖြစ်သော ပုံပုံဘေးမှာ မိသားစုတွေ
ဝိုင်းနေကြပေမယ့် ပုံပုံဟာ မေ့ဆေးဒဏ်ကြောင့် အိပ်မက်ဆိုးတွေနဲ့
ရုန်းကန်နေရရှာသည်။ အိပ်မက်ဆိုးတွေဖြင့် ကယောင်ကတမ်း
တွေ ရေရွတ်ညည်းညူနေသည်။

“ကိုကိုနဲ့မခွဲဘူး၊ မခွဲချင်ဘူး၊ ကြောက်တယ်၊ ပုံပုံ ကြောက်
တယ်”

ဆိုသော ကယောင်ကတမ်း ရေရွတ်သံမှာ မင်းပျို
လုလင် အသည်းနှလုံးတွေကို ဆုပ်ချေသလိုပဲ ခံစားရလေသည်။

“မခွဲရပါဘူး ပုံပုံရယ်၊ ပုံပုံ ပြန်ကောင်းလာဖို့ကို ရှိသမျှ
စည်းစိမ်တွေနဲ့ပုံပြီး ကုမယ်ကွာ”

ဘယ်လောက်ပဲ စည်းစိမ် ငွေကြေးတွေရှိရှိ၊ ဘယ်
လောက်ပဲ ဆေးဝါးကောင်းကောင်းတွေနဲ့ကုကု၊ သိပ်ချစ်ရသော

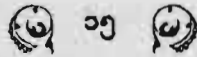

မိခင်တစ်ယောက်လုံးကိုတောင် ဆုံးရှုံးလိုက်ဖူးသည်ဖြစ်ရာ သူ့
အတွက် မျှော်လင့်ချက်က သိပ်တော့မရှိလှကြောင်း သိနေခဲ့ပါသည်။

တစ်ရှူးစ နမူနာယူ၍ ဓာတ်ခွဲစစ်သပ်ပြီး ထွက်
လာသောအဖြေမှာကား အားလုံးရဲ့မျှော်လင့်ချက်ပျံ့ပျလေးကို လုံးဝ
အမှောင်ဖုံးသွားစေခဲ့ပါတော့သည်။

“ကျူမာက တော်တော်လေးဆိုးတဲ့အဆင့်ကို ရောက်နေပြီ၊
ခြောက်လ ဒါမှမဟုတ် အလွန်ဆုံးနေရ တစ်နှစ်ပဲ”

ဆေးဝါးကုသမှုဒဏ်ကြောင့်ရော၊ စိတ်ကျတာရော၊ ရောဂါဒဏ်ကြောင့်ရော ပုံပုံသည် တစ်လအတွင်းမှာ ဖြူဖျော့သိန်ကပ် သွားပါသည်။ ဆေးတွေဒဏ်ကြောင့် ဆံပင်အထွေးလိုက် စပြီး ကျွတ်သောနေ့က ပုံပုံသည် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောမဆိုဘဲ သူမ ဘာသာ တက္ကစီတစ်စီးဖြင့် ထွက်သွားကာ ပြန်လာတော့ ခေါင်း တုံးလုံးလုံး ဖြစ်နေခဲ့သည်။

“မထူးဘူးလေ၊ ဆံပင်ကျွတ်မယ့်အတူတူ ခေါင်းတုံးနဲ့ပဲ နေတော့မယ်၊ အေးရော”

ဟု လောကကြီးကို အရွဲ့တိုက်သော လေသံမျိုးနဲ့ ပြောပါသည်။

ပုံပုံဟာ ကြည့်တော့သာ စိတ်ပျော့တဲ့မိန်းကလေး၊ တင့်တယ်၊ တရီရီနဲ့ ဒုက္ခကို ညည်းညူငိုကြွေးနေမယ့် မိန်းကလေး မျိုးလို့ ထင်ရပေမယ့် တကယ်တော့ အတော့်ကို စိတ်ဓာတ်ကြံ

ခိုင်ကာ ဖြစ်လာမှာကို သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်ရဲတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးဖြစ် နေခဲ့ပါသည်။ အဖေအမေနဲ့ မင်းပျိုလုလင်တို့ကသာ ပုံပုံအဖြစ် ကြောင့် မျက်ရည်ကျရတာ။ ပုံပုံကတော့ ရောဂါတကယ်ရှိနေပြီ တစ်နေ့ သေရဖို့သေချာနေပြီဆိုတာ သိရပြီးကတည်းက မျက်ရည် ပင် တစ်စက်မကျတော့။ သောက်စရာရှိတဲ့ ဆေးတွေသောက်၊ ဓာတ်ရောင်ခြည်နဲ့ ကုရမယ့်နေ့ကျ သတ္တိရှိရှိ ဝီရိယကောင်းကောင်း နဲ့သွားဖြင့် မျက်နှာတစ်ချက် မမဲ့ခဲ့တော့ချေ။

“ဘာမှ မတတ်နိုင်တာကို ငိုကြွေးပူဆွေးပြီး တသသ ပြောနေလည်း အလကားပဲလေ၊ ဒါကြောင့် ပုံပုံ ဘယ်တော့ မှ မငိုဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ် ကိုကို”

“ပုံပုံ သတ္တိတော်တော်ရှိတာကို ကိုကို ချီးကျူးပါတယ် ကွာ”

“သတ္တိရှိလွန်းတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဘာ သာ အသိဉာဏ်ရှိရှိ တွေးကြည့်တာပါ။ ဒီရောဂါဝေဒနာ ကြီး ဖြစ်လာတာကိုပဲ ငါ့ကျမှ ဘာလို့ဖြစ်ရလဲ၊ ငါ ဘာလို့ ကံဆိုးရတာလဲ။ ဒါမဖြစ်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်း မလဲလို့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် နှိပ်စက်တဲ့အတွေးတွေ တွေး ပြီး ကြောက်နေ၊ ငိုနေလည်း ရောဂါက သူ့အလိုလို ပျောက်သွားမှာမှ မဟုတ်တာ။ သေမယ့်နေ့ကို တားထားလို့ မှမရတာ။ တကယ်တော့ ပုံပုံ မသေချင်ပါဘူး ကိုကိုဇာ၊ ကိုကိုနဲ့လက်ထပ်ပြီး ပျော်ရွှင်စွာ အတူနေသွားကြလေ

www.burmeseclassic.com

သတည်းဆိုတာကို လိုချင်တာပါ။ ငယ်ငယ်က နားထောင်ခဲ့ရတဲ့ ဒဏ္ဍာရီလေးတွေထဲကလို မင်းသားလေးနဲ့ မင်းသမီးလေး ပေါင်းရတဲ့ပုံပြင်ထဲက အဆုံးသတ်လိုမျိုးပေါ့။ They lived happily ever after ပဲဖြစ်ချင်တာပေါ့။”

“ဪ ... ပုံပုံလေးရယ်”

မင်းပျိုလုလင်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ နင့်နေရလွန်း၍ ပုံပုံကို ရင်ခွင်ထဲထည့်ကာ ထွေးထားမိတော့လေသည်။ အဲဒီလို ထွေးပွေ့ထားရင်းမှ သူ့ခေါင်းထဲမှာ အကြံတစ်ခုကို တွေးတောနေခဲ့ပါသည်။

တွေးတောနေခဲ့တယ်ဆိုတာက သူ့အတွက် မဟုတ်ဘဲ ပုံပုံဘက်က လက်ခံပါမလားဆိုတာကို ပူပန်ပြီးတွေးနေရတာ ဖြစ်ပါသည်။ ပုံပုံကို တိုက်ရိုက်မပြောဘဲ ပုံပုံမိဘတွေကို အရင်ပြောကြည့်ရပါမည်။

မင်းပျိုလုလင်သည် သူ့စိတ်ကူး အကြံဉာဏ်ကို ရက်မဆိုင်းဘဲ နောက်နေ့မှာပြောလိုက်တော့လေသည်။

ပုံပုံအဖေကတော့ ...

“စဉ်းစားပါဦးကွာ၊ စိတ်လိုက်မာန်ပါ မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့၊

မင်း တစ်ချိန်ကျ နောင်တရရလိမ့်မယ်”

ဟူ၍ လက်မခံချင်သလိုလို၊ မယုံကြည်သလိုလို အသံဖြင့် ပြောသည်။

“သားလည်း အရွယ်ရှိသေးတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ပါ၊

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ နာမည်တစ်လုံး တွင်ကျန်ရစ်မယ့် အဖြစ်

မျိုးမိုး အန်တီမိတို့ ကန့်ကွက်တာပါ။ တကယ်တော့ အဲဒီအကြောင်းကို တွေးလိုက်တိုင်း ရင်ထဲ မချိပါဘူး သားရယ်။ ကိုယ့်သမီးလေးကို တန်ဖိုးအကြီးဆုံး သတို့သမီးဝတ်စုံလေး ဆင်ပေးပြီး အခမ်းနားဆုံး မင်္ဂလာပွဲကြီး လုပ်ပေးချင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အပေါ်ယံဟန်လုပ်ပြီး ပြုံးနေရမယ့်အဖြစ်ကြီးမို့ ခေါင်းထဲမှာ မစဉ်းစားချင်ဘူးကွယ်”

“ကျွန်တော် အားလုံး စဉ်းစားပြီးပါပြီ။ ဒီလိုလုပ်ကြရင် ပုံပုံလည်း စိတ်ချမ်းသာရမယ်ဆိုတာ သေချာလို့ အဲဒီစိတ်ကူးကို ရလိုက်တာပါ။ အဓိကကတော့ သမီးရှင်ဖြစ်တဲ့ အန်ကယ်လ်နဲ့ အန်တီမိတို့ သဘောတူပေးဖို့ပါပဲ”

မင်းပျိုလုလင်၏ အထပ်ထပ်အခါခါ တောင်းဆိုမှုကြောင့် နောက်ဆုံးမှာတော့ ပုံပုံရဲ့မိဘတွေ သဘောတူလက်ခံလိုက်ရပါသည်။

မင်းပျိုလုလင်ရဲ့ ဖခင်ဖြစ်သူမှာတော့ တရားသမားကြီးလုံးလုံး ဖြစ်နေလေရာ သားဖြစ်သူရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို နှောင်းတယ်လည်းမပြော၊ ဆိုးတယ်လည်းမဝေဖန်။ မင်းပျိုလုလင် အသိပေးပြောကြားသောအခါ ခေါင်းအသာညိတ်နားထောင်နေပြီး ကောင်းဆိုးမှ ...

“အားလုံး သားသဘောပါ။ သား စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် လုပ်ပါ။ လူ့ဘဝမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ ဘယ်လောက်ရှိမှ စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်ခြင်းရှိမို့ အရေးကြီးတယ်လေ”

ဟူ၍သာ ပြောပါသည်။ လူကြီးမိတ်ဆွေအားလုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုရပြီးမှ နောက်ဆုံးသိရသူမှာ ပုံပုံဖြစ်ပါသည်။

“ကိုကိုနဲ့ ပုံပုံ လက်ထပ်ကြမယ်နော်”

လို့ ပြောပြလိုက်သောခါ တစ်ချက်မှ မငိုခဲ့သော ပုံပုံဟာ ရှိက်ကြီးတငင်ပင် ငိုကြွေးပါတော့သည်။

“ပုံပုံ ... ပုံပုံလေး မငိုပါနဲ့ကွာ။ ဘာငိုစရာရှိလဲ၊ ဒါ ပျော်ရမယ့်စကားလေ။ ပုံပုံနဲ့ ကိုကို လက်ထပ်ပြီး အတူတူနေရမှာလေ”

မင်းမျိုးလုလင် တဖွဖွ ချောမော့နေခဲ့ပေမယ့် စကားတော့ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ အားပါးတရကို ငိုကြွေးနေသော ပုံပုံသည် ငိုလို့မောသွားတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ငိုစရာ မျက်ရည်မရှိတော့လို့ လားမသိ အကြာကြီးနေမှ အငိုတိတ်ပါသည်။ အငိုတိတ်ပြီး မျက်ရည်တွေသုတ်နေပေမယ့် ရှိက်လို့ကောင်းဆဲဖြစ်နေသေးသော ပုံပုံသည် ဗလုံးဗထွေးအသံဖြင့် ...

“ကိုကိုကို ပုံပုံ မယူနိုင်ဘူး”

ဟု ငြင်းတော့သည်။

“ဘာလို့လဲ”

“ပုံပုံကို ကိုကို သနားလို့ ကိုကို စီစဉ်တာ၊ ဒါ ပုံပုံနဲ့ ချစ်လို့မဟုတ်ဘူး”

“ချစ်လို့ကွာ၊ ချစ်လို့ ဒီလိုစီစဉ်တာ ပုံပုံ ဘာလို့ သံသယ ဖြစ်နေရတာလဲ”

“ပုံပုံက သေရတော့မှာ”

“ကိုကိုကို အဲဒါတွေ လာပြောမနေနဲ့”

“ပြီးတော့ ပုံပုံက ရောဂါဝေဒနာခံစားနေရတဲ့ မိန်းမလေ၊ ကိုကိုအတွက် ဘာမှ အသုံးကျမယ့်မိန်းမ မဟုတ်ဘူး။ ကိုကို ဘယ်လိုမှ စိတ်ချမ်းသာမှာ မဟုတ်ဘူး”

မင်းမျိုးလုလင်သည် တမင်ကျစ်တိုက်ငြင်းဆန်နေသော ပုံပုံကို ပွေ့ချီထားလိုက်ကာ ပုံပုံ ယုံကြည်အောင် ခပ်တိုးတိုးလေး ပြောပြမိသည်။

“ပုံပုံကို ချစ်တဲ့အချစ်ဟာ ဖြူစင်သန့်ရှင်းတယ်၊ ညီမလေး လိုလည်း ချစ်လို့ရတယ်၊ သူငယ်ချင်းလိုလည်း ချစ်လို့ရတယ်၊ ချစ်သူလိုလည်း ချစ်လို့ရတယ်လို့ ကိုကို ခဏခဏ ပြောတယ်လေ၊ ကိုကိုအချစ်မှာ ဘာရမ္မက်ဆန္ဒမှ မပါဘူး၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ အတူတူနေချင်တယ်၊ သူစိတ်ချမ်းသာအောင် ထားချင်တယ်၊ ပြုစုချင်တယ်၊ ငါကသာတယ် သူကသာတယ်တွေ လုံးဝ ခေါင်းထဲမစဉ်းစားဘူး၊ ဒီတော့ ပုံပုံ ဘယ်လောက်ပဲငြင်းငြင်း ကိုကို လက်မခံဘူး၊ မင်္ဂလာပွဲကို ရအောင်စီစဉ်မယ်”

“ကိုကို ဘာလို့ အဲဒီလို လုပ်ရတာလဲ၊ ကိုကိုရယ် ပုံပုံ စိတ်ချမ်းသာမယ် ထင်လို့လား”

“ဘာလဲ ပုံပုံက ကိုကိုကို မယူချင်တော့ဘူးလား၊ ကိုကိုနဲ့ ယူရရင် စိတ်ဆင်းရဲမှာလား”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ကိုကိုရယ်။ ပုံပုံ အရမ်းကို စိတ်ချမ်းသာမှာပေါ့၊ ပုံပုံက ကိုကိုကို သနားလို့ပါ”

“ဘာမှ ခေါင်းထဲထည့်မနေနဲ့၊ ကိုကိုရော ပုံပုံရော စိတ်ချမ်းသာရတာပဲ၊ ဘာကြောင့် မင်္ဂလာဆောင် မလုပ်ချင်စရာရှိလဲ”

နှစ်ဖက်ဆွေမျိုး အသိုင်းအဝိုင်းမှာရော၊ မင်းပျိုလူလင်နဲ့ ပုံပုံ၏ အဖြစ်ကို သိထားပြီးသော မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေကြားမှာရော၊ သူတို့နဲ့သက်ဆိုင်ထိတွေ့ရသော ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာရော သူတို့လက်ထပ်ကြတော့မည့်သတင်းဟာ အံ့သြစရာသတင်းကြီးသဖွယ် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

မကြာခင်မှာ သေဆုံးရတော့မည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်သူအဖြစ် မင်းပျိုလူလင်ကို အချစ်သူရဲကောင်းကြီးအဖြစ် စံထားပြောမဆုံးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

မျက်ရည်တွေနဲ့ သောကတွေ ဖိစီးမှုကြားကပဲ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော မင်္ဂလာပွဲကြီး ကျင်းပဖို့ ပုံပုံမိဘတွေ စီစဉ်ခဲ့ကြသည်။

ပုံပုံက မင်္ဂလာပွဲကျင်းပလျှင် ...

“ဖေဖော်ဝါရီလ ဆယ့်လေးရက် ဗာလင်တိုင်း(စ)ဒေးမှာ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲလုပ်ချင်တယ်၊ အမြဲအမှတ်တရ ဖြစ်ရချင်တယ်”

ဟူသော စိတ်ကူးလေးရှိကြောင်း ဟိုးအရင့်အရင့်တွေအည်းက ဖွင့်ပြောထားဖူးလေရာ ထိုရက်ရအောင် အသည်းအသန် ငြိုးစားယူရပါသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ရက်တော်တော်ကပဲ ထုစီစဉ်သလို ဖြစ်လေရာ ဟိုတယ်တွေအကုန်လုံးနီးပါး အဲဒီရက်မှာ ဘွတ်ကင်ပြည့်နေတော့သည်။ အဲဒီရက်လိုချင်လျှင် တစ်နှစ်ပေါ့လောက် ကြိုဘွတ်ကင်လုပ်မှ ရနိုင်တာမို့ ဟိုတယ်မှာ ရက်ရနိုင်ဖြစ်နေသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ပုံပုံကပဲ ...

“ဟိုတယ်မှာ ပွဲကြီးလုပ်ရမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖေဖေ မေမေကို ခြံကလည်း အကျယ်ကြီးပဲဟာ၊ ခေ့စပ်ပွဲလုပ်တုန်းကလိုပဲ ခြံကို ပြင်ဆင်ပြီး ဒီကိုရေးရှင်းတွေလုပ်ပြီး မင်္ဂလာဆောင်လုပ်လို့ရတာပဲ။ Garden Wedding (ဂါးဒင်ဝယ်ဒင်) လို့မျိုးပေါ့၊ အဲဒီလိုပဲ စီစဉ်လိုက်ပါ၊ အခုဟာက ဘယ်ဟိုတယ်မှ အချိန်မရတော့တာ။ သူများမလိုချင်တဲ့ အချိန်မျိုးတောင် မရနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား”

ဟု အကြံပေးတော့မှပဲ မိဘတွေ၏ ခြံကျယ်ကြီးကို အလှပဆုံး၊ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ပညာရှင်တွေ ခေါ်ပြင်ပါသည်။

ရှိပြီးသား ပန်းပင်တွေကိုပဲ ပိုလှအောင် နေရာရွှေ့၊ ဆီအပ်တဲ့နေရာ ထပ်ဖြည့်၊ ရေပန်းရှေ့မှာတွေ ကျောက်ရုပ်လှလှဆေးတွေ လိုမယ်ထင်ရင် ချက်ချင်းပြေးဝယ်ဖြည့်၊ မီးဆွဲဖိုက်တွေ၊ မီးမောင်းတွေ၊ မီးတိုင်လေးတွေ၊ မီးအိမ်လေးတွေ စသဖြင့်

၁၉၆

ရှင်မိုး(ဆေးတက္ကသိုလ်)

တွေနဲ့ တစ်ခြံလုံးကို ပုံစံပြောင်းကြပါသည်။ ဝင်နေထွက်နေကျ လူပင် မျက်စိလည်သွားရလောက်အောင် ခြံကြီးကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲလိုက်ပြီးသောအခါမှာ မင်္ဂလာပွဲကို စတင်ကျင်းပဖို့ အသင့်ဖြစ်နေတော့လေသည်။

မင်္ဂလာဆောင်ကို ညနေလေးနာရီမှစမည်ဟု သတ်မှတ်ပြီး ဖိတ်စာ စ၊ဝေတော့ ပုံပုံ အဲဒီနေ့က တကယ်ပဲ ဝေဒနာ ပိုခံစားရလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် စိတ်မကောင်းတာရော၊ စိတ်လှုပ်ရှားတာရောပေါင်းပြီး မဟန်နိုင်တော့လို့လားမသိ တစ်နေကုန် အိပ်ရာထဲ လှဲနေရပါသည်။

ဖိတ်စာဝေသည့်အလုပ်ကို ဆွေမျိုးသားချင်းတွေက ပဲ ဦးဆောင်ပြီးလုပ်ပေးရပါသည်။ ဖိတ်စာလေးမှာ ရှေးဆန်ဆန် ပုရပိုက်လိပ် ပုံစံမျိုးလေးဖြစ်ပြီး မင်းပျိုလှလင်ကိုယ်တိုင် ရှာဖွေတွေ့ရှိလာတဲ့ဒီဇိုင်းကို ပုံပုံ အင်မတန်မှ သဘောကျပြီး မျက်ရည်တလည်လည်နဲ့ တကြည့်ကြည့်လုပ်နေခဲ့သည်။ ရောဂါဝေဒနာအကြောင်းစသိခါစက မျက်ရည်မကျခဲ့သော ပုံပုံဟာ သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ပွဲကြောင့် မကြာခဏမျက်ရည်ကျဖြစ်နေတော့သည်။

မင်္ဂလာဆောင်ကျင်းပခါနီးရက်အထိ ပုံပုံမှာ ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်မလာနိုင်သဖြင့် အားလုံး စိုးရိမ်နေခဲ့ကြပေမယ့် မင်္ဂလာပွဲကျင်းပမယ့် မနက်မှာတော့ ပုံပုံသည် ပြုံးရွှင်လန်းဆန်းသော မျက်နှာနှင့် အိပ်ရာမှ နိုးထခဲ့သည်။

“သူ့စိတ်ကသာ စောင်နေတာ တကယ်တော့ သူ့ပေးနာက တော်တော်ကို နှိပ်စက်နေပြီဆိုတော့ သူ ခံစားနေရပြီသားရယ်”

အန်တီမိမှာ ပုံပုံကို အလှပြင်နေစဉ် ချောင်းဝေးကြည့်ရင်း မျက်ရည်သုတ်ကာ ပြောပြပါသည်။

“အားလုံးအတွက် သားကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်။ သမီး မသေခင်မှာ သူ လိုလားတောင့်တနေတာလေးတွေ ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့လို့ သားကို အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“အဲဒီလို မပြောပါနဲ့ အန်တီမိရယ်။ ကျွန်တော်လည်း ပုံပုံကို တကယ်မြတ်နိုးရလို့ ဒီလိုဖြစ်ချင်လို့ ဖြစ်အောင်လုပ်တာပါ။ ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူး။”

မင်္ဂလာပွဲကား တကယ် ဟိုတယ်ကြီးတွေမှာ ကျင်းပတဲ့အတိုင်းပါပင်။ ကော်ဇောနီကြီး တောက်လျှောက်အရှည်ကြီး ခင်းပေးထားသော လျှောက်လမ်းရဲ့အဆုံးမှာ ခပ်မြင့်မြင့် စတိတ်ခင်ကြီး ရှိနေပြီး စတိတ်ခင်ကြီး တစ်ခုလုံးဟာ ပန်းတွေနဲ့ပုံလွှမ်းဆာဆာနေပါသည်။ ဟိုတယ်မင်္ဂလာပွဲကောင် ဒီလောက် ပန်းတွေများအောင် ထားလို့ရမယ်မထင်။ အခုကတော့ ကိုယ့်ခြံ ကိုယ့်အိမ်မှာ လုပ်သောပွဲမို့ ကြိုက်သလောက် ပန်းအိုးတွေ သုံးထားနိုင်သည်။

လျှောက်လမ်းတစ်ခုလုံးလည်း ရေခဲပန်းပုရုပ်တွေ
 ရော၊ ပန်းတွေဖြင့်ဖုံးနေသော တိုင်လုံးလှလှလှလေးတွေရော
 တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ အစီအရီ ရှိနေသည်။ နာမည်ကြီးအဆို
 ကော်တစ်ဦးမှ အခါတော်ပေးကာ နာမည်ကြီး မင်္ဂလာအခမ်းအနား
 မှူးမှ မင်္ဂလာပွဲကို ဦးဆောင်ကျင်းပပေးပါသည်။

ဧည့်ခံပွဲ လာသူတွေတိုင်းကို ...

“မောင်မင်းပျိုလှလင်နှင့် မချောပုံပုံ

မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲ(၁၄-၂-၂၀၀၅)”

ဟူသော ရွှေရောင်စာလုံးလေးများ ထည့်ရိုက်ထား
 သည့် ပတ်ကင်ပိတ်ပြီးသား အကောင်းစား ဖန်ခွက်ရှည်လေးတစ်စုံ
 ကို ပြန်လည်လက်ဆောင်ကမ်းပေးပါသည်။

ပုံပုံသည် ဆံထုံးလှလှလေးနဲ့ ရွှေရောင်သတို့သမီး
 ဝတ်စုံလေးဝတ်ကာ မင်းပျိုလှလင်၏ လက်မောင်းကို ချိတ်တွဲ
 ရင်း အပြုံးတွေ ဝေနေခဲ့တော့သည်။ ဝေဒနာဒဏ်ကြောင့် ပိန်ကပ်
 ဖြူဖျော့နေတဲ့ ပုံပုံဟာ နာမည်ကြီးဒီဇိုင်းနာရဲ့ သတို့သမီးဝတ်စုံ
 ကြောင့်ရော၊ နာမည်ကြီး မိတ်ကပ်ပြင်သူရဲ့ လက်ရာကြောင့်ရော
 ရောဂါဝေဒနာသည်ပုံ လုံးဝပျောက်ပြီး ကြွကြွရွရွလေး လှနေခဲ့
 သည်။

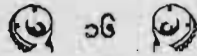
“သတို့သမီးလေးက လှလိုက်တာကွယ်”

ဆိုသော ဝေဖန်သံတွေကို ကြည်နူးစွာ နားထောင်
 ခဲ့ကြရသည်။

ဧည့်ခံကျွေးမွေးသော အစားအသောက်တွေဆိုတာ
 ထာတဲ့လူတိုင်း ပြောစမှတ်ပြုရလောက်အောင် တကယ့်ကို ကောင်း
 ဆု၊ ညွှန်ပေး၊ တန်ဖိုးကြီးပေးဆိုသော အကျွေးအမွှေးတွေ၊ အဖျော်
 သမကာတွေဖြစ်ခဲ့လေရော မင်္ဂလာပွဲပြီးသည်ထိကောင် လူတွေ
 အားလုံး တသသ ပြောကျန်ခဲ့ရစေပါသည်။

မင်္ဂလာပွဲပြီးသောအခါ ပုံပုံသည် စိတ်လျှော့လိုက်၍
 ဆင့်။ ဧည့်သည်တွေလည်း စဲရော ကိုယ့်အပူချိန် ချက်ချင်းတက်
 သာကာ အဖျားကြီးပြီး အိပ်ရာထ လဲသွားပါသည်။

“သူ့ကို ဆရာဝန်က ခြောက်လပ် နေရမယ် ပြောခဲ့ ခန့် မှန်းခဲ့ပေမယ့် သူ တစ်နှစ်ကျော် နေသွားရပါတယ်။ သူ အသက်ရှင်နေစဉ်ကာလမှာ သူ့ကို အပျော်ဆုံး လူတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကိုယ် ထားနိုင်ခဲ့တယ်။ သူ့ဘဝရဲ့နောက်ဆုံးရက်တွေမှာ သူ သိပ်ပျော်ခဲ့ရမယ်လို့ ကိုယ် ထင်ပါတယ်။ သူ ကိုယ့်လက်ထဲမှာပဲ အသက်ထွက်သွားတယ်။ သူ ဆုံးတဲ့မနက်ဟာ သူ သိပ်အမှတ်တရဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဗာလင်တိုင်း(၈) ဒေးရဲ့မနက်ပဲ ဖြစ်နေခဲ့တယ်လေ”

ခြယ်မှုန်းသည် ထိုစကားသံအဆုံးမှာ ရှိုက်သံနဲ့တူ နေသော သက်ပြင်းကို ချလိုက်မိသည်။ ဆွတ်ပျံ့လွမ်းမောဖွယ်ရာ ကောင်းသော အချစ်ဇာတ်လမ်းတစ်ခုထဲမှာ နစ်မြောနေခဲ့မိတာ ကြည့်စမ်း။ ခြယ်မှုန်း မျက်ရည်တောင် ဝေနေခဲ့သတဲ့။ ခြယ်မှုန်း

ရင်ထဲမှာ ငိုချင်နေသလိုလည်း ခံစားရသည်။ ချောပုံပုံကို ‘မတွေ့ဖူးပေမယ့် သနားပြီး ငိုချင်နေသည်။’

“ဒီနှစ်ဆို သူ့ဆုံးတာ သုံးနှစ်ပြည့်ခဲ့ပြီလေ။ ကိုယ် ဒါကြောင့် ဗာလင်တိုင်း(၈)နေ့ကို အမှတ်တရ မဖြစ်ချင်ဘူး။ မသိချင်ဘူး။ မေ့နေချင်တယ်။ ချစ်တဲ့သူအချင်းချင်း အပြန်အလှန် နှုတ်ဆက်ကြ၊ လက်ဆောင်တွေပေးကြတာကို မြင်ရင် အလိုလို ဒေါသဖြစ်ပြီး အကြောင်းမဲ့ ရန်လိုအော်ဝေါက်မိတတ်တယ်။ အဲဒီစိတ္တဇမျိုး ကိုယ့်မှာရှိနေခဲ့တယ်။ ကိုယ့်အကြောင်းသိတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းကတော့ အလိုက်တသိ ရှောင်ကြတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီနှစ်မှာတော့ မင်းက ကိုယ့်ကို လာသတိပေးသလိုပုံစံနဲ့ ဘယ်နှရက်ပဲ လိုတော့တာနော် ဆိုပြီး ကြော်ငြာလာဝေခဲ့တယ်လေ”

ခြယ်မှုန်း ဒီတော့မှ သူ အဲဒီတုန်းက မျက်နှာကြီးပုပ်သိုးပြီး မှုန်တေကာ အော်ထုတ်တာကို သတိရသွားလျက်...

“ခြယ်မှုန်း မသိလို့ပါ အစ်ကိုလုလင်”

ဟု တောင်းပန်မိသည်။

“မင်းက မသိလို့ လာပြောပေမယ့် ကိုယ့်မှာတော့ တော်တော် ခံစားလိုက်ရတယ်။ အဲဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး အိပ်မက်ဆိုး မက်ရသလိုပဲ”

“ခြယ်မှုန်း စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ဘာကြောင့် အိပ်မက်ဆိုး မက်သလို ခံစားရလဲဆိုတော့ မင်းက ပုံပုံနဲ့ သိပ်ဆင်တူနေတာလည်း ပါတယ်”

“ရှင် ...”

ခြယ်မှုန်း : နဲ့သြဗြီး အကျယ်ကြီး အော်မိသည်။

“မင်းနဲ့ သူ့ပုံစံလေးက ခပ်ဆင်ဆင်လေး တူတယ်၊ ညီအစ်မတွေ ဆင်သလိုမျိုးပေါ့။ ညီအစ်မလို့ပြောရင် ယုံလိမ့်မယ်။ အဲဒါက ထားပါ။ လောကကြီးမှာ လူတူမ ရှား၊ နာမည်တူမရှားတောင် ရှိသေးတာ မထူးဆန်းပါဘူး။ ထူးဆန်းတာကကျတော့ ...”

ခြယ်မှုန်း စိတ်ပင်တစား မျက်လုံးဝိုင်းပြီး ငေးစိုက် ကြည့်လိုက်မိလျှင် မင်းပျိုလုလင်မှာ တွေ့ခနဲ ပြန်စိုက်ကြည့်မိ ကာ ...

“အခုလိုပုံစံမျိုးပေါ့၊ တစ်ခုခု စိတ်ဝင်စားရင် မျက်လုံးကို ဝိုင်းနေအောင် စိုက်ကြည့်နားထောင်ဟတ်တာမျိုး ဘယ် တော့မှ ပူပင်သောကမရှိတဲ့ မျက်နှာမျိုးနဲ့ ပြီးရယ်နေတတ် တာမျိုး၊ သူ ကြိုက်တတ်တာတွေ မင်းပါကြိုက်နေတာမျိုး၊ သူ့အမူအရာမျိုးတွေ မင်းမှာလည်း ရှိနေတာမျိုးပေါ့။ မင်းကို စတွေ့တဲ့နေ့တည်းက သတိထားမိတယ်။ ကိုယ် အရမ်းအမှတ်တရဖြစ်တဲ့နေ့မှာ ကိုယ်သိပ်ချစ်ရတဲ့သူနဲ့တူ တဲ့ တစ်ယောက်ကို ပြန်ဆုံရတယ် ဆိုတော့ ခြယ်မှုန်းပဲ စဉ်းစားကြည့်တော့လေ။ ကိုယ် တကယ်ပဲ နေ့ခင်းကြောင် တောင်ကြီး တစ်နေကုန် အိပ်မက်ဆိုး မက်သွားတယ်”

ခြယ်မှုန်း ငေးကြောင်ကြောင်မျက်လုံးတွေဖြင့် ပြန် ကြည့်နေမိသည်။ ခြယ်မှုန်းက ဘာကြောင့်များ ချောပုံပုံနဲ့သွားတူ နေရသလဲ။ သူနဲ့မတူချင်ဘူးဟူသော ခံစားချက်က ရုတ်ခြည်း နီးကြွလာသည်။ ခြယ်မှုန်းဟာ ခြယ်မှုန်းပဲ ဖြစ်ချင်သည်။ ချော ပုံပုံ မဖြစ်ချင်။ ချောပုံပုံနဲ့ မတူချင်။ အထူးသဖြင့် ခြယ်မှုန်းတွယ် တာနေရတဲ့ အစ်ကိုလုလင်ဆိုတဲ့ လူသိပ်ချစ်ခဲ့ရတဲ့ ချစ်သူမိန်းက လေးနဲ့ တူကိုမတူချင်တာဖြစ်သည်။ သူ့ဆီက အစားထိုးသလို ပုံစံနဲ့ ချစ်လာမယ့် အချစ်ကို ခြယ်မှုန်း မလိုချင်တော့ပြီ။

“သူ့ဆုံးတဲ့အချိန်မှာ အသက်ဆယ့်ကိုးနှစ် ရှိပြီဆိုတော့ အခု သူသာအသက်ရှင်သေးရင် ခြယ်မှုန်းနဲ့ ရွယ်တူလောက် ပဲရှိမှာပေါ့။ ခြယ်မှုန်း နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်ရှိပြီ မဟုတ်လား”

“သူနဲ့ခြယ်မှုန်း ဘာဖြစ်လို့ အသက်ကအစ ရွယ်တူလောက် ဖြစ်နေရတာလဲ”

ခြယ်မှုန်း အမှတ်မထင် မေးချလိုက်သောအခါ မင်းပျိုလုလင်သည် ကလေးဆန်သော အမေးတစ်ခုဟု သတ်မှတ် ပြီး ရယ်မိသည်။

“ဒါတော့ ကိုယ်လည်း ဘယ်သိပါ့မလဲ။ မင်းနဲ့သူ တူတဲ့ အချက် အများကြီးတော့ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မွေးနေ့မတူ ပါဘူး။ မင်း သိထားတဲ့ Star Sign လည်း မတူပါဘူး”

“ခြယ်မှုန်းက ခြယ်မှုန်းပဲ ဖြစ်ချင်တယ်။ ဘယ်သူနဲ့မှမတူ ချင်ဘူး”

နေရင်းထိုင်ရင်း ဘာဖြစ်မှန်းမသိ စိတ်မကြည်သလို ပြောသော ခြယ်မှုန်း၏ အလိုမကျသော အမူအရာကို မင်းပျို လုလင် အကဲမခတ်တတ်ပါ။

“ကဲ ... အခု ခြယ်မှုန်း သိချင်တာတွေ အကုန်ပြောပြပြီး ပြီ။ ကိုယ်ဟာ လူပျိုလူလွတ်တစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့ဘူး။ နန်းမယားဆုံးသွားလို့ ကျန်ရစ်ခဲ့ရတဲ့ မှဆိုးဖိုယောက်ျား တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ခြယ်မှုန်းကို ဝန်ခံပြီးပြီ။ ဒီတော့ ခြယ်မှုန်းမိဘတွေ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေကို ပြန်ပြောပြနိုင်ပါတယ်။ ကိုယ့်မှာ ဘာမှဖုံးကွယ်ထားစရာလဲ မရှိဘူး။ ဖုံးကွယ်လည်း မထားပါဘူး။ တခြား ဘာတွေ သိချင်သေးလဲ ကိုယ်ပြောပြဖို့ အသင့်ပဲ”

ခြယ်မှုန်း ရင်ထဲမှာ မေးချင်နေတာတွေမှ အများ ကြီး။ ရင်ထဲမှာ ပြည့်နေတာမို့ ပြန်ပြီးမျိုချထားလိုက်ရတယ်။ ခြယ်မှုန်း မေးချင်တာတွေက ခြယ်မှုန်းဟာ ချောပုံပုံနဲ့တူလို့ အစ်ကိုလုလင်ဘက်က ပြန်ပြီးစိတ်ဝင်စားလာတာလား။ ချောပုံပုံ နဲ့တူလို့ ခင်ခင်မင်မင် ပုံစံနဲ့ တရင်းတနီး အရောဝင်တာလား။ သူနဲ့တူလို့ ဆိုတဲ့ ခံစားချက်နဲ့ တစ်နေ့ကျရင် သူ့နေရာမှာ ခြယ်မှုန်းကို အစားထိုးမှာလား။ ငယ်ကျွမ်းဆွေ ချစ်သူတစ်ယောက် မို့ ဘယ်လိုမှ မေ့လို့မရတဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ ချစ်ထားတာဆိုတော့ ခြယ်မှုန်းကို အစားထိုးပြီး ချစ်ခဲ့ရင်တောင် သူ့ကို (ချောပုံပုံ)ချစ်

ခဲ့ရသလောက်တော့ ချစ်မှာမဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား စသဖြင့် အများကြီးမှ အများကြီး ပြန်မေးချင်နေပါသည်။

ခြယ်မှုန်းစိတ်ထဲမှာ ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေသည်။ အစ်ကို လုလင်ဆီက အချစ်ကိုလည်း ရချင်သည်။ သူ့ရဲ့ချစ်သူလည်း ဖြစ်ချင်သည်။ သို့သော် အဲဒီအချစ်စစ်ကိုလည်း မယုံပြန်။ ခြယ်မှုန်းကို ခြယ်မှုန်းလို့မြင်ပြီး ချစ်တာလား။ ချောပုံပုံနဲ့တူလို့ အစားထိုးပြီး ချစ်တာလားဆိုသော သံသယတွေ ရှိနေသည်။

ဘယ်လိုအချစ်မျိုးနဲ့ပဲချစ်ချစ် သူက ချစ်တယ်ဆိုရင် ပြီးရောမဟုတ်လား ဆိုတာမျိုးတော့ မဖြစ်ချင်။ ခြယ်မှုန်း လောဘ ကြီးပါသည်။ အတ္တလည်း ကြီးပါသည်။ ခြယ်မှုန်းကို ခြယ်မှုန်းလို့ မြင်ပြီး ချစ်တာကိုမှ လိုချင်နေခဲ့သတဲ့။

“ခြယ်မှုန်း ဘာမှမေးစရာမရှိတော့ရင် ပြန်ကြမလား”

ခြယ်မှုန်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သဖြင့် မင်းပျိုလုလင် ကားသော့ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ နှစ်ယောက်အတူ ပြန်ထွက် လာ။ ကားပေါ်အတူထိုင်၊ ကားမောင်းထွက်လာတဲ့အထိ ခြယ်မှုန်း အသံတိတ်နေသည်ကို သတိထားမိပေမယ့် မင်းပျိုလုလင်လည်း အနှောင့်အယှက် မပေးချင်တာနဲ့ အသာအကဲခတ်ရင်းသာ ကား မောင်းလာခဲ့သည်။

အစကတော့ ခြယ်မှုန်းကို ပုံပုံနဲ့တူသဖြင့် သတိထား မိရင်း သူလေးဆီမှာ ပုံပုံအလွမ်းပြော တွေ့ရမယ့် အမူအရာလေး

တွေကို မြင်ချင်တာနဲ့ အတူသွား၊ အတူလာ ရှိချင်ခဲ့တာပါပဲ။ အခုကျတော့ ရင်ထဲမှာ ခံစားချက်တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲလာ ကာ သူလေးကို တွယ်တာမြတ်နိုးမိသလို ဖြစ်လာသည်။

တစ်ခါတလေ ပုံပဲလို့ မြင်လိုက်၊ တစ်ခါတလေကျ ခြယ်မှုန်းလို့ မြင်လိုက်နဲ့ သံယောဇဉ်တွေ တစ်စ တစ်စ တိုးလာ မိတဲ့ သူ့ကိုယ်သူလည်း မထိန်းချုပ်ချင်တော့။

ခြယ်မှုန်းဟာ ပုံပဲနဲ့ဆင်တူနေလို့ပဲ သုံးနှစ်လုံးလုံး ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ နေရာမပေးခဲ့တဲ့သူဟာ ခြယ်မှုန်းတစ်ယောက် ကိုတော့ နေရာပေးခဲ့မိတယ်။ သူ့ဘဝထဲ ထပ်အဝင်ခံခဲ့မိတယ်။ ခြယ်မှုန်း သူ့အပေါ် သံယောဇဉ်တစ်မျိုးလေးနဲ့ တွယ်ငြိနေတာ ကိုလည်း သူ သတိထား ရိပ်မိပါသည်။

သို့သော် ခြယ်မှုန်းလို အပျိုလေးတစ်ယောက်ကို သူ့လို မုဆိုးဖိုယောက်ျားတစ်ယောက်က ချစ်ဖို့သင့်ပါ့မလား။ တရားမျှတပါ့မလား။ သူလေးဘက်က မိဘမောင်ဖွားတွေကရော သဘောတူ ကျေနပ်ကြပါ့မလား။ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံကြပါ့ မလား။

ခြယ်မှုန်း ဆိုင်ရှေ့ကားရပ်လျှင် ပြိုင်ကားလိုလို ကားတစ်စီးမှာ ဘေး(စ)သံတခုန်းဒုန်းထုသော သီချင်းသံအကျယ် ကြီးဖွင့်လျက် စောင့်နေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟယ် ... ရဲဝင့်စံ”

ခြယ်မှုန်းသည် အလိုလိုနေရင်း အစ်ကိုလုလင်ကို အစွဲတိုက်ချင်စိတ် ရုတ်ခြည်း ပေါ်လာကာ ရဲဝင့်စံ ရောက်နေတာ မြင်လိုက်လျှင် ဝမ်းသာအားရအသံမျိုးဖြင့် ကားပေါ်မှ မဆင်းခင် အော်ခေါ်မိသည်။

“ဒီကောင်လေး ခဏ ခဏ ခရောက်လာတာ တွေ့တယ်၊ သူက ဘယ်သူလဲ”

ခြယ်မှုန်း ကားတံခါးကိုဖွင့်ဆင်းမလို့လုပ်စဉ် မင်းပျို လုလင်က တံခါးလက်ကိုင်ကိုကျော်ပြီး အရင်ကြိုကိုင်ထားလျက် ခြယ်မှုန်းထွက်သွားလို့မရအောင် တားပြီးမေးလိုက်မိလေသည်။

“သူက ရဲဝင့်စံပေါ့”

“နာမည်မေးတာ မဟုတ်ဘူး။ သူက ခြယ်မှုန်းနဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်လဲ မေးတာ”

“သူက ခြယ်မှုန်းကို ကြိုက်နေတာပေါ့”

“ကိုယ့်ကို ကြိုက်နေတဲ့ကောင်နဲ့ သိပ်တရင်းတနှီး မနေ သင့်ဘူး။ မင်း သူ့ကို ပြန်ကြိုက်နိုင်တယ် ဆိုရင်တော့ အရောဝင်ပေါ့။ ပြန်လည်းမကြိုက်နိုင်ဘဲနဲ့ အရောဝင်ရင် သူ့အတွက်လည်း မကောင်းဘူး၊ ကိုယ့်အတွက်လည်း မကောင်းဘူး”

“ချောပုံပုံကရော ဘယ်လိုနေတတ်လဲ”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်တယ်”

မင်းပျိုလုလင်သည် ရုတ်တရက် မေးခဲလိုက်ရလျှင် အဆက်အစပ်လည်းမရှိ၊ ဘာမှလဲ မဆိုင်တာမို့ နားမလည်သလို ဖြစ်ကာ ပြန်မေးမိသည်။

ရဲဝင့်စံ ဆိုသော ကောင်လေးကတော့ ဟစ်(ပ) ဟော့(ပ)စတိုင်လ်ဖြင့် လက်ပြင်ကြီးကိုင်၊ ခေါင်းကြီးစောင်းနေသော အနေအထားနဲ့ ကားရှေ့ဖုံးကိုမှီပြီး ဟန်ပါပါ ရပ်ကြည့်နေလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ပုံပုံအကြောင်း မေးတာလဲ”

“ချောပုံပုံကရော သူ့ကိုလာကြိုက်တဲ့ ကောင်လေးတွေကို ဘယ်လိုဆက်ဆံလဲ သိချင်လို့”

မင်းပျိုလုလင်သည် မဆီမဆိုင် မေးလိုက်တာကို ဘာမှတော့ နားမလည်ပေမယ့် ခြယ်မှုန်း စိတ်ကျေနပ်အောင် ဖြေလိုက်ရပါသည်။

“ပုံပုံက သူ့ကို ကောင်လေးတွေ စိတ်ဝင်စားတာကို မကြိုက်ဘူး၊ ကောင်လေးတွေ လိုက်တာကို မကြိုက်ဘူးလေ။ သူ တက္ကသိုလ်တက်တော့ ကောင်လေးတွေ စိတ်ဝင်စားပြီးလိုက်တာကိုတောင် မကြိုက်လို့ ကိုယ့်ကို ကျောင်းကြို လုပ်ခိုင်းသေးတယ်လို့ ကိုယ် ပြောပြခဲ့တယ်လေ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို ခြယ်မှုန်းကတော့ ပုံပုံနဲ့မတူအောင်နေမယ်၊ ခြယ်မှုန်းက အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ကိုလာကြိုက်

တဲ့ ကောင်တွေကို ပြန်ရောတယ်၊ ပြန်အိမ်ကလီလုပ်တယ်၊ ဇာတ်လမ်းပြန်ရှုပ်တယ် ... ကဲ”

စကားအဆုံးမှာ ဘာတတ်နိုင်လဲဆိုသော သဘောဖြင့် “ကဲ”ဟူ၍ မျက်စိပစ်လိုက်ပြီးလျှင် မင်းပျိုလုလင်၏ လက်ကို ဆွဲဖယ်ကာ ကားတံခါးကိုဖွင့်၍ ဆင်းသွားခဲ့ပါသည်။

“ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

ဟု ရဲဝင့်စံကို အော်မေးလျက် အမြန်လျှောက်သွားသော ခြယ်မှုန်းကိုတော့ မင်းပျိုလုလင်မှာ နားမလည်နိုင်တော့ အောင်ဖြစ်လျက် ခေါင်းခါမိသည်။

ဘာသဘောလဲ။ ဘာသဘောနဲ့ ပုံပုံနဲ့မတူချင်ပါဘူး။ မတူအောင်နေမယ်လို့ ပြောရသလဲ။ မင်းပျိုလုလင် ခေါင်းထဲတွေးလျက် ကားကို မောင်းမထွက်သွားသေးဘဲ ခြယ်မှုန်းတို့ကို စောင့်ကြည့်နေမိ၏။

ရယ်ကာမောကာ၊ နှုတ်ခမ်းစုကာ၊ ခြေဆောင့်ကာ အမူအရာမျိုးစုံဖြင့် ရပ်စကားပြောနေသော ခြယ်မှုန်းနှင့် ခြယ်မှုန်းတို့ ဂျစ်ကန်ကန်လိုလို၊ ရီဝေဝေလိုလို မျက်ဝန်းတွေဖြင့် စိုက်ကြည့်ကာ ကြွေပြနေသော ရဲဝင့်စံတို့၏ မြင်ကွင်းမှာ ရပ်ရှင်ရိုက်ကွင်း၊ ဘစ်ခုလိုလို ဘာလိုလို ထင်ရစေသည်။ ခေတ်မီစွာ ဝတ်ဆင်ထားသော ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ရွယ်တူကောင်လေး၊ ကောင်မလေးတို့၏ ချစ်စရာစုံတွဲပုံစံမျိုးလေးလည်း ဖြစ်တာမို့ လိုက်ဖက်လှတာမမှန်

ပါ။ ခြယ်မှုန်း ဒီကောင်လေးကိုပဲ ရွေးရင်ရွေးပါစေတော့။
စိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးတာပဲရယ်လို့ မင်းပျိုလှလင်၏ ရင်ထဲ
ဆုံးဖြတ်လိုက်သောအခါ အင်မတန်မှ နာကျင်သွားကြောင်း အမှတ်
မထင် ခံစားလိုက်ရပါသည်။

၂၁၁

၂၁၁

တမိုင်မိုင်၊ တဝိုင်းဝိုင်းဖြင့် တက်ကြွလန်းဆန်းမှုမရှိ
သော ခြယ်မှုန်းကို နီတွတ် တစ်ယောက် စိတ်ကုန်သလို ခါး
ထောက်ပြီး လာရပ်ကြည့်နေသည်မှာ ကြာပြီ။ ဆယ်မိနစ်လား
ဆယ်ငါးမိနစ်လားတောင် မသိ။ ဒါပေမဲ့ နီတွတ် ကြည့်နေမှန်း
သိရက်နဲ့ ခြယ်မှုန်းဟာ လုံးဝမလှုပ်။ အမှိုက်မပျက်။ အဝိုင်းမပျက်
ဘဲ မေးစေ့ထောက်ကာ ငြိမ်နေတော့တာ။

နောက်ဆုံးတော့ နီတွတ်ပဲ အရှုံးပေး လက်လျှော့
သလို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက် ဖြန့်လိုက်ရင်း ...

“ကဲ ...”

ဟု စကားစလိုက်ရပါသည်။

“အဲဒီလို ဖြစ်ပြနေတာ တစ်ရက်လည်း မဟုတ်တော့ဘူး၊
နှစ်ရက်လည်း မဟုတ်တော့ဘူးဟေ့၊ စိတ်မရှည်ချင်တော့
ဘူး။ အမြင်လည်း ကတ်လာပြီ။ ဆိုင်လည်း လာဘ်ခတ်

တယ်။ ဒီတော့ နင်နဲ့ ငါနဲ့ ရှင်းကြလင်းကြမှ ဖြစ်တော့မယ်”

နီတွတ် အော်ကျယ် အော်ကျယ် ပြောလိုက်ပေမယ့် ခြယ်မှုန်းကတော့ မတုန်မလှုပ် နေပြီပဲ နေပြနေသည်။

“ဟယ် ... ဘာဖြစ်နေတာလဲဟယ် မိခြယ်ရယ်။ နင်နဲ့ငါက နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်လို ဖြစ်နေတာပါ။ နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲလို့ ဒီတစ်ခါ ငါ မခန့်မှန်းတတ်တာ တကယ်အံ့ဩတယ်။ ဒီတော့ နင်ပြောမှပဲ ငါသိတော့မှာမို့ ပြောစမ်းပါ။ ပြောပြစမ်းပါ။ နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲဆိုတာ”

ဟဲ့ ခြယ်မှုန်း၏ပခုံးကိုပါ ကိုင်လှုပ်လိုက်တော့မှ ခြယ်မှုန်းတစ်ယောက် အိပ်မက်၊မက်နေရာမှ နိုးလာသလို “အင်း” မနဲ့ အသံပြုဖော်ရတော့သည်။

“ကဲ ... ပြော”

“ဘာပြောရမှာလဲ”

“နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲဆိုတာ”

“ဘာဖြစ်လို့ ငါ ဘာဖြစ်တယ် ဆိုတာကို နင်မသိရတာလဲ”

“အလို ... ဟောတော် ... သူ့ရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်သလဲဆိုတာပဲ ကျုပ်က သိနေရဦးမတဲ့”

“ဟယ် ... နတ်ကတော်လေသံနဲ့ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ နီတွတ်ရယ်”

ခုတလောမှာ နီတွတ်တစ်ယောက် နတ်ကတော်အုပ်စုနဲ့ပေါင်းမိပြီး နတ်ပွဲတွေ လျှောက်လိုက်နေတယ်ဆိုတာ သိထားသော ခြယ်မှုန်းက မျက်စောင်းကြီးထိုးကာ အော်လေသည်။ နီတွတ်သည် ခုံတော့ အရင်ကလိုမျိုး ယောက်ျားပုံစံတွေပင် သိပ်မဝတ်စားတော့။ သိပ်မတွေ့ရတော့ဘဲ ရှုပ်အင်္ကျီဆိုရင်ကောင်ပန်းပွင့်တို့ ဘာတို့ မိန်းမအဆင်မျိုးကို ချုပ်ဝတ်လာတာမျိုး၊ လက်သည်းခြေသည်းတွေ ပိုလှအောင် ပြင်လာတာမျိုးတွေဖြင့် သိသိသာသာကို မိန်းမလျာပုံစံ နေလာပါသည်။ အရင်ကတော့ ခပ်နွဲ့နွဲ့ယောက်ျားလေးပုံစံမျိုးသာမို့ အနီးကပ်ပေါင်းသော ခြယ်မှုန်းကလွဲရင် တချို့ဆို သူ ခြောက်နေတာ လုံးဝမသိကြသူတွေတောင် အခုတော့ သူ့ကိုမြင်လိုက်တာနဲ့တင် သိနေကြလေပြီ။ စကားအပြောအဆိုကလည်း ပိုပြီးမိန့်မဆန်လာတာကို ခြယ်မှုန်း သတိထားမိနေသည်။

နီတွတ် ဘာပုံပဲဖြစ်နေနဲ့၊ ဘာစိတ်ပဲပေါက်နေနေ ခြယ်မှုန်းအတွက်ကတော့ အနီးကပ်ပေါင်းသော အရင်းနှီးဆုံး၊ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းမှာ နီတွတ်ပဲ ရှိလေရာ နီတွတ်ကိုသာ တိုင်တည်ပြောဆိုရမယ့်သူရယ်လို့ သင်မိသည်။ တစ်ခုခု အဆင်မချပြရင် နီတွတ်ကိုသာ မဲစရာ၊ တစ်ခုခု စိတ်ညစ်ရင် နီတွတ်ကိုသာ တိုင်တည်ညည်းပြစရာရယ်လို့ သဘောထားမိလေသည်။

“ငါ့အထင်တော့ ဟိုလူကြီးနဲ့ ကွဲသွားပြီးကတည်းက ဒီအမူအရာ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပေါ်လာတာပဲ။ တစ်နေ့နည်း

နည်း နည်းနည်းကနေ အခုတော့ အခြေအနေ ပိုဆိုးလာပြီ။
တစ်နေ့ကုန်နီးပါး ဒီအမူအရာပဲ တွေ့နေရပြီလေ”

“ကွဲသွားတာ မဟုတ်ပါဘူး”

ကွဲသွားတယ်ဆိုသော စကားကို လက်မခံလိုဟန်
ဖြင့် အလျင်အမြန် ငြင်းလိုက်သော ခြယ်မှုန်းကို နီတွတ် လှောင်
သလိုအသံဖြင့် တဟားဟား ဆက်တိုက်ရယ်ပြပါသည်။ သိတယ်
လေ ... သိတယ်။

မိခြယ် ဆိုတာ ငယ်ငယ်တည်းက ပေါင်းလာတဲ့
သူငယ်ချင်းပဲ။ ဘယ်လိုစကားမျိုးနဲ့ကလိရင် ရသလဲဆိုတာ သိကို
သိတယ်။ ဒါကြောင့် ...

“ကွဲသွားတာပါ။ နင်တို့တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အဆက်
အသွယ်မှ မရှိတော့တာ”

“ငါက မဆက်သွယ်ဘဲ နေတာပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ့ကိုမုန်းလို့”

“ပြောင်းပြန်သက်ရောက်မှု နိယာမအရဆိုရင် သူ့ကိုချစ်
လို့ပေါ့ ... ဟင်း ဟင်း”

“ဘာလို့ ရယ်သံက တဟင်းဟင်း ဖြစ်နေရတာလဲ”

“ငါက အခြောက်မကြီးပဲဟယ်၊ ရယ်တဲ့အသံက ယောက်ျား
သံ ဘယ်ပေါက်မလဲ၊ အပြစ်ရှာမနေနဲ့ ဒီရယ်သံကိုပဲ နင်
တစ်သက်လုံး ကြားလာပြီးမှ”

“နီတွတ်နော် ... နီတွတ်၊ ငါ စိတ်ပေါက်လာရင် ကိုက်
စားပစ်လိုက်တော့မယ်”

“အဲဒါကြောင့်ပြောတာ Zombic (ဇွန်ဘီး)ရုပ်ရှင်ကားတွေ
သိပ်မကြည့်ပါနဲ့လို့။ ဟိုထဲမှာ လူအချင်းချင်း မိတ်ဆက်
အူတွေထုတ် ကိုက်စားပြ၊ အသည်းနှလုံးတွေ ဦးနှောက်တွေ
ထုတ်စားပြတာ မြင်ပါများရင် နင်ပါ ကိုက်စားချင်စိတ်
ဖြစ်လာပြီပေါ့”

“ကဲ ... ကဲ ... စ၊ဦး ... စ၊ဦး”

နီတွတ်သည် ခြယ်မှုန်းစိတ်တိုလာအောင် တမင်ပဲ
ဆက်ကရတွေ လျှောက်ပြောသည်ဖြစ်ရာ ခြယ်မှုန်းတကယ်ပဲ
စိတ်တိုလာပြီး နီတွတ်ကို တအုန်းအုန်း ထုတော့လေသည်။
နီတွတ်မှာ မိန်းမဆန်ဆန်လေး နေတတ်သူ၊ နှုတ် ဖွနေသူဖြစ်ရာ
ခြယ်မှုန်းထုတဲ့ဒဏ်ကို မခံနိုင်ပါ။

“အဲမယ်လေး ... သေပါပြီတော့။ ကျောကွဲပါပြီ”

ဟု အော်ကာ ထပြေးလေသည်။ ထပြေးတော့
ခြယ်မှုန်း လိုက်မထုဘဲ နေရာမှာတင် ကျန်ရစ်ပါသည်။ နီတွတ်
လည်း တခြားတစ်နေရာ သွားထိုင်လိုက်ပြီး ...

“သူ့ဘာသာ မုဆိုးဖိုကြီးဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဟယ်၊ နင် သူ့ကိုချစ်
တယ်ဆိုရင် ပြီးတာပဲ။ ဘာကြောင့် မချစ်ရဲစရာရှိလဲ၊ ဘာ
ကြောင့် အဆက်ဖြတ်ရလဲ၊ လူဆိုတာ လောကကြီးမှာ
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ အချစ်ဆုံးလို့ ငါ ကြားဖူးတယ်” နင်

လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အချစ်ဆုံးဆိုရင် ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာတာပဲလုပ်ပေါ့။ သူ့ကိုချစ်ရရင် စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ချစ်ပေါ့။ သူ့ကိုမချစ်ရတဲ့အခါကျတော့ နင် စိတ်ဆင်းရဲရော မဟုတ်လား”

“သူ့ကို ဘယ်သူက အဆက်ဖြတ်လို့လဲ”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်တယ်”

“ငါမှ အဆက်မဖြတ်တာ သူ့အကြောင်းတွေ ပြောပြပြီး ပြန်ပို့တဲ့နေ့က သူ့ဘာသာ ငါနဲ့ ရဲဝင်စုံကို သဝန်တွေတိုပြီး စိတ်ကောက်သွားတာ သိလား။ အဲဒီထဲက ငါ့ဆီဖုန်းမဆက်ဘူး။ ငါ့ကို လာမခေါ်ဘူး”

“အရင်ကတော့ သူခေါ်ခေါ်၊ မခေါ်ခေါ် နင်ပဲ အရင်ဖုန်းဆက်တတ်တယ်လေ”

“အခုဟာက မဆက်ချင်ဘူး။ သူက ငါ့ကိုမြင်တိုင်း သူ့ရဲ့ ပုံပုံလို့ပဲ မြင်တာ၊ သတိရတာကို မခံချင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် မဆက်ချင်တာ”

“သူကလည်း နင် မဆက်တော့ သူ့ကိုနင်က မုဆိုးဖိုကြီးမို့ စိတ်ကုန်သွားတယ်ထင်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ အားငယ်ပြီး နင့်ဆီမဆက်တာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“အမယ်လေး ... သူ့လိုယောက်ျားကပဲ အားငယ်ရဦးမတဲ့။ သူ့လိုလူကို လိုချင်တဲ့မိန်းမတွေမှ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာ။ ငါက မခေါ်တာနဲ့ပဲ သူက ပြန်မခေါ်နိုင်ပါဘူးဆိုပြီး မာန

ကြီးတာကို မုန်းလွန်းလို့ ပစ်ထားတာ။ တကယ်ဆို သူအရင်စ၊ခေါ်ပါလား။ အကြီးနဲ့အငယ်မှာ ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို နားလည်ခွင့်လွှတ်ရမလဲဆိုတာ သူ သိသင့်တယ်”

“တစ်ခါတလေကျရင် တစ်ယောက်က တွေးတာတစ်မျိုး၊ နောက်တစ်ယောက်က တွေးတာက တစ်မျိုးဖြစ်ပြီး မလိုအပ်ဘဲ ကွဲသွားကြတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေမှ အများကြီးပဲ”

ခြယ်မှုန်းသည် နီတွတ်ပြောသမျှကို ငြိမ်နားထောင် နေမိသည်။ နီတွတ် ပြောတာတွေ မှန်တော့မှန်ပေမယ့် ခြယ်မှုန်းဘက်ကလည်း အလျှော့မပေးချင်။ စပြီးမခေါ်ချင်။ တကယ်ဆို သူကသာ ခြယ်မှုန်းကို အလျှော့ပေးသင့်တာလို့ ထင်သည်။

အစ်ကိုလုလင်ဟာ ခြယ်မှုန်းထက်လည်း အသက်ပို ငြီးပြီး ဘဝရဲ့အတွေ့အကြုံတွေလည်း ပိုများခဲ့သူဖြစ်လေရာ ခြယ်မှုန်းကို သူ ကောင်းကောင်းအကဲခတ်တတ်မှာပါလို့ ထင်သည်။ ခြယ်မှုန်း သူ့ကိုချစ်နေခဲ့တယ်။ သူ့ကို တွယ်တာနေတယ်ဆိုတာ သူအကဲခတ်တတ်နေမှာ၊ ခန့်မှန်းတတ်နေမှာပါ။ ခြယ်မှုန်းကသာ သူ့ရဲ့စိတ်သဘောကို မသိတာ။ သူဟာ ခြယ်မှုန်းကို ခြယ်မှုန်းလို့ပဲ မြင်သလား။ ချောပုံပုံ နေရာမှာ အစားထိုးစရာ ခိန်းကလေးအဖြစ်ပဲ မြင်သလား။

ခြယ်မှုန်းနဲ့သူ မတွေ့၊ မဆုံ၊ ဖုန်းတောင်မပြောဖြစ်တာ တစ်လရှိပြီ။ အရင်ကဆို သူက နေ့လယ်စာ ဘယ်အချိန်

သွားစားမယ်၊ ဘယ်မှာသွားစားမယ်လို့ချိန်းဖို့ ဖုန်းခေါ်ရင်ခေါ်။
မခေါ်ရင် ခြယ်မှုန်းကပ် သူ့ရုံးခန်းကို ဖုန်းခေါ်တတ်သည်။ သူ့
ရုံးခန်းဖုန်းကို မခေါ်ချင်ရင် ဟန်းဖုန်းကို ခေါ်တတ်သည်။ သူ့
ကို သိပ်သတိရလွန်းရင် ညဘက်တွေမှာလည်း အိမ်ကဖုန်းနဲ့ခိုး
ပြီး ဖုန်းပြောတတ်သေးသည်။

တကယ်တော့ သူ့နဲ့ပတ်သက်ရင် ခြယ်မှုန်းဘက်က
သာ အကဲပိုသူ ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် သူကတော့ အတော်စောင့်စည်းထိန်း
သိမ်းခဲ့ပါသည်။ ဘယ်စကားမဆို ချင်ချိန်ပြီး မပြောတတ်သည်။
ဘယ်တော့မှ စကားမကျွံမလွန်ခဲ့။ အေးလေ ... ပြန်တွေးကြည့်
တော့လည်း သူ့မှာသူ့ချစ်ရတဲ့ ချစ်သူရှိခဲ့ပြီးသားဆိုတော့ ခြယ်မှုန်း
လို နောက်မှပေါက်တဲ့ ရွှေကြွပ်ပင်လို မိန်းကလေးအပေါ် ဘယ်
သည်းသည်းလှုပ် ဖြစ်ပါ့မလဲ။

ဒီချက်ပိုင်းအတွင်းမှာ အိမ်ကအဖေအမေတို့ အစ်ကို
အစ်မတို့က ထပ်မေးလာသေးလေရာ ခြယ်မှုန်း သိထားသမျှတို့
ကို အမှန်အတိုင်းသာ ပြောပြလိုက်မိသည်။

အဖေနဲ့ အမေကတော့ ခြယ်မှုန်း ပြောသမျှ အ
ထောင်ပြီးလျှင် ...

“သမီးသဘောကရော ဘယ်လိုလဲ၊ သူ့ကို သဘောကျသ
တာလား”

ဟု မေးလာသည်။

ခြယ်မှုန်း အမှန်အတိုင်း မဖြေရဲဘဲ ...

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ကို သိဟတို့ ရဲဝင်စံတို့
ကျော်ကျော်ပိုင်တို့လို့ပဲ ခင်ခင်မင်မင် ပြန်ဆက်ဆံတဲ့သဘော
ပါ”

လို့ လိမ်ညာမိသည်။

“သူက သမီးကို ကြိုက်တယ် ပြောလို့လား”

“ဘာမှမပြောရသေးပါဘူး”

“အဖေ အမှန်အတိုင်း ပြောရင်တော့ ကိုယ့်သမီးလေးက
ငယ်လည်းငယ်သေးတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရွေးချယ်စရာ
တွေရှိလည်း ရှိတယ်ဆိုတော့ အသက်လည်း ပိုကြီးပြီး
အိမ်ထောင်ကျခဲ့ဖူးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မဆုံစေ
ချင်ဘူး။ သူ မုဆိုးဖို့ ဖြစ်ရတာကို အပြစ်မပြောပါဘူး။
လူဆိုတာ သူ့ဘဝနဲ့သူ ဖြစ်လာတာ။ ဒီဟာကြီး သူဖြစ်
ချင်လို့မှ မဟုတ်ဘဲ ဖြစ်လာတာဆိုတော့ နားလည်လက်
ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးကိုတော့ နှမြောတာမို့ သူနဲ့မဆုံ
စေချင်တာပါ။ ဒါပေမဲ့လည်း လူ့ကံဆိုတာ မွေးကတည်းက
ရေးပြီးသားမို့ တစ်နေ့ ဒီလူနဲ့ဆုံမယ် ဒီလိုဖြစ်လာရမယ်
ဆိုတာမျိုး ဖြစ်ကိုဖြစ်လာတတ်တာလည်းရှိတော့ သမီးနဲ့
သူ ဆုံခဲ့ရရင်လည်း အတင်းအဓမ္မကြီး ဖျက်ဆီးတာတွေ
ခွဲပစ်တာတွေ မလုပ်ပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ အမေ့သဘောကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ သမီးဟာ အမေတို့မွေးထားတဲ့ သမီးလေးဆိုပေမယ့် သမီးလည်း သမီးကံနဲ့သမီး။ အဖေအမေတို့ဆိုတာလည်း အားလုံးကိုယ့်ကံနဲ့ကိုယ်။ ကိုယ်ဖြစ်သမျှ ကိုယ်ခံရတာချည်းပဲ။ သမီးကို သနားလို့ အမေ့ကိုသနားလို့ဆိုပြီး အစားဝင်ခံပေးလို့ရတာ မဟုတ်ဘူးလို့ နားလည်ထားတယ်။ ဒီတော့ သမီးရွေးချယ်တာက သမီးဘဝပဲ။ ကောင်းတာ ဆိုးတာ သမီးပဲ ခံရမှာပဲ ဟုတ်ပြီလား။”

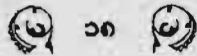
အဖေအမေတို့ သဘောကို သိရသလို အစ်ကိုအစ်မတွေကလည်း ...

“အစကတော့ အိမ်ထောင်လက်ရှိ ရှိနေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်ရတာထင်လို့ တုန်လှုပ်ပြီး ဝိုင်းတားတာပါ။ အခုတော့ အကြောင်းစုံ သိရပြီဆိုတော့ ငါတို့လည်း အဖေနဲ့အမေ ပြောသလိုပါပဲ။ ဘာမှမနှောင့်ယှက်ဘူး။ အကြံလည်း မပေးဘူး။ မမှားအောင်ပဲ ဘေးက ဝိုင်းထိန်းပေးမယ် ဟုတ်ပြီလား။”

သူတို့သဘောကို အသိပေးလိုက်သောအခါ အခြေအနေမှာ နောက်ဆုံးတော့ ခြယ်မှုန်း၏ သဘောထားအပေါ်မှာသာ မူတည်သည့် အခြေအနေမျိုး ဖြစ်သွားပါသည်။

ခြယ်မှုန်း စိတ်ထဲမှာတော့ အစ်ကိုလုလင် ချစ်တာကိုလည်း လက်ခံချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ အစားထိုးပြီး ချစ်လိုက်တာလို့လည်း သိနေသဖြင့် အဲဒီလိုအချစ်မျိုးကိုကျတော့ မလိုချင်ပြန်။ ခြယ်မှုန်းကို ခြယ်မှုန်းလိုမြင်ပြီး ချစ်တာမျိုး ဖြစ်စေချင်လေသည်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ဝေခွဲမရဖြစ်ကာ ခြယ်မှုန်းသည် ကိုယ့်နှလုံးသားကိုယ်နှိပ်စက်ရင်း အစ်ကိုလုလင်နဲ့ မဆက်သွယ်ဘဲ နေနေခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။

မင်းပျိုလှလင်သည် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လာနေသော စုံတွဲကို အမှတ်မထင် ကြည့်လိုက်မိသည်။ အဲဒီမှာ ရုတ်တရက် တော့ အံ့သြပြီး စိုက်ကြည့်မိသည်။ စိတ်ထဲမှတော့ ကောင်လေးကို သူ တရင်းတနီး သိနေသည်ဟု ခံစားသဖြင့် ကြည့်မိတာဖြစ်သည်။

သူကစိုက်ကြည့်တော့ ကောင်လေးကပါ သူ့ကိုပြန် ကြည့်လေရာ နှစ်ယောက်သား မျက်လုံးချင်းဆိုင်ပြီး စိုက်ကြည့်သလို ဖြစ်သွားသောအခါမှာ မင်းပျိုလှလင် စိတ်ထဲမှာ ချက်ချင်း သတိရသွားသည်။ ဒါ ခြယ်မှုန်းဆီ မကြာခဏ ရောက်ရောက် လာတဲ့ကောင်လေး။ ပြိုင်ကားပုံစံကားကို အိပ်စောသံအကျယ်ကြီး ဖွင့်မောင်းလျက် ဘော(စ)သံပြင်းပြင်း ဂီတသံကို နားကွဲအောင် ဖွင့်မောင်းတတ်တဲ့ ဟစ်(ပ)ဟော့(ပ)စတိုင်လ်နဲ့ ကောင်လေး။

ကောင်လေးကလည်း မင်းပျိုလှလင်ကို မှတ်မိကာ ဦးတိုးရှုနဲ့တန် ဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ မျက်နှာ လွှဲလိုက်ပါသည်။ သူ့ဘေးမှာပါသော ကောင်မလေးဟာ ခြယ်မှုန်း မဟုတ်ဘဲ တခြားတစ်ယောက် ဖြစ်နေခြင်းက မရိုးသားမှုပဲ။ ဒါ့အပြင် သာမန်ကောင်လေး၊ ကောင်မလေး သူငယ်ချင်းပုံစံတွဲ လာတာ မဟုတ်ဘဲ သမီးရည်းစားပုံစံမှန်း သိသာနေလေရာ မင်းပျိုလှလင်စိတ်ထဲ မကျေမနပ် ဖြစ်သွားပါသည်။ ခြယ်မှုန်းကို ရော၊ ဒီကောင်မလေးကိုရော တွဲနေတာ ဘာသဘောလဲ။ ဒီလို လုပ်လို့ ရမလား။ ကောင်လေး ကွယ်ရာမှာ နောက်ထပ်ရည်းစား တစ်ယောက် ရှိနေတာ ခြယ်မှုန်း သိပုံမရဘူး။

မဖြစ်ဘူး ... မဖြစ်ဘူး။ ခြယ်မှုန်းကို ဖုန်းဆက်ပြီး သတိပေးမှ။ အစကတော့ သူတို့လူငယ်ချင်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ချစ်ကြပါစေ။ သူတို့ချင်းသာ လိုက်ဖက်တယ်။ သူတို့ချင်းသာ ချစ်သူဖြစ်သင့်တယ်။ ငါနဲ့မလိုက်ဖက်ပါဘူး။ မထိုက်တန်ပါဘူး ဆိုပြီး ခြယ်မှုန်းကို လုံးဝတောင် အဆက်အသွယ် မလုပ်တော့ဘဲ ရှောင်ပေးခဲ့တာပါ။ အခုတော့ ဒီအကြောင်းအရာလေး တစ်ခုကို သတိပေးဖို့အတွက် ဖုန်းပြန်ဆက်ပြီး အဆက်အသွယ်လုပ်မှဖြစ် တော့မယ်။

မင်းပျိုလှလင်သည် ကားပေါ်ရောက်ရောက်ချင်းပင် ချက်ချင်းပဲ ဟန်းဖုန်းဖြင့် ခြယ်မှုန်း၏ဆိုင်ဖုန်းကို ခေါ်လိုက်ပါ သည်။

“ဟဲလို ... Dusk Gift Shop မှ စကားပြောနေပါတယ်”
 ဒါ လွင်မြတ် အသံပဲ။ အဲ ... နေဦး ... နေဦး ...
 သူ့အိမ်နာမည်က နီတွတ်တဲ့။ ခြယ်မှုန်း ပြောပြောနေတာတော့
 နီတွတ်ပဲ။ ဒီကောင်လေးက ဘယ်နာမည်ခေါ်ရင် ပိုနှစ်သက်သလဲ
 တော့ မသိဘူး။

“ဟဲလို လွင်မြတ်လား”

“လွင်မြတ်ပါ ... နီတွတ်လို့လည်း ခေါ်လို့ရပါတယ်။
 အခု ပြောနေတာ ဘယ်သူပါလဲ”

ဖုန်းဆက်တိုင်း ခြယ်မှုန်းသာ ကိုင်နေကျဖြစ်၍
 မင်းပျိုလုလင်၏အသံကို လွင်မြတ်(ခေါ်)နီတွတ် မှတ်မိပုံမရ။

“အေးကွာ ... နီတွတ်လို့ပဲ ခေါ်ပါမယ်၊ ကျွန်တော် မင်းပျို
 လုလင်ပါ။ ခြယ်မှုန်းနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ”

“ဟင် ... ဟင် .. ဟယ် ဦးမင်းပျိုလုလင်လား ... ဟုတ်
 လား”

တစ်ဖက်မှ အံ့ဩသလိုလို၊ စိတ်တအားလှုပ်ရှားသွား
 သလို အသံကြောင့် မင်းပျိုလုလင်ပင် အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွား
 သည်။ ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင် လျှာခလုတ်တိုက်မတတ်
 စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပြန်မေးလိုက်ရသနည်း။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ခြယ်မှုန်း ... အခုဆိုင်မှာ မရှိဘူး”

မင်းပျိုလုလင် မမေးရခင် ကြိုပြီးဖြေနှင့်လေသည်။
 “ဘယ်သွားလဲ”

“သူ ခုတလော ဆိုင်လာရတာ စိတ်မပါဘူးဆိုပြီး တစ်ခါ
 တလေကျ တစ်နေ့ကုန် မလာဘူး။ တစ်ခါတလေ ညနေ
 မှလာတယ်။ တစ်ခါတလေကျ မနက်ခဏလာပြီး ပျင်း
 တယ် လျှောက်သွားမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာပဲ။ ဒီနေ့
 လည်း မနက်ခဏလာပြီး ခုနလေးတင် လျှောက်သွားလိုက်
 ဦးမယ်ပြောပြီး ထွက်သွားတယ်”

ကျွတ် ... ဒီကောင်မလေး ဘာဖြစ်နေလဲ။ ဟိုကောင်
 လေးနဲ့များ လွဲသွားလို့ စိတ်လေတာလား။

“ဘယ်ထွက်သွားတယ်ဆိုတာ မသိဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မသိဘူး”

“အေးကွာ ... အရေးကြီးတာလေး ပြောမလို့ပါပဲ။ သူ့မရှိ
 ဘူးဆိုတော့ ညကျမှ သူ့အိမ်ကို ဆက်လိုက်မယ်၊ ဟုတ်
 ပြီလား”

“ညတော့ သူ့အိမ်မှာရှိမှာ သေချာပါတယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲကွာ”

ဖုန်းချပြီးနောက် သူ့ရင်ထဲ မတင်မကျလိုလို၊ နေ
 လို့မရသလိုလို ဖြစ်နေသည်။ ဖုန်းပြောချင်နေချိန်မှာ မပြောလိုက်
 ရ၍ ရင်ထဲမှာ မကျေမနပ်တော့ ဖြစ်နေမိသည်။ မင်းလေး ဘာ
 တွေဖြစ်နေတာလဲ ခြယ်မှုန်းရာ။ ရည်းစားကောင်လေးနဲ့များ

အဆင်မပြေလို့ စိတ်လေနေသလား။ ဟိုက မင်းကို ထားခဲ့လို့ ခံစားနေရသလား။ အသည်းကွဲနေလေသလား။ မင်း ပျော်မယ် ထင်လို့ ကောင်လေးနဲ့ လွှတ်ထားခဲ့ပေမယ့် မင်း မပျော်ရဘူးဆို ရင် ကိုယ့် တော်တော်နောင်တရဲ့ရလိမ့်မယ်။ မင်းကိုချစ်ရက်နဲ့ မနစ်မွန်းရစေချင်လို့ သင့်တော်လိုက်ဖက်တဲ့သူနဲ့ ထားရစ်ခဲ့တာပါ ခြယ်မှုန်းရယ်။

ဒီရက်ပိုင်းတွေအတွင်းမှာ မင်းပျိုလုလင်ကိုယ်တိုင် လည်း စိတ်တော်တော်လေခဲ့မိသည်။ မသောက်စဖူး အရက်၊ ဘီယာတွေတောင် နေ့စဉ်စွဲသောက်တာမျိုး လုပ်မိသည်။ အရင် ကဆို တစ်ပတ်တစ်ခါ အလုပ်နားရက်ကျမှ မိတ်ဆွေအပေါင်း အသင်းတွေဆုံပြီး သောက်ဖြစ်တာသာရှိသူမို့ သူ့ဘာသာ နေ့စဉ် သောက်မိသောအခါ အဖေကတောင် သတိပြုမိပြီး မေးခဲ့သေးသည်။

“သား ... ဘာဖြစ်နေလဲ၊ ဘာအဆင်မပြေဘူးလဲ၊ ခုတလော ဆက်တိုက်သောက်နေတယ်။ ဟိုတလောကတော့ မင်းကို တွေ့နေကျ အမူအရာနဲ့တောင် မတူအောင် ပျော်ရွှင်လန်း ဆန်းနေတာ တွေ့တယ်။ အခုတော့ ငေးငေါင်မှိုင့်တွေပြီး အရက်သောက်ပြနေပြန်ပြီ”

အဖေ မေးလာတော့ မင်းပျိုလုလင် သူ့ဘာသာ ရှက်သွားမိသည်။ ကိုယ့်အမူအရာ ပြောင်းလဲမှုကို ကိုယ်ကိုယ် တိုင်တော့ သတိမထားမိပေမယ့် ဘေးလူတွေကတော့ သတိထား မိတတ်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးဖြစ်မည်။

“ကိုယ်ချင်းမစာလို့ ပြောတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အဖေ လည်း ကိုယ်ချင်းစာတတ်ပါတယ်။ အဖေကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ်ချစ်ရတဲ့ ဇနီးနဲ့ သေကွဲခွဲရတဲ့လူပဲ။ သားလည်းအဖေ နဲ့အဖြစ်ချင်းတူပြီး သေကွဲခွဲရတဲ့လူ ဖြစ်နေခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဖေမှာတော့ ဖြေသိမ့်စရာ သားတစ်ယောက် မင်းအဖေ ထားရစ်ခဲ့တဲ့ ကိုယ်ပွားတစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ်လေ။ သားမှာ ချောပုံပုံနဲ့ ပတ်သက်တာ ဘာမှမကျန်ရစ်ခဲ့ဘူး။ ဒီတော့ သားအတွက် ဖြေသိမ့်ဖို့ ခက်မယ်ဆိုတာ အဖေ သိပါတယ်။ သားဟာ တော်တော်လည်း ငယ်သေးတယ်။ အရွယ်လည်း ရှိသေးတယ် ဆိုတော့ နောက်ထပ် အဖော်ကောင်းတစ် ယောက် ရှာသင့်တယ်။ ချစ်တာတွေ ဘာတွေ သိပ်ဦးစားမ ပေးပါနဲ့၊ ကိုယ့်ဘဝအတွက် ဖြစ်သင့်တာကိုတော့ စဉ်းစား သင့်တယ်”

အဖေ ပြောတာကို နားထောင်ပြီးနောက် ပြောပြ သင့်တယ်ထင်ပြီး ခြယ်မှုန်းအကြောင်းကို စိတ်လိုလက်ရအသိပေး မိသည်။

“သား မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့တော့ ထပ်ဆုံခဲ့တယ် အဖေ”

“အင်း ... ထင်တော့ ထင်တယ်”

မိခင်၊ ဖခင်ဆိုတာဟာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် မွေးထုတ် ခဲ့တဲ့ သားသမီးတွေရဲ့ စိတ်တွင်းခံစားချက် အပြောင်းအလဲကို

အလွယ်တကူ မုန်းဆဲအကဲခတ်နိုင်သူတွေချည်းပဲမို့ မင်းပျိုလုလင် ဖွင့်မပြောပေမယ့် အဖေ ရိပ်မိအကဲခတ်တတ်နေတာ မဆန်းလှပါ။

“သား ပုံပုံ မရှိတော့တဲ့ အချိန်တည်းက ဘယ်မိန်းကလေး ကိုမှလဲ စေ့စေ့မကြည့်မိဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ စိတ်မဝင် စားခဲ့ပါဘူး။ သူ့ကျမှ မှတ်မှတ်ရရ ဖြစ်သွားရတဲ့အဖြစ်က တော့ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူက ပုံပုံနဲ့ သိပ်ဆင်နေလို့ ပဲ အဖေ”

“လူတူမရှားပေါ့”

“သေသေချာချာကြည့်ရင် မဆင်တော့ပေမယ့် ရုတ်တရက် ဖျတ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရင်တော့ သူဟာ ပုံပုံရဲ့ညီမလိုလို ဘာ လိုလို ရုပ်ဆင်ဆင်လေး ဖြစ်နေတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့အမူ အရာတွေ၊ အကြိုက်တွေ တော်တော်များများကလည်း ပုံပုံနဲ့ တူနေတယ်၊ အဲဒါတွေကြောင့်သာ သား သူ့ကို လိုလိုလားလားပဲ ပြန်လက်ခံ ခင်မင်ခဲ့မိတယ်”

“အသက်ကရော ပုံပုံနဲ့ ရွယ်တူလောက်ပဲလား”

“ရွယ်တူပဲပေါ့”

“ဪ ... ဒါဆို ငယ်သေးတာပေါ့”

“ကျောင်းပြီးသွားလို့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ စပ်တူ ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင် ဖွင့်ထားတယ်”

“သား သဘောကျရင်လည်း ရွေးလိုက်ပါ၊ ပုံပုံနဲ့လည်းတူ တယ်ဆိုတော့ သားအတွက် အဆင်ပြေတာပေါ့”

မင်းပျိုလုလင်မှာ ဘာမှ အဖြေပြန်မပေးဖြစ်ဘဲ သက် ပြင်းအသာချကာ တိတ်ဆိတ်နေမိသည်။ သူ့လိုလူတစ်ယောက် က ငယ်ရွယ်နုပျိုတဲ့ ခြယ်မှုန်းကို ရွေးချယ်လက်တွဲမယ်ဆိုရင် တရားမျှတပါ့မလား။ ပုံပုံနေရာမှာ အစားထိုးလိုက်တယ်ဆိုရင် ခြယ်မှုန်း မသိသည်ပဲထားဦး။ အစားထိုးသင့်ရဲ့လား။ ခြယ်မှုန်း ဟာ သူ့ကို သူလိုမြင်ပြီး မရွေးချယ်ဘဲ ပုံပုံနေရာမှာ အစားထိုး ရွေးချယ်လိုက်တယ် ဆိုတာကိုရော ကျေနပ်နိုင်ပါ့မလား။

အလုပ်မှာလည်း တစ်နေ့ကုန် ခြယ်မှုန်းအကြောင်း တွေးနေခဲ့ရာ အလုပ်လုပ်ဖို့တောင် သိပ်စိတ်မပါတော့တာနဲ့ အိမ် ကိုပဲ စောစောပြန်လာခဲ့သည်။ ရေဗိုးချိုး၊ ညနေစာစားသောက် ပြီးလျှင် စိတ်က ခြယ်မှုန်းဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့သာ စိတ်စောနေတော့ သည်။

ညခုနစ်နာရီလောက် အချိန်ဟာ မိန်းကလေးတစ် ယောက်အတွက် အိမ်ပြန်ရောက်နေသင့်တဲ့ အချိန်ပဲလို့ တွေးမိ ပြီး ခုနစ်နာရီလောက်မှာ ဆက်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲလို”

ဖုန်းလာကိုင်သူမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အသံ ဖြစ်နေပေမယ့် ခြယ်မှုန်းအသံ မဟုတ်မှန်း မင်းပျိုလုလင် ခန့် မှန်းမိပါသည်။

“ခြယ်မှုန်းသူ ရှိပါသလားခင်ဗျာ”

“ရှိပါတယ်”

“သူ့မိတ်ဆွေပါ။ သူနဲ့ ခဏလောက် စကားပြောချင်လို့ ပါ”

“ခေါ်ပေးမယ်နော် ခဏလေး”

စက္ကန့်ဝက်လောက် အကြာမှာ ဖုန်းလာကိုင်သံ

ကြားရသည်။

“ခြယ်မှုန်း ပြောနေပါတယ်”

“ခြယ်မှုန်း ... ကိုယ်ပါ”

“ဟင်”

အံ့သြပြီး ထွက်လာသော အသံလေးမှာ တုန်ယင်နေသည်။

“မင်းပျိုလုလင်ပါ”

“မသိမှာစိုးလို့ ထပ်ပြောစရာ မလိုပါဘူး။ ခြယ်မှုန်း သိပါတယ်”

“နွေလယ်က ဆိုင်ကိုဆက်သေးတယ်”

“နီတွတ် ပြန်ပြောပြတယ်”

“ဆိုင်ပြန်ရောက်သေးလို့လား”

“မရောက်ပါဘူး၊ နီတွတ်နဲ့ တစ်လမ်းတည်း အိမ်နီးချင်း ကပ်ရပ်နေတာ”

“ဪ ... ဟုတ်သားပဲ”

“ဘာအရေးကြီးနေလို့လဲ”

“အရေးကြီးလား အရေးမကြီးလား ဆိုတာတော့ ခြယ်မှုန်း ဘာသာပဲ ဆုံးဖြတ်ပါ။ ကိုယ်ကတော့ ပြောပြသင့်တယ် ထင်လို့ ပြောပြမယ်”

မင်းပျိုလုလင်သည် သူ့တွေ့ခဲ့တဲ့ ခုံတွဲလေးအကြောင်း ပြန်ပြောပြလိုက်ပါသည်။ ခြယ်မှုန်းကတော့ တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေခဲ့သည်။

“ကိုယ် အသိပေးချင်တာ အဲဒါပဲ။ တကယ်လို့ ဒီကောင်လေးနဲ့ ခြယ်မှုန်း တွဲနေတယ်ဆိုရင်တော့ သူဟာ ခြယ်မှုန်း ကွယ်ရာမှာ နောက်တစ်ယောက်ကို တွဲတာဟာ Cheating (ချီတင်း)လုပ်တဲ့သဘော ဖြစ်နေတယ်။ ဒါဟာ မရိုးသားမှု ဖြစ်နေတယ်။ ကိုယ် ခြယ်မှုန်းကို စိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်စေချင်လို့ ခြယ်မှုန်းနဲ့ သက်တူရွယ်တူ ကောင်လေးနဲ့ တွဲတာကို အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်တာနဲ့ ခြယ်မှုန်းကို တောင် မဆက်သွယ်နေခဲ့တာ။ အခုတော့ ဒီကောင်လေးဟာ ခြယ်မှုန်းအပေါ် မရိုးသားတော့ဘူး ဆိုရင်တော့ ကိုယ် ဒီတိုင်းကြည့်မနေနိုင်ဘူး။ ဝင်ပါရမယ်။ သတိပေးစရာရှိ ပေးရမယ်။ ဟားစရာရှိ တားရတော့မယ်”

ခြယ်မှုန်းသည် မင်းပျိုလုလင်ဆီမှ စိုးရိမ်နေသော အသံကို ကျေနပ်စွာ နားထောင်ရင်း ပီတိဖြစ်နေပါသည်။ စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်ပေမယ့် သူ့အပေါ်ညစ်ချင်စိတ်ကလည်း ကြီးစိုးနေသေးလေရာ အရွဲ့တိုက်စကားတွေ ပြန်ပြောဖို့သာ စဉ်းစားမိသည်။

“အစ်ကိုလုလင်က တားပေမယ့် ခြယ်မှုန်းက နားမထောင်ဘူးဆိုရင်ရော”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အံ့ဩသလို ပြန်မေးလိုက်သံကို ခြယ်မှုန်း အသာ ကျိတ်ပြီးနေခဲ့သည်။

“ခြယ်မှုန်း သူ့အကြောင်းကို သိပြီးသားပါ။ သူ ဘာလုပ်လုပ် ခွင့်လွှတ်ပြီး ချစ်မယ်ဆိုရင် အစ်ကိုလုလင်ဘာပြောမလဲ”

“ဟာ ... ခြယ်မှုန်းရာ”

မင်းပျိုလုလင် အသံမှာ တိုးတိမ်ဝင်သွားပါသည်။ ခြယ်မှုန်း ဒီလောက်ထိတောင် ချစ်နေမယ် မထင်ခဲ့မိဘူး။ စိတ်ကစားပြီး အပျော်တွဲတယ်။ ခြယ်မှုန်း တကယ် တွယ်တာနေခဲ့တာ သူ့ကိုပဲရယ်လို့ ထင်ခဲ့မိတာ မှားသလိုတောင် ဖြစ်သွားသည်။ သူ့အထင်ကိုတောင် သံသယဝင်သွားသည်။ ငါပဲ အထင်အမြင် မှားလို့လား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ သိပ်အထင်ကြီးလွန်းခဲ့လေသလား။

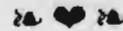
“ခြယ်မှုန်း သူ့ကို တကယ်ချစ်တာလား”

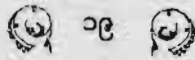
“ချစ်တော့ ချစ်တယ်၊ တကယ်ချစ်တာလား ဘာလားတော့ မသိဘူး။ ခုလောလောဆယ်တော့ ခြယ်မှုန်း သူ့ကို အစားထိုးပြီး ချစ်ထားတယ်၊ ဒါပဲ ... ကဲ ... ခြယ်မှုန်း ဖုန်းချပြီ”

ခြယ်မှုန်း ဖျတ်ခနဲ ဖုန်းကိုချသွားလျှင် မင်းပျိုလုလင်မှာ ဇဝေဇဝါဖြင့် ကျန်ခဲ့သည်။ ဘာတွေပြောသွားတာပါလိမ့်။ အစားထိုးပြီး ချစ်ထားတယ်လို့တော့ ပြောသွားတယ်။ အဲဒါ ဘာသဘောလဲ။ ဘာကို အစားထိုးတယ် ပြောတာလဲ။ ဘယ်သူ့ကို အစားထိုးတာလဲ။

ခြယ်မှုန်း ပြောသွားသော စကားအတွက် မင်းပျိုလုလင်မှာ တွေးစရာတွေ တစ်ပုံကြီးနဲ့ အဖြေထုတ်မရ ဖြစ်နေတော့လေသည်။

“အဲဒါပဲ ရဲဝင့်စံ၊ နင့်အကြောင်းကို ငါ သိထားပြီဆိုတော့ နင့်ကို ငါပြန်ချစ်ဖို့ လုံးဝမစဉ်းစားနဲ့တော့၊ ငါ အပြတ်ငြင်းလိုက်ပြီ။ နင့်ဘက်က သူငယ်ချင်းအဖြစ် သဘောထားနိုင်တယ် ဆိုရင် ရတယ်နော်။ ငါ နင့်ကို စကားပြန်ပြော ပြန်ခေါ်ဖို့ အသင့်ပဲ။ အရင်ကလိုပုံစံ အစီအစဉ်လိုလိုတော့ လာမလုပ်နဲ့၊ လုံးဝပဲ လက်မခံဘူး။”

ရဲဝင့်စံမှာ သူ့အပြစ်နဲ့သူ့မို့ ငြိမ်နေသည်။ ခြယ်မှုန်းဘာကြောင့် အဲဒီလို ပြောရလဲဆိုတော့ ခုတလောမှာ ခြယ်မှုန်းလည်း စိတ်လေပြီး သူနဲ့တော်တော်တွဲသွားမိသောအခါ ရဲဝင့်စံက တစ်မျိုးတိုးပြီး တောင်းဆိုလာတာကြောင့်ဖြစ်သည်။

“မိခြယ်ရာ ... နင့်ကိုလိုက်နေတဲ့ သီဟနဲ့ ကျော်ကျော်ပိုင်တို့က ငါ့လောက်ခွဲမကောင်းပါဘူး။ ငါ့လောက်လည်း နင့်ကို စိတ်ရှည်ရှည် မစောင့်ကြဘူး။ နင် ဟိုလူကြီးနဲ့တဲ့

နေတာတွေ့တော့ ငါ့လောက်လည်း မတုန်လှုပ်ကြဘူး။ အေးအေးဆေးဆေး လက်ပိုက်နောက်ဆုတ်သွားကြတယ်။ နင် တွေ့တယ် မဟုတ်လား။ ငါကသာ မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ ဆက်စောင့်နေတဲ့ကောင်ပါ။ နင် ဟိုလူကြီးနဲ့အဆင်မပြေဖြစ်ပြီး ငါ့ကို အစားထိုး အသုံးချတော့လည်း ငါပဲ ကျေကျနပ်နပ် လက်ခံခဲ့တာပါ။ ဒီတော့ နင် ငါ့ကိုသေချာတဲ့ အဖြေတစ်ခုတော့ ပေးသင့်ပြီနော်။ နင့်ကို ငါတကယ်ချစ်တာပါ။ နင် ပြန်ချစ်ဖို့သင့်ပြီ”

ဟူ၍ တွေ့တိုင်း တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုးဖွင့်ပြောနေတော့လေရာ ခြယ်မှုန်းလည်း စိတ်လေလေနဲ့ ပြီးပြီးရောကတိပေးခဲ့မိသည်။

“အေး ... ဒါဆို နင့်ကို အဖြေပေးမယ်၊ အခုတော့ မဟုတ်သေးဘူး။ ဗာလင်တိုင်း(စ)ဒေးရောက်ရင် အဖြေပေးမယ်”

ရဲဝင့်စံ ထိုသို့ကြားသိလိုက်ရတော့ ကျေနပ်သွားပါသည်။ ဗာလင်တိုင်း(စ)ဒေးရောက်ဖို့ သိပ်မှမလိုတော့တာမို့ သူ့အတွက် သိပ်မစောင့်ရတော့ဘူးလို့တွက်ပြီး ပျော်သွားသည်။ သို့သော် အဲဒီလို ဗာလင်တိုင်း(စ)ဒေးလို့ ခြယ်မှုန်း ထည့်ပြောချိန်မှာတော့ ခြယ်မှုန်းဟာ အစ်ကိုလုလင်ကို အကြီးအကျယ်သတိရနေခဲ့ပါသည်။ ဘာလိုလိုနဲ့ အစ်ကိုလုလင်နဲ့ ခြယ်မှုန်း ဆုံစည်းကြရတာတောင် တစ်နှစ်နီးပါး ရှိတော့မှာပါလားရယ်လို့ အမှတ်ရသွားတာဖြစ်သည်။

အခုတော့ ခြယ်မှုန်းကို အစ်ကိုလုလင် သတိပေးလိုက်တာကို လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြပြီး သူ့အဖြေကို ငြင်းပစ်လိုက်နိုင်ပြီမို့ ခြယ်မှုန်း ရင်ထဲတွင် ပေါ့ပါးသွားတာတော့ အမှန်ပင်။ တကယ်တော့ ခြယ်မှုန်းရဲ့နှလုံးသားဟာ အစ်ကိုလုလင်ကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ အစားထိုးမရနိုင်ခဲ့တာကြောင့် ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ မချစ်ချင်ပါ။

“ငါထင်လားပဲ ဟိုလူကြီးနဲ့ ပက်ပင်းတွေ့ကတည်းက အခြေအနေ မကောင်းဘူးဆိုတာ။ နင်နဲ့ အဲဒီလူကြီးက ပြတ်နေပြီဆိုပြီး ဘာလို့ အဆက်အသွယ်တွေ ရှိနေရတာလဲ”

“အဲဒါ နင်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး”

“ငါ အဲဒီတစ်ယောက်ကို မချစ်ပါဘူး။ နင့်ကိုပဲချစ်တာ”

“ဟေ့ ... ဟေ့, တော်ပြီ။ အပိုတွေ လာပြောမနေနဲ့၊ ဘယ်သူ့ကိုပဲချစ်ချစ် ငါကတော့ နင့်ကို မချစ်နိုင်ဘူး”

“ငါ အစတည်းက သိပါတယ်၊ နင် ဟိုလူကြီးပဲ ချစ်တာ”

“မဆိုင်တာတွေ ပြောမနေနဲ့”

“မုဆိုးဖိုကြီးပါဟာ၊ နင်နဲ့ မတန်ပါဘူး”

“ရဲဝင့်စံ ... ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ၊ နင်နဲ့မဆိုင်တာ မပြောနဲ့ဆိုနေ”

ခြယ်မှုန်း ဒေါသဖြစ်သွားပြီး တအားအော်ပစ်လိုက်မိလေသည်။ အစ်ကိုလုလင်နဲ့ ပတ်သက်ရင် အဲဒီပညတ်ချက်ကြီးကို လူတွေထည့်ထည့်ပြောတာကို ခြယ်မှုန်း လုံးဝမကြိုက်ပါ။

“ကိုယ် ပုံပုံကို လက်ထပ်ယူတယ် ဆိုတာဟာ သူ စိတ်ချမ်းသာပါစေဆိုတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာသန့်သန့်လေးနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တာ။ ရမ္မက်ဆန္ဒစိတ် ဘာမှမပါဘူး။ သူလိုအပ်ချိန်မှာ သူ့အနားမှာ ကိုယ်နေပေးမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဆန္ဒပဲရှိတယ်။ ကိုယ် သူ့ကို ညီမလေးကစ်ယောက်လိုပဲ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအကြောင်းကို ကိုယ် ဘယ်သူ့ကိုမှ ရှင်းပြမနေခဲ့ဘူး။ ကိုယ် အရင်ဆုံးအသိပေးသူဟာ ခြယ်မှုန်း တစ်ယောက်တည်းပဲရှိတယ်”

ဘာကြောင့် ခြယ်မှုန်းကို သူတို့ရဲ့အတွင်းရေးကိစ္စတွေတောင် အသိပေးရသလဲလို့ ခြယ်မှုန်း အဲဒီတုန်းကမမေးဖြစ်ခဲ့ချေ။

“အဲဒီလူက ငထောင်ကြီးပဲ။ သူနဲ့နင် ပြတ်တောင်ပြတ်နေပြီ၊ ဘာကြောင့် နင့်ကိုဖုန်းဆက်ပြီး ငါ့အကြောင်းပြောရလဲ၊ လုံးဝမကျေနပ်ဘူး”

ရဲဝင့်စံ မကျေမချမ်း အော်ပြောနေပေမယ့် ခြယ်မှုန်း လုံးဝဂရုစိုက်မနေတော့ဘဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ရဲဝင့်စံ ပြေးလိုက်လာပြီး ဆက်ပြောပြန်သည်။

“မိခြယ် ... တကယ်လို့ ငါ ဟိုတစ်ယောက်ကို လုံးဝ ဖြတ်မယ်၊ နင့်ကိုပဲ စွဲစွဲမြဲမြဲ ချစ်မယ်ဆိုရင်ရော နင် ဘယ် လိုသဘောရလဲ”

ရဲဝင့်စံပုံက မျှော်လင့်တကြီးဖြင့် တက်ကြွနေသည်။ သူကတော့ သုံးယောက်ကဲမှာ ဇွဲအကြီးဆုံးနဲ့ ခြယ်မှုန်းရဲ့အချစ် ကို အလိုချင်ဆုံးသူတော့ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ်နဲ့ အငြိမ်မနေဘဲ နောက်တစ်ယောက်ကို ကောက်တွဲလိုက်တာဟာ သူ့ရဲ့အကြီးမားဆုံးသောအမှား ဖြစ်သွားပါသည်။ သူ့ရဲ့စိတ်မ တည်ငြိမ်မှုမှာ သူ့ရဲ့အားနည်းချက်တစ်ခုလို ဖြစ်သွားပါသည်။

“ဘယ်လိုမှသဘောမရဘူး၊ ငါ နင့်ကို အရင်တည်းကလည်း မချစ်ဘူး၊ အခုလည်း မချစ်ဘူး၊ နောင်လည်း မချစ်ဘူးဆို တာ အမှန်ပဲ”

“ဒါဖြင့် ငါ့ကို စဉ်းစားမယ်၊ အဖြေပေးတော့မယ်လို့ ဘာ လို့ ပြောထားလဲ”

“အဲဒီတုန်းက အဲဒီစိတ်နဲ့ ပြောတာလေ”

“ငါသိပါတယ်၊ နင် စိတ်ပြောင်းသွားတာ အဲဒီကောင်ကြီး လာချွန်လိုက်လို့ မဟုတ်လား။ သူ အဓိကပဲ၊ နင်က သူ ပြောတာဆို အကုန်ယုံတယ်။ အကုန်လက်ခံတယ်၊ သူသာ ဝင်မပါရင် နင် ငါ့ကို ဒီဗာလင်တိုင်း(စ)ဒေးမှာ အဖြေပေးကို ပေးမှာ”

“အခုတော့ ဘာအဖြေမှ မပေးတော့ဘူး၊ ငါ့ကိုလည်း တင်္ဂါဂျီလာပြောမနေနဲ့၊ နင်ဒီပုံအတိုင်း ပြောနေဦးမယ်ဆို ရင် နင်နဲ့ငါ သူငယ်ချင်းဖြစ်ဖို့တောင် မလွယ်တော့ဘူး”

ရဲဝင့်စံကို ထားရစ်ခဲ့ပြီး တက္ကစီတစ်စီး အမြန်တား ကာ ပြေးတက်ခဲ့ပါသည်။ ဆိုင်ကိုပြန်ရမှာမို့ ဆိုင်နေရာကိုသာ လမ်းညွှန်လိုက်သည်။

ခြယ်မှုန်း ဆိုင်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်သောအခါ နီတွတ်နဲ့ အစ်ကိုလုလင်တို့ အတူထိုင်ပြီး စကားပြောနေတာတွေ့ လိုက်ရပါသည်။ ခြယ်မှုန်း အံ့အားသင့်ကာ ငေးကြောင်နေခဲ့ပေ မယ့် အစ်ကိုလုလင်ကတော့ ချက်ချင်းပဲ ထရပ်ကာ ...

“ဟော ... ခြယ်မှုန်း ပြန်လာပြီ”

ဟု လှမ်းနှုတ်ဆက်လေသည်။

“ဘယ်သွားနေတာလဲ”

“နီတွတ် ပြောပြီးရောပေါ့”

ခြယ်မှုန်း ရဲဝင့်စံနဲ့အတူ ထွက်သွားတာကို သိထား သော နီတွတ် ပြောလိုက်လိမ့်မည်ဟုထင်ကာ ခြယ်မှုန်း ပြန်ဖြေ တာဖြစ်သည်။

“နီတွတ် ပြောတော့ အပြင်ခဏ ထွက်သွားတယ်ဆိုလို့”

ခြယ်မှုန်း နီတွတ်ကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်တော့ နီတွတ်က မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲတွေနဲ့ အစ်ကိုလုလင်ကို အမှန် အတိုင်း မပြောဖို့ သင်ကြားနေတော့သည်။

“ခြယ်မှုန်း ... ရဲဝင့်စံနဲ့ ထွက်သွားတာလေ”

အစ်ကိုလုလင်မှာ အပြုံးမပျက်ဘဲ ခေါင်းအံ့သာညိတ်

ပြီးမှ ...

“ကိုယ်လည်း ခြယ်မှုန်းနဲ့ စကားပြောစရာလေးရှိလို့ လာ
စောင့်နေတာပါ။ ခြယ်မှုန်း အချိန်ခဏ ပေးနိုင်မလား”

“ဆုံးမစကားတွေဆို ခြယ်မှုန်း နားမထောင်ချင်ဘူးနော်”

“ဆုံးမစကားတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

ဒီလိုနဲ့ ခြယ်မှုန်းတစ်ယောက် ခုနကတော့ ရဲဝင့်စံ
နဲ့တွဲထွက်သွားခဲ့ပြီး အခုတစ်ခေါက်မှာတော့ မင်းပျိုလုလင်နဲ့တွဲ
ပြီး ထွက်သွားရပြန်လေရာ ဆိုင်နီးနားချင်းမှာရှိသော ကျော်ကျော်
ပိုင်ကတော့ ခြယ်မှုန်းကို အတော်ကြီး စိတ်ကုန်သလိုလို၊ အထင်
သေးကဲ့ရဲ့ချင်သလိုလို မျက်လုံးတွေဖြင့်ကြည့်ကာ ကျန်ရစ်တော့
လေသည်။

“အစ်ကိုလုလင် ဘယ်သွားမှာလဲ”

“စကားပြောကြရုံပဲ”

“ဆိုင်သွားထိုင်ဖို့တော့ ခြယ်မှုန်း စိတ်မပါတော့ဘူး။ ခုန
လေးတင် ဆိုင်ထိုင်လာတာ”

“ဒါဆို ကိုယ့်ရုံးခန်း လိုက်ခဲ့မလား”

ခြယ်မှုန်း အံ့သြသွားပါသည်။ သူက သူ့ရုံးကိုလာ
တာမကြိုက်။ သူ့ရုံးခန်းကို ကဒီးကဒီး ဝင်ထွက်သွားလာတာ
မကြိုက်ဟု သိထားလေရာ ရုံးခန်းကို ခေါ်သဖြင့် အံ့သြရတာ
ဖြစ်သည်။

“ရုံးမှာ လူတွေရှိတယ်လေ အစ်ကိုလုလင်”

“ရှိတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“အစ်ကိုလုလင်က ရုံးကလူတွေကို မသိစေချင်ဘူး မဟုတ်
လား၊ ခြယ်မှုန်းကို သိသွားမှာ မဖြစ်ချင်ဘူး မဟုတ်လား”

“အခု ကိုယ် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်တော့ဘူး”

“အစ်ကိုလုလင် ပြောမယ့်စကားက ဘာအရေးကြီးလို့လဲ။
ဘာဖြစ်လို့ တကူးတကကြီး လာတွေ့ပြီးတော့တောင်
ပြောရတာလဲ”

“ခြယ်မှုန်း ရုံးခန်းကို လိုက်မယ် မလိုက်ဘူးကိုပဲ ပြောပါ”

“လိုက်မယ်လေ၊ ခြယ်မှုန်း ဆိုင်မှမထိုင်ချင်တာ”

မနီးမဝေးလေးမှာရှိတဲ့ ရုံးခန်းကို မင်းပျိုလုလင်၏
ကားနဲ့ပင် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ခြယ်မှုန်းကတော့ အစ်ကိုလုလင်
မှာ ဘာအရေးတကြီးများ ပြောစရာရှိလဲလို့ သိချင်လှပြီ။ ဒါပေမဲ့
အစ်ကိုလုလင်ကတော့ သူ့စကားအတိုင်း ရုံးခန်းထဲ မရောက်မ
ချင်း ပြောမယ့်ပုံမရ။

ရုံးပေါ် အတူဟက်လာကြသောအခါ ရီဆက်ရှင်းမှ
ဝန်ထမ်းကစပြီး တစ်ရုံးလုံးက လူတွေဟာ တအံ့တဩနဲ့ မသိ
မသာရော သိသိသာသာပါ လိုက်ငေးမောကြည့်ရှု၊ တီးတိုးပြော
ဆိုကြတာတွေကို ရင်ဆိုင်ရသည်။ အထူးသဖြင့် မင်းပျိုလုလင်၏
ကျောတစ်ခုဖြစ်သော မချိုသာကဆို ခြယ်မှုန်းနဲ့လည်းတွဲတွေ့ ရော
ဝမ်းသာအားရ အံ့သြတကြီး နှုတ်ဆက်မိတော့မလို ဖြစ်သွားပြီးမှ

မင်းပျိုလှလင်၏ ရှုတည်တည်၊ ခပ်တင်းတင်း မျက်နှာကြောင့် ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်ရသည်။

ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်လို့မရဘဲ ခြယ်မှုန်းနဲ့ မင်းပျိုလှလင် ဘယ်လိုက ဘယ်လို ရင်းနှီးသွားကြသလဲဆိုတဲ့ အဖြေကို ကြိုးစားရှာဖွေရင်း အလုပ်ရှုပ်ကား ကျန်ခဲ့တော့သည်။ မင်းပျိုလှလင်ကတော့ သူ့ရုံးခန်းထဲ ရောက်တာနဲ့ တံခါးကိုပိတ် ပစ်လိုက်ပါသည်။

“ကြိုက်တဲ့နေရာ ထိုင်”

အလုပ်စားပွဲရှည်ကြီးတစ်ခုနောက်မှာရှိတဲ့ ဆုံလည် ကုလားထိုင်မှာ သူဝင်ထိုင်ပြီးသောအခါ ခြယ်မှုန်းကို လှမ်းပြော သည်။ “ကြိုက်တဲ့နေရာထိုင်လို့သာ ပြောတာ သူ့အလုပ်စားပွဲ တစ်ဖက်ခြားသော ဒီဘက်ခြမ်းမှာ ဧည့်သည်ထိုင်ဖို့ သားရေခေါက် ကုလားထိုင်နှစ်လုံးသာ ချပေးထားရာ ခြယ်မှုန်းအတွက်တော့ အဲဒီနေရာတွေကလွဲရင် ရွေးချယ်ပြီး ထိုင်စရာမရှိပါ။

ခြယ်မှုန်း ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ ခုံတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ မင်းပျိုလှလင်ကတော့ သူ့အလုပ်စားပွဲရဲ့ အဆွဲကိုဖွင့်ပြီး ဓာတ်ပုံမှန်ပေါင်လေးတစ်ခုကို ထုတ်ယူလေသည်။ ပြီးတော့ ခြယ်မှုန်းဆီ ကမ်းပေးလေသည်။

“အဲဒါ ချောပုံပုံရဲ့ ဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ် သူ ဘာရောဂါမှ မဖြစ်ခင် အချိန်တွေတုန်းက ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံလေးတွေ ထဲက တစ်ပုံပဲ”

ခြယ်မှုန်း ယူကြည့်လိုက်သည်။ ဓာတ်ပုံထဲမှာတော့ ခြယ်မှုန်းရုပ်နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်လေးလိုလိုတူသည့် မိန်းကလေးတစ် ယောက်ရဲ့ ပြုံးနေသောပုံကို တွေ့ရသည်။ အစ်ကိုလှလင် ဘာ ကြောင့် ပြရသလဲဆိုတာ ခြယ်မှုန်း တွေးနေခဲ့သည်။

“ခြယ်မှုန်းနဲ့ တူတယ်မဟုတ်လား”

အဲဒီလိုမေးတော့ မခံချင်။ တူပေမယ့် သိပ်ချွတ်စွပ် ကြီး တူနေတာမှ မဟုတ်တာ။ ဆွေမျိုးတော်စပ်ကြလို့ ခပ်ဆင် ဆင် တူနေတဲ့ပုံစံမျိုးသာ ဖြစ်သည်။ ဘာကြောင့် သူက သိပ်တူ စေချင်ရသလဲ။

“သိပ်မတူပါဘူး ရုပ်ဆင်တာပါ။ ရုပ်ရည်ဆိုတာ ဆင်တတ် တာပဲ။ တချို့ဆို မေသန်းနဲ့နဲ့ ဆင်တဲ့လူတို့၊ အိန္ဒြာကျော်ဇင် နဲ့တူတဲ့လူတို့၊ ခိုင်သင်းကြည်နဲ့ တူတဲ့လူတို့ ရှိကြတာပဲ။ မြန်မာမိန်းကလေးရုပ်ဆိုတာ ဒီလိုရုပ်မျိုးပဲဆိုတော့ ဆင်နေ တာတွေ ရှိတာပဲ”

ခြယ်မှုန်း အရွဲ့တိုက်ကာ စိတ်ထဲတွေ့ ရာတွေ လျှောက်ပြောပစ်လိုက်ပါသည်။ မင်းပျိုလှလင်ကတော့ ဘာမှ အငြင်းမပွားနေတော့ဘဲ ...

“ကိုယ်ကတော့ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ခြယ်မှုန်းကို ဆုံရတာဟာ ကိုယ့်အတွက် ပုံပုံကို အစားပြန်ရသလိုပဲ ခံစားရတယ်”

ဟု သူ့ရင်ထဲမှာရှိတဲ့အတိုင်း ပြောလိုက်ပါသည်။

“ကိုယ် မညာချင်တော့ဘူး၊ ကိုယ် ခြယ်မှုန်းကို ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်။ ပုံပုံအစား ပြန်ရတဲ့ မိန်းကလေးကို ကိုယ်ဘာကြောင့် လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခံရမလဲလို့ နေ့တိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေးမိတယ်။ အစကတော့ ခြယ်မှုန်းမှာ ချစ်သူရှိနေတယ်၊ ငါ မနှောင့်ယှက်သင့်ဘူး။ နောက်ဆုတ်သင့်တယ်ဆိုပြီး နောက်ဆုတ်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ကိုယ်သိပြီ၊ ခြယ်မှုန်းနဲ့တွဲတဲ့ ကောင်လေးဟာ ခြယ်မှုန်း အပေါ် သစ္စာမရှိဘူး၊ ကွယ်ရာမှာတစ်မျိုး၊ ရှေ့မှာတစ်မျိုး လူစားမျိုး ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီလိုကောင်လေး လက်ထဲမှာ ကိုယ် ခြယ်မှုန်းကို မထားခဲ့ချင်ဘူး။ ခြယ်မှုန်း သူ့ကိုချစ်တယ် ပြောတာဟာ ကိုယ့်ကိုရွံ့ပြီး ညာနေတာလို့ သိကိုသိတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ် ခုတော့ ခြယ်မှုန်းကို လက်ထပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖွင့်ပြောလိုက်တာပဲ”

ခြယ်မှုန်းသည် မင်းပျိုလုလင် ပြောနေသော စကားတွေထဲမှာ သူမကိုချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားမျိုး တစ်ခွန်းမှ မပါတာကို ရော။ ပုံပုံအစား ပြန်ရတယ် ဆိုတာရော သတိထားမိလေရာ ရင်ထဲမှာကွဲပြီး ကြေမ္မနေသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သူ့စကားတွေထဲမှာ “ခြယ်မှုန်းကို ကိုယ်ချစ်နေခဲ့တယ်” ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းသာ ပါရင် ခြယ်မှုန်း သိပ်ကိုပျော်ရွှင်ကျေနပ်ရလိမ့်မယ်ဆိုတာ သူဘာကြောင့် အကဲမခတ်တတ်တာလဲ။

“ခြယ်မှုန်းကို ကိုယ်လက်ထပ်ချင်တယ်”

ခြယ်မှုန်း၏ မျက်လုံးအစုံမှာဝိုင်းလျက် မင်းပျိုလုလင်ကိုသာ ငေးစိုက်ကြည့်နေဆဲ ဖြစ်လေရာ မင်းပျိုလုလင်ထပ်ပြီး ပြောလိုက်ပါသည်။

“ကိုယ့်အပေါ် မင်း သံယောဇဉ်ရှိနေတယ် မဟုတ်လား၊ ကိုယ့်ကို လက်ထပ်နိုင်မယ် မဟုတ်လား၊ ပုံပုံနေရာမှာ အစားဝင်ပြီး ကိုယ့်ရဲ့နလုံးသားကို ဖြည့်စွက်ပေးနိုင်မယ် မဟုတ်လား”

ခြယ်မှုန်းသည် ဘာမှမဖြေခင်မှာ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေ တလိမ့်လိမ့် ဆင်းလာသည်။ မင်းပျိုလုလင်မှာ ခြယ်မှုန်းရဲ့မျက်ရည်တွေကို မြင်ရတော့ အံ့သြတုန်လှုပ်စွာ ထရပ်မိ၏။

“မုန်းတယ် ... မုန်းတယ် ... အစ်ကိုလုလင်ကို ခြယ်မှုန်း အရမ်းမုန်းတယ်”

ခြယ်မှုန်း ပါးစပ်မှ ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်လိုက်တာပေမယ့် မင်းပျိုလုလင်ကတော့ ကြားရပါသည်။

“ကိုယ့်ကို မင်း ချစ်နေခဲ့မယ်လို့ ကိုယ် ထင်ထားတာ”

“မဟုတ်ဘူး၊ မချစ်ဘူး။ ဘာလို့ချစ်ရမှာလဲ ချစ်ကိုမချစ်ဘူး။ မချစ်တဲ့အပြင် အတ္တကြီးလွန်းတဲ့ ယောက်ျားဖြစ်နေလို့ မုန်းတောင် မုန်းနေခဲ့တယ်”

“ကိုယ် ဘာများ အတ္တကြီးနေခဲ့မိလို့ပါလိမ့်”

သူဟာ ရိုက်ပစ်ချင်စရာကောင်းလောက်အောင်ပင် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မမြင်နိုင်ဘဲ အတ္တကြီးသူ ဖြစ်နေပြန်သည်။

“ဇွယ်မုန်း သွားတော့မယ်”

ရုံးခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ထွက်လာသောအခါ စောင့်ကြည့်နေကြသော မျက်လုံးအစုံပေါင်းများစွာတို့ကို တွေ့ရလေသည်။ မျက်ရည်သုတ်ထားပေမယ့် ငိုပြီးခါစ မျက်လုံးတွေနဲ့ဖြစ်နေခဲ့သော ဇွယ်မုန်းသည် သူတို့အားလုံးအတွက်တော့ တီးတိုးဝေဖန်ပြောဆိုစရာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် သတိထားမိသွားစေပါသည်။

~*~

မင်းပျိုလုလင်သည် ဇွယ်မုန်း သူ့ကို ဘာကြောင့် မုန်းတယ်ပြောမှန်းမသိ။ ဘာကြောင့် သူ့ကိုငြင်းဆန်မှန်းမသိဖြစ်ကာ ကြေကွဲတိတ်ဆိတ်နေမိသည်မှာ ရက်ပေါင်းများစွာ ဖြစ်နေခဲ့မိသည်။ အရင်က အသက်ဝင်သလိုဖြစ်ခဲ့သော သူ့ရဲ့နေ့စဉ်ဖြတ်သန်းမှုမှာ ပျင်းရိခြောက်သွေ့ဖွယ်ကောင်းလျက် အသက်မရှိတော့သလို စံစားရလေသည်။

ဇွယ်မုန်းဟာ သူ့အပေါ် တွယ်တာနေခဲ့မှန်းလည်း သူ သိပါသည်။ ဘာကြောင့် မုန်းနေပါတယ်လို့ ဖြေခဲ့ရသည်။ ဇွယ်မုန်းဆိုမှာ သူ့အပေါ် စိတ်နာစရာ ဘာများရှိခဲ့သနည်း။

မင်းပျိုလုလင်၏ တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သော နေ့တွေကို ဖြတ်သန်းနေစဉ် သူ အမှတ်မထင် သတိထားမိတာကတော့ ဟာလင်တိုင်း(စ)ဒေး နီးလာပြီဆိုသော ကြော်ငြာလေးတွေ ထပ်မံတွေ့လာရတာ ဖြစ်ပါသည်။

နေစမ်းပါဦး၊ ဒီနေ့ ဘယ်နှရက်ပါလိမ့်။ ဪ ...
ဖေဖော်ဝါရီတစ်ရက်နေ့ပဲ။ ဆယ့်လေးရက်နေ့ဆိုတော့ နှစ်ပတ်
လောက် လိုသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရောင်းဆိုင်တွေမှာ၊ ရှောင်ပင်း
မောလ်တွေမှာတော့ အဲဒီနေ့အတွက် ကြိုပြီးဈေးချရောင်းမယ့်
ကြော်ငြာတွေ စတင်နေပြီပေါ့။

ဗာလင်တိုင်း(စ)ဒေးဟာ မင်းပျိုလုလင်အတွက်
အမှတ်ရစရာတွေ အများကြီး ပေးခဲ့ဖူးတာမို့ တမင်ပဲ နှစ်စဉ်လိုလို
မေ့ပစ်ထားခဲ့တယ်။ အဲဒီလို မေ့ထားစဉ်ကာလကတော့ ဒီလို
အရောင်းဆိုင် ကြော်ငြာတွေလည်း မမြင်ခဲ့သလို ဘာကိုမှသတိ
မထားခဲ့မိတာ တော်တော်တော့ အံ့သြစရာကောင်းသား။

အရင်နှစ်ကတော့ ခြယ်မှုန်းကြောင့်ပဲ အဲဒီနေ့ကို
စတင်ပြီး သတိထားမိသွားရတယ်။ အဲဒီနေ့ကို သတိမရချင်ဘဲ
ရအောင် ခြယ်မှုန်း လုပ်ခဲ့တယ်။ အခု ဒီနှစ်မှာလည်း ခြယ်မှုန်း
နဲ့အတူ ဗာလင်တိုင်း(စ)ဒေးမှာ အတူရှိနေချင်ပေမယ့် အခုတော့
နီးရက်နဲ့ဝေးနေခြင်းလား။ နီးမလိုလိုနဲ့ ဝေးသွားခဲ့တာလား။

ဘာကြောင့် ဗာလင်တိုင်း(စ)နေ့တွေဟာ သူ့ကို
များစွာ အမှတ်တရတွေ ပေးစေခဲ့တာလဲ။ ပုံပုံနဲ့တုန်းကလည်း
ပုံပုံအကြိုက် ဗာလင်တိုင်း(စ)နေ့မှာ လက်ထပ်ခဲ့ပေမယ့် ပုံပုံ သေ
ဆုံးသွားရတဲ့နေ့ဟာ ဘာကြောင့် ဗာလင်တိုင်း(စ)နေ့ပဲ ဖြစ်နေခဲ့
တာလဲ။

အခု ခြယ်မှုန်းနဲ့ကျရင်ရော ဗာလင်တိုင်း(စ)နေ့ကို
အမှတ်တရအနေနဲ့ တစ်စုံတစ်ခု ဖန်တီးသင့်သလား။ မေ့ထား
လိုက်ပြီး ကျော်ဖြတ်ပစ်လိုက်ရမလား။ မရည်ရွယ်ပါဘဲ ခြယ်မှုန်း
တို့ရဲ့ Dusk အမည်ရှိ Gift Shop လေးရှေ့ ကားကိုဖြတ်မောင်း
မိသည်။

ဆိုင်လေးက တိတ်ဆိတ်စွာ သူ့ကို ပြန်ကြည့်သည်
ဟု ခံစားရလေသည်။ ဆိုင်ရှေ့မှာတော့ ယာယီဆိုင်ဘုတ်လေး
ထုတ်ထားတာ တွေ့ရသည်။

“ဗာလင်တိုင်း(စ)ဒေး ရောက်ရန် (၁၃)ရက်သာ လိုတော့
သည်”

ဟူသော ကြော်ငြာလေးကိုတော့ တွေ့ရသည်။

“တစ်ဆိုင်လုံး (၁၅)% ဈေးလျှော့ရောင်းပေးနေပြီ”

ဆိုသည့် ကြော်ငြာစာသားကိုလည်း တွေ့ရလေ
သည်။

ရုံးကို ဘယ်လိုကဘယ်လို ပြန်ရောက်လာမှန်းမသိ
ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ ရုံးပေါ်ရောက်သောအခါ မမျှော်လင့်ထား
သော ဧည့်သည်တွေက မင်းပျိုလုလင်ကို စောင့်ကြိုနေခဲ့ပါသည်။

“ဟာ ... အန်ကယ်လ်နဲ့ အန်တီမိတို့ပါလား။ ဘယ်တုန်း
တည်းကရောက်ပြီး ထိုင်စောင့်နေတာလဲ၊ တွေ့ချင်စဉ်
ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်ရောပေါ့၊ ဒီရုံးမှာဘာကူး
တကကြီး လာထိုင်စောင့်နေရတယ်ဗျာ”

ညောင်သည်များ ခေတ္တထိုင်စောင့်ရန် သတ်မှတ်ထားသော ဆိုဖာခုံတွေပေါ်မှာ တွေ့လိုက်ရသည့် ပုံပုံမိဘတွေကြောင့် သူ့စိတ်တွေ လှုပ်ရှားသွားသည်။ ပုံပုံ ဆုံးသွားပြီးခါစမှာတော့ မကြာခဏ တွေ့ကြပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှာ အတွေ့ကျသွားပါသွားကြပါသည်။ သို့သော် ဆယ်ရက် ရက်နှစ်ဆယ်ကြာရင် တစ်ခါလောက်တော့ သူ့ ဖုန်းဆက်သတင်းပေး ဖြစ်သဖြင့် ဖုန်းအဆက်အသွယ်ကတော့ မပြတ်ခဲ့ပေ။

“တကူးတကကြီး မဟုတ်ပါဘူး သားရယ်။ ဒီဘက်ကို ကိစ္စရှိလိုလားရင် သားနဲ့လည်း မတွေ့ရတာကြာတော့ ဝင်တွေ့တာပါ။ သားကိုလည်း သက်ရနေတာလေ”

“လာ ... လာ ... ရုံးခန်းထဲ သွားစကားပြောကြရအောင်ပါ။ ကော်ဖီလည်း ကျွန်တော့်ရုံးခန်းထဲမှာ အဆင်သင့်ရှိတယ်။ ကော်ဖီသောက်ရင် စကားပြောတာပေါ့”

မင်းပျိုလုလင်၏ ရုံးခန်းထဲကို ပုံပုံမိဘတွေ ဝင်လိုက်လာပါသည်။ ဇနီးဖြစ်သူရဲ့ မိဘတွေအဖြစ် သိထားသူ ဝန်ထမ်းတွေမှာ ပုံပုံ ရှိစဉ်ကတည်းက ဒီမှာပဲ အလုပ်စွဲစွဲမြဲမြဲ လုပ်ခဲ့ကြသူတွေ ဖြစ်လေရာ မင်းပျိုလုလင်နဲ့ ပတ်သက်သမျှ အသိုင်းအဝိုင်းကို မြင်ဖူး၊ တွေ့ဖူး၊ သိထားဖူးသူများ ဖြစ်နေသည်။

“သားဆီ ဖုန်းဆက်ပြောမယ် ပြောမယ်နဲ့ ဖုန်းမဆက်ဖြစ်တော့ နောက်ဆုံးတော့ကွယ် နီးမှပဲ လာအသိပေးသလို ဖြစ်သွားတယ်”

အန်တီမီမှာ မင်းပျိုလုလင်၏ ရုံးခန်းထဲ ရောက်တာနဲ့ သမီးဖြစ်သူကိုပါ ဆက်စပ်ပြီး သတိရသွားဟန်ဖြင့် မျက်ရည်တွေ ဝဲလာသည်။ ဒီရုံးခန်းထဲမှာ ရှိသမျှ စားပွဲကုလားထိုင်၊ စာရက်စာတမ်းထည့်ဗီရိုလေးကအစ ကော်ဖီစက်လေးမကျန်၊ စားပွဲပေါ်မှာ ဘောလံပင်နံတွေ ခဲတဲတွေ၊ စတစ်ကာတွေ စုပြုံထည့်ရတဲ့ ခွက်လှလှလေးတွေ၊ စက္ကူဖိဖန်တုံးလေးအဆုံး၊ ပုံပုံ ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ဝယ်ယူကာ ဘယ်ဟာ ဘယ်မှာထားရမယ်ဆိုပြီး ပြင်ဆင်ပေးခဲ့မှန်း အန်တီမီ အကုန်လုံး မှတ်မိလေရာ ဒီအပြင်အဆင်တွေ မြင်လျှင် သမီးဖြစ်သူကို သတိရသွားစေဖို့ ဖန်တီးပေးသလို ဖြစ်သွားပါသည်။

“ကော်ဖီသောက်ပါဦး အန်တီမီ”

“နေ ... နေ ... သား။ မသောက်တော့ဘူး။ အန်တီမီ ခုတလော ရင်တုန်တုန်နေတတ်တော့ ကော်ဖီကို လျှော့လိုက်တယ်။ မနက်ဘက်တီး၊ နေ့လယ်ဘက် ကော်ဖီတစ်ခွက်စီပဲ သောက်တော့တယ်။ ညကျ မိုင်လိုသောက်အိပ်တယ်။ ကော်ဖီကို ညမသောက်တော့ဘူး၊ နေ့လယ်လည်း တစ်ခွက်သတ်မှတ်ပြီး သောက်တော့ ကြားချိန်တွေမှာ မသောက်တော့ပါဘူး”

“ကဲပါကွာ ... မင်းကလည်း မျက်ရည်သုတ်စမ်းပါ။ သားစိတ်မကောင်း ဖြစ်ဦးမယ်”

အန်ကယ်လ်က သတိပေးလိုက်ပေမယ့် မင်းပျို လုလင်ကတော့ နားလည်စွာပင် ...

“ရပါတယ် ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒီအခန်းထဲမှာ ပုံပုံ ဝယ်ခြမ်း ပြင်ဆင်ထားတာတွေချည်းပဲဆိုတော့ အန်တီမီ သတိရမှာပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့ နေ့တိုင်း ရုံးခန်းကို ရောက်နေတာဟာ ပုံပုံရှိတဲ့နေရာ တစ်နေရာကို လာရသလိုပဲ ခံစားရလို့ ကျေနပ်ပါတယ်”

ဟု သူ့ရင်ထဲမှာရှိတဲ့အတိုင်း ပြောပြမိသည်။

“အေးကွာ ... အလုပ်တွေရှုပ်နေတာနဲ့ သားကိုတောင် အသိမပေးဘဲ နေခဲ့သလို ဖြစ်သွားတယ်၊ အခုနောက်ဆုံးမှပဲ အသိပေးရသလိုပဲ”

“ဘာများလဲ အန်ကယ်လ်”

“ဪ ... အန်ကယ်လ်နဲ့ မင်းအန်တီတို့ အမေရိုကားကို အပြီးသွားကြတော့မယ်ကွာ”

“ခင်ဗျာ ”

မင်းပျိုလုလင်မှာ အံ့သြရလွန်း၍ ပြောစရာစကား မဲ့နေသလို ဖြစ်နေသည်။

“သမီးလေးမရှိတော့ထဲက ဘယ်လိုမှနေလို့ မပျော်တော့ဘူးလေ။ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ဒီပတ်ဝန်းကျင်ကိုမြင်ပြီး သမီးနဲ့ ပတ်သက်မှုတွေကို သတိရလွမ်းဆွတ်နေရတာဟာ အသက်ရှင်ရက် ငရဲကိုဖြတ်သန်းနေရသလို ခံစားရတယ် သားရယ်။

လွမ်းဆွေးသောက ရောက်ရခြင်းဆိုတဲ့ ပရိဒေဝမီးဟာ အတော်ကြောက်စရာကောင်းလွန်းတယ်။ ကိုယ့်သမီးလေးကို မလွမ်းချင်၊ သတိမရချင်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ပြေလက်ပျောက်များ ဖြစ်မလားဆိုပြီး နှစ်ဖက်အမျိုးတွေ အကုန်နီးပါး ရောက်နေတဲ့ အမေရိုကားမှာ သွားနေကြည့်ချင်လို့ ကြိုးစားကြည့်လိုက်တာ အခုမှ ဗီဇာကရသွားလို့ သွားဖို့ဖြစ်လာတယ် သား”

“အပြီးသွားနေကြတော့မယ်ဆိုတော့ ...”

“ဒါက အန်ကယ်လ်တို့ရတဲ့ ဗီဇာအနေအထားကိုကြည့်ပြီး ပြောပြထားတဲ့ သဘောပါ။ ဟိုမှာခဏသွားနေကြည့်မယ်။ နေလို့ အဆင်ပြေပေမယ့် မြန်မာပြည်မှာပဲ ပြန်နေတာဟာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။ ကိုယ့်မွေးရပ်မှာ ခေါင်းပြန်ချရတာဟာ အကောင်းဆုံးပါပဲလို့ တွေးမိတဲ့ တစ်နေ့ကျရင် ပြန်လာပြီးနေရင်လည်း နေမယ်၊ ခုလောလေး ဘယ်တော့ စိတ်ပြေလက်ပျောက် သွားနေကြမလို့ပါ”

“ဒီက အိမ်တွေ ဘာတွေ ရောင်းခဲ့ပြီးပြီလား၊ ဟာဗျာ ... အန်ကယ်လ်တို့ အန်တီမီတို့ရာ ကျွန်တော် ဘာမှတောင် မသိလိုက်ရဘူး။ လုပ်စရာ ကိုင်စရာတွေ ဝင်တောင်မကူညီလိုက်ရဘူး”

မင်းပျိုလုလင် ရင်ထဲမှာ တကယ်ပင်စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီးပြောမိသည်။ ပုံပုံ မရှိတော့ပေမယ့် ပုံပုံမိဘတွေဟာ သူနဲ့

တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ပတ်သက်သေးသည်လို့လည်း သူတကယ်ခံစားရခဲ့တာဖြစ်သည်။

“အိမ်လည်း မရောင်းခဲ့ပါဘူး။ အကယ်၍ ပြန်လာနေချင်ရင် နေလို့ရအောင် မရောင်းဘဲ ထားတာပါ။ သံရုံးဝန်ထမ်းတွေကို ငှားထားခဲ့ဖို့ ပြောထားတယ်”

“သမီးရဲ့အရိုးပြာအိုးလေးကိုတော့ သယ်သွားချင်တယ်ကွာ၊ ဒါကြောင့် သားကို လာခွင့်တောင်းတာပါ”

ပုံပဲ့ အရိုးပြာအိုးလေးက အန်တီမိတို့အိမ်မှာ ပုံပဲ့အပျိုဘဝက နေခဲ့တဲ့ အခန်းလေးမှာ ရှိမြို့၊ ရှိဆဲပေမယ့် သူတို့ကတော့ မင်းပျိုလုလင်ကို တကူးတကပင် လာခွင့်တောင်းနေလေသည်။

“အန်ကယ်လ်နဲ့ အန်တီမိတို့ဟာ မိဘရင်းတွေပဲ။ ယူသွားကြပါ။ ကျွန်တော့်ဆီက ခွင့်တောင်းနေစရာ မလိုပါဘူး”

“မိဘတွေပေမယ့် ဆိုင်သာဆိုင်တာလေ။ သားက ပိုင်ခဲ့ပါတာ၊ ဒီတော့ ခွင့်တောင်းရတာပေါ့”

“ကျွန်တော့်အနားမှာ အခုတော့ ဘယ်သူမှ အဲ ... ပုံပုံနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဘယ်သူမှ မရှိတော့သလိုတော့ ခံစားရတယ်”

“သားရယ် ... သေသောသူ ကြာရင်မေ့ဆိုတဲ့ စကားလည်း ရှိပါတယ်လေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားလည်း ငယ်သေးတာပဲ။ မရှိတော့တဲ့သူကို လွမ်းဆွတ်ပြီး တမ်းတနေမယ့်အစား ကိုယ့်အတွက် သင့်တော်မယ့်သူတွေ့ရင် လက်တွဲလိုက်သင့်တယ်”

မင်းပျိုလုလင်မှာ ထိုစကားကြောင့် ခြယ်မှုန်းကို ဖျတ်ခနဲ မြင်မိသည်။ ခြယ်မှုန်းကိုသာ အန်တီမိတို့မြင်ရင် ဘယ်လိုနေမလဲ။

“မင်းအဖေဆီကတော့ တချို့ သိရပါတယ်၊ သား မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့တွေ့တယ်၊ သူလေးက သမီးပုံပုံနဲ့ ဆင်လို့ သား စိတ်ဝင်စားပာယ်လို့ ပြောပြတယ်”

မင်းပျိုလုလင်မှာ မလုံမလဲဖြစ်ကာ ပြုံးရမလို၊ တည်ရမလို ဖြစ်သွားပါသည်။

“ဘယ်လိုပုံလေးပါလိမ့် သားရယ်။ သမီးနဲ့တူတယ်ဆိုလို့ အန်တီမိ တော်တော်တွေ့ချင်တယ်၊ သမီးနဲ့တူတဲ့ မိန်းကလေးကိုမှ ထပ်ရွေးတဲ့ သားရဲ့သမီးအပေါ် စွဲလမ်းမှုကိုလည်း အံ့ဩမိပါတယ်”

“ဘယ်နေ့များ ငါတို့ဆီ ရေါ်လာပြမလဲဆိုပြီး မျှော်တလင့်လင့် စောင့်နေကြတာကွာ”

“သူ့ကို အန်တီမိတို့ မသွားခင် ဆုံလို့ရမလား၊ သမီးနဲ့တူတော့ တွေ့ဖူးသွားချင်လို့ပါ။ ဖြစ်နိုင်ရင် သားရဲ့အဲဒီ မိန်းကလေး လက်ထပ်ကြမယ့်ပွဲကိုတောင် မြင်သွားရချင်တာ။ သူလေးသာ သတို့သမီးဝတ်စုံလေးဝတ်ရင် သမီးလေးလိုပဲ ကြည့်မဝအောင် လှနေမလားလို့ စိတ်ကူးထဲမှာမြင်ယောင်ထားမိတယ်”

မင်းပျိုလုလင် အရှက်ပြေ အသံထွက်ရယ်သံပြုရင်း ...

“အဲဒီလောက်ထိလည်း ခရီးမရောက်သေးပါဘူး၊ ကျွန်တော်
တွေဝေတာတွေ များနေခဲ့လို့ သူနဲ့ကျွန်တော့်ကြားမှာ နား
လည်မှုတွေလွဲပြီး ညှိမရသလို ဖြစ်နေတယ်”

ဟု အမှန်အတိုင်း ပြောပြမိသည်။

“မတွေဝေပါနဲ့လေ။ သား ချစ်ခင်မြတ်နိုးရတဲ့ မိန်းကလေး
နဲ့တူတဲ့ နောက်ထပ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပြန်ဆုံ
တွေ့ရတာ တော်တော်ကံကောင်းလို့ပဲပေါ့။ အန်တီမိတို့
ကသာ သမီးအစား ပြန်မရပေမယ့် သားအတွက်တော့
ချစ်ရသူကို အစားပြန်ရတဲ့ သဘောပဲလေ။ အန်တီမိတော့
သားတို့နှစ်ယောက်ကို တွေ့ချင်တယ်”

“အန်တီမိတို့က ဘယ်တော့လောက် သွားဖြစ်မလဲ”

“သိပ်မလိုတော့ဘူး နှစ်ပတ်ကျော်လောက်ပဲ လိုတော့တယ်။
ဒီနေ့ လေယာဉ်လက်မှတ် လာဝယ်ကြတာလေ”

“ဟာ ... သိပ်တောင် မလိုတော့ဘူးပဲ”

“သမီးဆုံးတာ လေးနှစ်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ ဆွမ်းကျွေးအလှူ
လုပ်ကြမယ်၊ ဘုရား၊ ကျောင်းကန်တွေမှာ ဆေးရုံတွေမှာ
သမီးနာမည်နဲ့လှူမယ်၊ အဲဒါလေးတွေ လုပ်ပေးပြီးရင်
နှစ်ရက်အကြာမှာ သွားကြဖို့ စီစဉ်ကြတယ်”

“ကျွန်တော် အဲဒီလို ကြားရတော့ ရင်ထဲမှာ မကောင်းဘူး
အန်တီမိရယ်”

မင်းပျိုလုလင် ရင်ထဲမှာ တကယ်ပင် ခံစားရ၍
ပြောလိုက်တာဖြစ်ကြောင်း အန်ကယ်လ်ရော အန်တီမိပါ သတိ
ထားမိကြသည်။ မင်းပျိုလုလင်ရဲ့အသံမှာ ဆိုနှင့်နေသည်။ ပုံပဲ့
မိဘတွေနဲ့ မင်းပျိုလုလင်ဆိုတာက သမက်ယောက္ခမပုံစံထက်
သားရင်းချာနဲ့ မိဘလိုတောင် ဖြစ်နေ၍ပင်။ ပုံပဲ့နဲ့ချစ်သူရည်းစား
ဘဝ လင်မယားဘဝ မရောက်ခင်ကတည်းက အန်တီမိဟာ
မင်းပျိုလုလင်အပေါ် တူသားနောင်မယ်ပမာ ချစ်ခင်ခဲ့သူဖြစ်လေ
သည်။

“ကဲ ... သားလည်း အလုပ်ကိစ္စတွေ ရှိဦးမှာပေါ့၊ အန်တီ
တို့လည်း သားကို တွေ့လိုက်ရတော့ ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်
သွားပါပြီကွယ်၊ ပြန်လိုက်ဦးမယ်”

စကားပြောဆို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ကြမည့် အန်တီမိ
တို့ကို မင်းပျိုလုလင် ကိုယ်တိုင် ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်၊ ဓာတ်
လှေကားဖြင့်ဆင်းလိုက်လာကာ ကားရပ်ထားရာ ရောက်တဲ့အထိ
လိုက်ပို့ဖြစ်ပါသည်။

ကားပေါ်တက် လက်ပြရင်းနဲ့ သူကပဲ ...

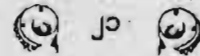
“သမီးနဲ့တူတဲ့ မိန်းကလေးကို အန်တီမိဆီ ဆက်ဆက်ခေါ်
ခဲ့ပါ သားရယ်”

ဟူ၍ တဖွဖွ မှာသွားသေးခဲ့လေသည်။

မင်းပျိုလုလင်စိတ်ထဲမှာလည်း သူ့ချစ်ခင်သံယောဇဉ်
ရှိရသော ပုံပဲ့မိဘတွေကို ခြယ်မှုန်းနဲ့ ပေးတွေ့ချင်နေသည့်မှာ

အရင်တည်းက ရှိခဲ့ဖူးသောဆန္ဒဖြစ်သည်။ သမီးဖြစ်သူနဲ့ ခပ်ဆင်
ဆင်လေးတူသော မိန်းကလေးနဲ့ စကားပြောကြည့်တဲ့အခါ အမူ
အရာကအစ အကြိုက်တွေကအစ တူနေတာတွေ့သွားကြလျှင်
သူတို့ ဘယ်လောက်တောင်များ အံ့ဩသွားကြမလဲ။ သမီးဖြစ်သူ
အလွမ်းပြောနေနဲ့ တွေ့လိုက်ရ၍ ဘယ်လောက်တောင်များ
ကျေနပ်သွားကြမလဲလို့ မကြာခဏ စိတ်ကူးကြည့်ဖူးခဲ့ပါသည်။
အခုတော့ သူစိတ်ကူးခဲ့သလိုပဲ ပုံပုံဘက်မှ ခြယ်မှုန်း
ကို တွေ့လိုပါသည်ဟု သိရသောအခါ မင်းပျိုလုလင်အတွက်
ခြယ်မှုန်းနဲ့ ဆက်သွယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက် အခိုင်အမာချရန် ဆေး
ချာသွားသလိုပင် ဖြစ်လေသည်။

“ခြယ်မှုန်း ...

မင်းနဲ့ စတွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဖေဖော်ဝါရီလ(၁၄)ရက်
Valentine's day လည်း နီးလာပြီ။

ငါးရက်ပဲ လိုတော့တယ်နော်။ ကိုယ် သတိရနေခဲ့
တယ်။ မင်းကိုရော၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ အမှတ်ရစရာတွေ အမြဲ
ပေးတဲ့ အဲဒီနေ့ကိုရောပေါ့။ ကိုယ် ဝန်ခံပါတယ်။ ပုံပုံ မရှိ
တော့တဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ အဲဒီနေ့ကို ကိုယ် မေ့ထားခဲ့မိတယ်။
မုန်းလည်း မုန်းမိတယ်။ သတိမရအောင်လည်း နေတယ်။
ပြကွဲဒိန်ကိုလည်း ဇန်နဝါရီလပြီးရင် ဖေဖော်ဝါရီလကို
မလှန်ဘဲ မတ်လကိုကျော်ပြီး လှန်ပစ်ထားတဲ့အထိ ကိုယ်
မေ့ထားလိုက်တာမျိုးတောင် လုပ်ခဲ့တယ် ...။

ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ကိုယ် မင်းကြောင့် အဲဒီနေ့ကို
ပြန်အမှတ်ရခဲ့ပြီ။ ဖေဖော်ဝါရီလ(၁၄)ရက်တွေ့တာ ကိုယ်

ကိုမူ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အမှတ်ရစရာတွေပေးတဲ့နေ့၊
လွမ်းစရာတွေ ပြည့်နှက်နေတဲ့နေ့ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသလို မင်းနဲ့
ဆုံစည်းခွင့်ရတဲ့ ကြည်နူးစရာနေ့လည်း ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

ဒီတော့ ဖေဖော်ဝါရီလ(၁၄)ရက်နေ့ ရောက်တိုင်း
ကိုယ့်ဘဝမှာ တစ်သက်လုံး ကြည်နူးမှုတွေနဲ့ မှတ်မှတ်ရရ
ပျော်ရွှင်စေအောင် မင်း လုပ်ပေးနိုင်မလား။ အဲဒီနေ့ရောက်
တိုင်း ကိုယ့်ဘေးမှာ မင်းကို အမြဲရှိနေစေချင်တဲ့ဆန္ဒကို
ဖြည့်ပေးနိုင်မလား။ ကိုယ်ဟာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ၊ ကိုယ်
လိုချင်တာကိုပဲ ပြောတတ်တဲ့ အတ္တကြီးတဲ့သူလို့ မင်းထင်
ရင် ထင်မယ်။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ်အတ္တကြီးတာဟာ ကိုယ်ချစ်ရတဲ့ချစ်သူ
ကို အနားမှာ ထားချင်တဲ့ အတ္တမျိုးပါ။

ကိုယ် မင်းကို သိပ်ချစ်ပါတယ် ခြယ်မှုန်း။ ပုံမှန်
နေရာကို အစားထိုး ဝင်လာခဲ့တဲ့ မင်းကို ချစ်ရတဲ့အချစ်
မျိုးဟာ မင်းမလိုလားတဲ့ အချစ်မျိုး ဖြစ်နေခဲ့မယ်ဆိုရင်
ကိုယ် ပြင်ပြီးပြောပါမယ် ...

ကိုယ် ခြယ်မှုန်းကို ခြယ်မှုန်းလို့ မြင်ပြီးတော့ပဲ
ချစ်နိုင်ပါတယ် ...

Valentine's day မှာ ခြယ်မှုန်း ကိုယ့်အနားမှာ ပေး
ပေးနိုင်မလား။

မင်းပျိုလုလင်”

စာဖတ်ပြီး ထိုင်တွေ့၊ ငေးနေသော ခြယ်မှုန်းသည်
နီတွတ်တစ်ယောက် စာယူဖတ်ပြီးနောက် ရင်ဘတ်လေးဖိပြီး
ဘဟယ်ဟယ် လုပ်နေသည်ကိုတောင် မဟောက်နိုင်တော့သလို
ဖြစ်နေသည်။

ခြယ်မှုန်း တွေဝေနေတာ။ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်
နေတာ။ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတာ။ အစ်ကိုလုလင်
ကတော့ အခုမှ ဗာလင်တိုင်း(စ)ဒေးကို အမှတ်တရ ဖြစ်လာရ
တယ် ပြောပေမယ့် ခြယ်မှုန်းကတော့ ဗာလင်တိုင်း(စ)ဒေးကို
မေ့ထားချင်သူ ပြန်ဖြစ်နေသည်။ အရင်က ဗာလင်တိုင်း(စ)ဒေးကို
ချစ်ခဲ့သော ခြယ်မှုန်းဟာ အခုတော့ ဗာလင်တိုင်း(စ)ဒေးဟာ
အစ်ကိုလုလင်နဲ့ ချောပုံပုံတို့ရဲ့ အမှတ်ရစရာတွေ ပြည့်နေတဲ့နေ့
ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ခြယ်မှုန်းပါရောပြီး အမှတ်တရနေ့မှာ မပါချင်
တော့။ ခြယ်မှုန်း အတွေးအခေါ်တွေ မှားများမှားနေပြီလား။
ဒီလောကမှာ မရှိတော့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လိုက်ဖြိုင်
ပြီး မနာလို ဝန်တိုမိနေပြီလား။

“ဒီဘူးလေးထဲမှာ ...”

နီတွတ်ဟာ အစ်ကိုလုလင် ရေးထားတဲ့စာကို သူ့
အတွက် ရည်စူးထားတဲ့ စာအလား ရင်ဘတ်မှာ ဖိထားကာ
ကတ္တီပါအနီရောင် အုပ်ထားသော ဘူးလေးကို လက်လှမ်းတော့
မလိုလုပ်လျက် စကားစလျှင် ...

“ဟန်းချိန်းတစ်ခုရှိတယ်၊ သိပ်ကြည့်ချင်တယ် ဖဟုတ်လား ယူကြည့်”

ဟု ခြယ်မှုန်း အရင်ကြိုပြောထားနှင့်သည်။

အဲဒီ နီတွတ်ဟာလေ ...။ မိန်းမလျှာစိတ် ပင်ရုံမက ဘူး။ အစ်ကိုလုလင်ကိုပါ သူက ကြိုက်နေပြီလားတောင် မသိ။ အစ်ကိုလုလင်နဲ့ ပတ်သက်တာဆို ငါ့ထက်တောင် အကဲပိုနေတာ ဟင်း ...။ ခြယ်မှုန်းသည် နီတွတ်လက်ထဲ ကိုင်ကြည့်နေသော ပလက်တီနမ်ဟန်းချိန်း ပျော့ပျော့လေးကိုကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှာ ပြောနေမိသည်။

ပလက်တီနမ်စစ်စစ် အရောင်လဲ့လဲ့လေးဖြင့် လှနေသော ဟန်းချိန်းပျော့ပျော့လေးမှာ အသည်းနှလုံးနှစ်ခုဆက်ရက်လေးတွေ အစီအရီဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဟန်းချိန်းလေးဖြစ်သည်။ အသည်းနှလုံးပုံ နှစ်ခုတွဲလေး တစ်ကန့်လာလိုက် ချိန်းကြိုးပုံစံလေးခြားလိုက် အသည်းနှလုံး နှစ်ခုတွဲလေးလာလိုက် ပုံစံမျိုးဖြစ်ပါသည်။

“အံ့မယ် ... ဒီလူကြီးကလည်း ကဗျာဆန်သားပဲ Romantic ဖြစ်အောင် လုပ်တတ်သားပဲ။ အသည်းနှလုံးပုံ အတွဲလေးတွေနဲ့ ဟန်းချိန်းကို ချစ်သက်လက်ဆောင်ပေးတယ်တော့”

“နင် ယူချင်လို့လား၊ ယူချင်ယူလိုက်”

“ဟမ် ... ဘာလို့ ယူရမှာလဲ။ နင့်ကိုပေးတာ”

“ငါ မလိုချင်ဘူး၊ မယူဘူး၊ ယူလိုက်ရင် သူ့ကိုလက်ခံရာ ရောက်သွားမယ်”

“ခြယ်မှုန်းရယ် ... နင်လည်း ဘယ်လိုဖြစ်နေမှန်းကို မသိပါဘူး။ ကိုယ် တကယ်လည်း ချစ်ရက်သားနဲ့ မူနေတာ မပြီးတော့ဘူး။ သူက ခြယ်မှုန်းကို ခြယ်မှုန်းလို့ပဲမြင်ပြီး ချစ်နိုင်ပါတယ် ပြောတော့လည်း မကျေနပ်နိုင်ပါလား”

“ငါ အဲဒီလို ကြားချင်မှန်းသိလို့ ပြောတာ မယုံပါဘူး”
“စိတ်ကုန်တယ် ... တကယ်”

နီတွတ်မှာ ဆက်မပြောချင်တော့ဟန်ဖြင့် စာကိုပစ်ချထားခဲ့ကာ ထောင့်တစ်ထောင့်သွားထိုင်ပြီး ပန်းအလှပြင်နည်းစာအုပ် သွားဖတ်နေတော့သည်။

ခြယ်မှုန်း အမှန်တော့ စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်နေတာတစ်မျိုး၊ ပါးစပ်က ပြောမိတာတစ်မျိုးလို ဖြစ်နေတာပါ။ တကယ်တော့ ခြယ်မှုန်းဟာ အစ်ကိုလုလင်ကို အရင်ဆုံးစပြီး ချစ်ခင်စွဲလမ်းခဲ့ရသူမို့ အစ်ကိုလုလင် ဒီလောက်လေး ချောမော့၊ ဒီလောက်လေး ချစ်ပြရင်ပဲ တော်တော်ကျေနပ်နေပါပြီ။ ခုချက်ချင်းပဲ ပြေးသွားပြီး ...

“ခြယ်မှုန်းလည်း အစ်ကိုလုလင်ကို သိပ်ချစ်ရပါတယ်”လို့ ပြောလိုက်ချင်နေပြီ။

သို့သော် ခြယ်မှုန်း စိတ်ထဲမှာ နောက်ထပ်ကိန်းအောင်းနေသော စိတ်တစ်ခုကတော့ အစ်ကိုလုလင်အတွက်

သိပ်အမှတ်တရ ဖြစ်စေတဲ့ ဖေဖော်ဝါရီလ(၁၄)ရက်နေ့ကို အမှတ်တရ ထပ်မပေးချင်ပြန်၊ ချောပုံပုံနဲ့ မင်းပျိုလှလင်ရဲ့ အမှတ်တရ နေ့ မဖြစ်ရဘူးဆိုတဲ့ စိတ္တဇတစ်မျိုးကလည်း မိမိနေသေးရာ ဒီဖေဖော်ဝါရီလကျော်အောင်တော့ စောင့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်မိပြန်သည်။

မနက်က ဆိုင်ဖွင့်ဖွင့်ချင်းပဲ ...

“မင်းထရေဒင်းကုမ္ပဏီကပါ ခင်ဗျာ၊ ဒီဆိုင်ကို ပစ္စည်းတစ်ခု ပို့ခိုင်းလို့ လာရိတာပါ”

ဆိုပြီး ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းဝတ်စုံနှင့် လူတစ်ယောက် ရောက်လာကာ ကြိုးဆွဲကိုင်ရသော ငွေမင်ရောင်စက္ကူအိတ်အလှ လေးတစ်ခု လာပေးသွားခဲ့ပါသည်။

ထိုစက္ကူအိတ်ထဲမှာ စာအိတ်ထဲ ထည့်ပိတ်ထားသော စာတစ်စောင်ရယ်။ ပလက်တီနမ်ဟန်းချိန်းထည့်သော ဘူးလေးရယ် ကို လက်ခံရရှိတာဖြစ်သည်။

စာဖတ်ပြီး တွေ့စေ့စွာ စေ့စွဲမရဖြစ်နေသော ခြယ်မှုန်းထံ မကြာခင်မှာ ဖုန်းလာပါသည်။ မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် ခြယ်မှုန်း ဖုန်းကိုကိုင်လိုက်မိလေသည်။

“ဟေ့ ... ခြယ်မှုန်းလား”

“ဪ ... ဘယ်သူများလဲလို့ ရဲဝင့်စံပါလား”

“နင်နဲ့ ငါ အေးဆေးနော်၊ ဘော်ဒါတွေနော်၊ ငါလက်ခံတယ်၊ ငါ အခု ဖုန်းပြောလို့ရမလား”

ဖုန်းမဆက်တာ ကြာပြီဖြစ်ပြီး ရောက်မလာတာ ကြာလည်းကြာနေပြီ။ ဒီကြားထဲ ဘာအနှောင့်အယှက်မှလဲ၊ မပေးတဲ့ ရဲဝင့်စံကို ခြယ်မှုန်း အနေနဲ့ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်ပစ်စရာ မရှိ။ မဆက်ဆံစရာမရှိ။ ဖုန်းမပြောနိုင်စရာ မရှိဟု စဉ်းစားမိသဖြင့် ...

“အေးပါ ... ရပါတယ်၊ နင့်ဘက်ကသာ သူငယ်ချင်းပီသပါစေ”

“စိတ်ချ ... စိတ်ချ၊ ငါ့ဘက်က အေးဆေးပဲ”

“ဘာပြောစရာရှိလို့ ဖုန်းဆက်တာလဲ”

“နင် ဖေဖော်ဝါရီ(၁၄)ရက် ညနေအားလား”

လာပြန်ပြီ အဲဒီနေ့။ မကြားချင်ပါဘူးဆိုမှ အားလုံးဟာ ဘာကြောင့် ဒီနေ့ကို အမှတ်တရ ဖြစ်နေကြရတာလဲ။

“အဲဒီနေ့နဲ့ ပတ်သက်ရင် ဘာမှကို မကြားချင်ဘူး”

“ဟာ ... အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့၊ ငါ နင့်ကို ဖိတ်မလို့”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ငါတို့ မျှော်စင်ကျွန်းမှာ ပွဲလုပ်မယ်၊ နင် လာကြည့်ပါလား၊ ငါ့ကောင်မလေးလည်း လာကြည့်မယ်”

“အဲမယ် ... ဘာ ငါ့ကောင်မလေးလဲ၊ ပြောပါဦး၊ နင် ငါ့ကို ခေါ်ကြွားတာလား”

“နင် မချစ်ပေမယ့် ငါ အသည်းမကွဲဘူး၊ ငါ့ကိုချစ်မသိသူ ရှိတယ်ဆိုတာ နင် သိစေချင်တယ်”

ရဲဝင့်စံက ထိုစကားတွေကိုတော့ ရက်(ပ)စာသား
တွေ ရွတ်သလို ဆိုသံမျိုးဖြင့် ဆိုပြလိုက်တာဖြစ်သည်။

“နင် ရက်(ပ) ဆိုပြတာလား၊ ငါ့ကို စကားပြောတာ
လား။”

“ဟား ဟား ဟား ... အဲဒါ နင် ငါ့ကိုငြင်းလိုက်ပြီးနောက်
မှာ အသစ်ထပ်ရေးဖြစ်သွားတဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ပဲ၊ ငါအခုပွဲ
မှာ ဆိုဖို့ရှိတယ်၊ နင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သုံးပုဒ်တောင်ရေးဖြစ်
သွားတယ်။ အဲဒီသီချင်းတွေထဲမှာ နင့်ကို ငါပြောချင်တာ
တွေ အကုန်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် နင် လာကြည့်စေချင်
တာလေ”

“နင် ပြောတော့ အေးဆေးပါ၊ ဘော်ဒါကဏ္ဍတွေပါဆို”

“အေးလေ ... ဘော်ဒါတွေပဲလေ။ နင်နဲ့ချစ်သူဖြစ်ခွင့်မရ
ပေမယ့် နင့်ကို သူငယ်ချင်းလိုလည်း သဘောထားနိုင်တယ်
ဆိုတာတွေ သီချင်းထဲမှာပါတယ်၊ ဟိုအရင်တုန်းက နာမည်
ကြီးခဲ့တဲ့ ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုကြီးတစ်ပုဒ်ရဲ့ ခေါင်းစဉ်လိုပေါ့၊

‘သူငယ်ချင်းလိုပဲ ဆက်၍ခေါ်မည်ခိုင်’လေ။ ဟဲ ဟဲ ...
နင့်ကိုလည်း ‘သူငယ်ချင်းလိုပဲ ဆက်၍ခေါ်မည် မိခြယ်’
လို့ ငါ Rapping (ရက်ပုင်း)လုပ်ပြီး ဆိုပြချင်တာ”

“ငါနာမည်ကြီး ထည့်သုံးထားရင် ငါမလာဘူး”

“နာမည်တော့ တိုက်ရိုက်ထည့်မသုံးပါဘူးဟာ၊ နင် လာ
ကြည့်မယ် မဟုတ်လား။ ငါ့ကောင်မလေးကို နင့်အကြောင်း

အကုန်ပြောထားတယ်၊ သူ နင့်ကိုသိတယ်။ သူက သဘော
ထားကြီးပါတယ်။ နင့်ကို ငြင်းမှူးချင်နေတယ်”

“ရှုပ်နေတာပဲဟာ”

ဗြယ်မှုန်း စကားပြန်ပြောရင်း ရဲဝင့်စံ ဖိတ်တဲ့ပွဲကို
သွားမည်ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်ပြီးသား ဖြစ်နေသည်။ အဲဒီနေ့ကို
အမှတ်တရနဲ့ အိမ်မှာထိုင်ငေါင်နေမယ့်အစား လူငယ်ပီပီ ပွဲတစ်
ပွဲသွားကြည့်ပြီး စိတ်ညစ်စရာတွေ မေ့ထားလိုက်ရင် ကောင်းမယ်။

“အေး ... ငါ လာကြည့်မယ်”

“တကယ်ပြောတာလား မိခြယ်”

“တကယ်ပေါ့၊ ငါက ဘာလို့မလာရမှာလဲ”

“နင့်လူကြီးက မသွားခိုင်းဘူးလားလို့”

“မဆိုင်တာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့။ ဟိုပြော ဒီပြောဆို
ငါမလာဘဲ နေလိုက်မယ်”

“ဟာ ... ဆောရီး ဆောရီး၊ မပြောတော့ပါဘူး၊ နင် လာ
မယ်ဆို ပြီးတာပဲ”

“ဘယ်နနာရီ စမှာလဲ ပွဲက”

“ခြောက်နာရီ စမယ်၊ ဆယ့်တစ်နာရီလောက် ပြီးမယ်”

“တကယ်ရော အတိအကျ စမှာမို့လား”

“စမှာ ... စမှာ။ ဆိုချင်တဲ့အဖွဲ့တွေကများပြီး တန်းစီနေ
တော့ အဲဒီလောက်စမှ ဆယ့်တစ်နာရီလောက်ပြီးမှာ”

“ကားပါကင်ကျပ်ရင် ဒုက္ခပဲ”

“ငါ့ကားနဲ့ သွားမယ်လေ၊ ငါ့ကောင်မလေးလည်း ငါ့ကားနဲ့ပဲ ခေါ်မှာ”

“အေး ... ဒါဆိုလည်း နင့်ကားနဲ့ပဲ သွားမယ်၊ ငါ့ကိုဝင်ခေါ်ပေါ့”

“အိုခေ ... တွေ့ကြမယ်”

နှုတ်ဆက်ပြီး ပုန်းချသွားသောအခါ ခြယ်မှုန်းကို မျက်လုံးတွေ ပြူးကြည့်နေသည့် နီတွတ်နှင့် ဆုံပါသည်။

“အဲမယ်လေး မိခြယ်၊ နင် ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ”

“ဘာလုပ်လို့လဲ”

“ရဲဝင့်စံနဲ့ အတူသွားမလို့ ဆိုတာလေ”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ သူဆိုမယ့်ပွဲကို အရင်ကလည်း ငါ လိုက်ကြည့်နေကျပဲ”

“အခုဟာက မယုံရဘူး။ အရင်ကလို အခြေအနေလည်း မဟုတ်တော့ဘူးလေ။ နင်က သူ့ကို မချစ်နိုင်ပါဘူး၊ မကြိုက်နိုင်ပါဘူး ငြင်းထားတာလေ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ နင့်ကို မဲရင်မဲနေမှာ။ သူ့ကို ပြန်မချစ်ရကောင်းလားဆိုပြီး ကားတင်ပြေးတာတွေ ဘာတွေလုပ်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

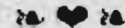
“သူ အဲဒီလိုလုပ်မယ့်ကောင် မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့စိတ်ထဲမှာ သူ့ကိုယုံတယ်။ ရဲဝင့်စံပုံစံက ဂျစ်ကန်ကန်လိုလို ထောင့်မကျိုးတဲ့ပုံစံလိုလိုပေမယ့် သူ ဉာဏ်မများဘူး။ ကလိမ်

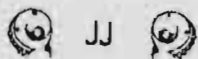

ကကျစ် မကျတတ်ဘူးဆိုတာ ငါ ယုံတယ်။ ငါ့ကို ကားတင်ပြေးရင်လည်း ငါက အသာတကြည် အပါမခံပါဘူး။ ငါ့ဆီမှာ Pepper spray (ပက်ပါစပရေး)ရှိတယ်လေ။ သူ့မျက်စိကို ဖျန်းလိုက်ရုံပဲ။ သူ ဘယ်လိုမှ ကားမောင်းပြေးလို့ကို မရပါဘူး”

“ဒုက္ခပါပဲ ... ဒုက္ခတော့ များကုန်တော့မှာပဲ မိခြယ်ရယ်၊ တားမရပါလား။ စိတ်လေပြီး လုပ်ချင်ရာလုပ်နေတော့တာပဲ”

နီတွတ်ဟာ တပူပူ တပန်ပန်နဲ့ တဖြစ်တောက်တောက်ပြောကာ တားနေတော့သည်။ သို့သော် ခြယ်မှုန်းကတော့ နီတွတ်စကားကို လုံးဝနားမထောင်ပါဘဲ အဲဒီပွဲကိုသွားမည်။ ရဲဝင့်စံ လာခေါ်ရင် လိုက်သွားမယ်ချည်း ပြောနေတော့လေသည်။

မင်းပျိုလုလင်သည် ဖေဖော်ဝါရီလ(၁၄)ရက်နေ့ မနက်တွင် သတိရစရာတွေ တသိကြီးဖြင့် နီးထလာခဲ့ပါသည်။ ဒီနေ့ချစ်ရသော ပုံပုံနှင့် လက်ထပ်ခဲ့ဖူးသောနေ့။ ဒီနေ့မှာပဲ ပုံပုံ ဒီလောကကြီးထဲက ထွက်သွားတဲ့နေ့။ ဒီနေ့မှာပဲ သူ့အတွက် နောက်ထပ်အချစ်သစ်တစ်ခုကို မွေးဖွားပေးနိုင်ခဲ့သူလေး ခြယ်မှုန်းနဲ့ ဆုံရတဲ့နေ့။ ဘယ်လောက်များ တိုက်ဆိုင်မှုတွေများတဲ့နေ့လဲ။ အရင်နှစ်က ဗာလင်တိုင်း(စ)ဒေးမှာ သူ့ကားနဲ့ တိုက်မိတော့မလို ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ခြယ်မှုန်းဟာ တကယ်တော့ သူ့ရဲ့နှလုံးသားကို ဝင်တိုက်သွားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လို့နေသည်။

မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ မျှော်လင့်တက်ကြွနေမိသော မင်းပျိုလုလင်သည် မနက်မိုးလင်းတော့ ပုံပုံမိဘတွေရဲ့ ဆွမ်းကျွေးကို အရင်သွားမည်။ ပြီးမှ ခြယ်မှုန်းဆီ သွားမည်ဟု အစီအစဉ် ဆွဲကာ စိတ်စောနေသည်။ ဒီနေ့ စနေနေ့ပေမယ့် ကုမ္ပဏီတို့ရဲ့

ထုံးစံအတိုင်း မပိတ်တာမို့ ရုံးတော့သွားရဦးမည်။ ဒီနေ့ ပုံပုံဆုံးတာ လေးနှစ်ပြည့်တဲ့နေ့ပေမယ့် ဒီနှစ်မှာတော့ သူ့စိတ်တွေဟာ ဝမ်းနည်း ဆွေးမြည်နေဘဲ အချစ်သစ်တစ်ခုနဲ့ တက်ကြွကြည်နူးနေမိသည်ကို တမလွန်က ပုံပုံ နားလည်ပေးနိုင်မည် ထင်ပါသည်။

“သားလည်း ခုမှပဲ မျက်နှာကြည်ကြည်လင်လင်နဲ့ ပြီးတာ ရယ်တာ တွေ့တော့တယ်။ သမီးကလည်း သားကိုဒီလို မျိုးပဲ မြင်ချင်မှာပါကွယ်၊ သေတဲ့သူလည်း သေသွားပြီးပြီ၊ ကျန်ခဲ့တဲ့သူမှာ စိတ်သောကတွေနဲ့ တစ်သက်လုံး ဝမ်းနည်း ပူဆွေးနေမှာကို အန်တီခင်တို့လည်း မလိုလားပါဘူး။ ဒီဘဝမှာ ဒီလောက်ပဲ ကံပါလို့ နေခွင့်ရတယ်လို့ပဲ မှတ်ပါ သားရယ်”

ပုံပုံတို့အိမ်ရောက်တော့ တရားနာပြီး ဆွမ်းကပ်ပြီး သောအခါ အန်တီခင်က ထိုသို့ပြောပါသည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ သမီးနဲ့တူတဲ့ ကလေးမလေး မခေါ်လာသေးပါလား”

“သူ့ကို အခု အလုပ်သွားရင်းမှ သူ့ဆိုင်မှာ ဝင်ခေါ်ကြည့်မယ် အန်တီခင်”

“အန်တီခင်တို့က နောက်နှစ်ရက်ဆို သွားတော့မှာ။ မသွားခင် မြင်ဖူးသွားချင်တယ် သား၊ နောက်မှ ဓာတ်ပုံတွေ ဘာတွေ ပို့တာ ပို့ပေါ့၊ အခုတော့ လူကိုယ်တိုင်ပုံပေး တွေ့၊ အမူအရာလေးတွေကို မြင်ဖူးချင်လို့ပါ”

“စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော် ခေါ်ခဲ့ပါ့မယ်”

ပုံပုံမိဘတွေအိမ်မှ ထွက်သောအခါ ဆွမ်းကပ်ပြီး ဘုန်းကြီးတွေ ကျောင်းပြန်ပို့ပေး၊ ပုံပုံအိမ်တစ်ခေါက်ပြန် နေ့လယ် စာ ပြန်စားနဲ့မို့ နေ့လယ်တစ်နာရီခွဲနေပြီ။ ရုံးကို နေ့တစ်ဝက်ဝင် ရမှာပေမယ့် စိတ်ကစောပြီး ခြယ်မှုန်းကိုသာ အရင်တွေ့ချင်စိတ် ကြောင့် ခြယ်မှုန်းတို့ဆိုင်ကိုပဲ တန်းသွားတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်မိ သည်။

ဆိုင်ကလေးကတော့ ချစ်သူများနေ့ အထိမ်းအမှတ် အဖြစ် ပြင်ဆင်ပြထားသော ပုံစံဖြင့် ဆီးကြိုနေပါသည်။ ဆိုင်ထဲ ရောက်တော့ ဝယ်သူတွေဖြင့် စည်ကားနေတာ တွေ့ရပေမယ့် နီတွတ် တစ်ယောက်တည်းသာ အလုပ်များနေတာတွေ့ရပြီး ခြယ်မှုန်းရဲ့အရိပ်အယောင်ကိုတောင် မမြင်ရ။

ဝယ်သူတွေဖြင့် မအားမလပ်တဲ့ကြားက နီတွတ်ဟာ မင်းပျိုလုလင်ကိုတော့ မြင်ဖြစ်အောင် မြင်ပါသည်။

“ကိုလုလင် ခဏလေးနော်၊ ကျွန်တော် မအားသေးလို့”

“ရတယ် ... ရတယ်၊ ကိုယ့်ကို ဧည့်ခံစရာ မလိုပါဘူး။

ကိုယ် ခြယ်မှုန်း ရှိမလားလို့ လာကြည့်တာ”

“သူ ဒီနေ့မနက်တည်းက ရောက်မလာသေးဘူး”

တမင်ရှောင်တာများလား ခြယ်မှုန်းရယ်။

“ကိုလုလင်ကို ကျွန်တော် ပြောစရာရှိတယ်၊ ခဏလေးစောင့် ပါနော်။ ကျွန်တော် လူရှင်းသွားရင် စကားပြောလိုရပြီ”

မင်းပျိုလုလင်သည် ဆိုင်ထဲက လှည့်ထွက်ပြီး ပြန် ချင်ပေမယ့် နီတွတ်၏တောင်းတောင်းပန်ပန် လှမ်းပြောလိုက်သော အသံကြောင့် အားနာသွားပြီး ဆိုင်ထဲမှာ ဟိုကြည့်၊ ဒီကြည့်၊ ဟိုရပ် ဒီရပ်။ နာရီကြည့်လိုက်တော့ နေ့လယ်နှစ်နာရီကျော်ပြီ။ ခြယ်မှုန်း မနက်တည်းက ရောက်မလာဘူးဆိုရင် ဒီအချိန်ကျမှရော ရောက်လာမယ်လို့ ပြောနိုင်မလား။ ကိုယ့်ကို ဒီလောက်ထိတောင် ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေပြီလား ခြယ်မှုန်းရယ်။ ကိုယ် မင်းကို တကယ်ချစ်ပါတယ်ဆိုတာကိုတောင် မယုံနိုင်တော့ဘူးလား။

လူရှင်းအောင် တော်တော်ကြာကြာ စောင့်နေရသော အခါ မင်းပျိုလုလင်မှာဆက်ပြီး မစောင့်ချင်တော့သလို ဖြစ်လာ ပြီး နီတွတ်ကို နှုတ်တောင်ဆက်မနေတော့ဘဲ မသိမသာ တိတ် တဆိတ် ပြန်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ကလေးဆန်တယ်ပဲ ထင်ရင် ထင်တော့။ စောင့်နေပါ စကားပြောချင်ပါတယ် မှာထားတာတောင် မှမစောင့်ဘဲ တိတ်တဆိတ် ပြန်လာဖို့မသင့်မှန်း သိပေမယ့် မတတ်နိုင်တော့။

ဒီနေရာကနေ အမြန်ဆုံး ပြန်ထွက်လာဖို့သာ စိတ်ကူး နေမိတော့သည်။

အလုပ်ထဲရောက်တော့ စိတ်မပါစွာ အလုပ်ဆက်လုပ် ရင်း ဝန်ထမ်းတွေ တိတ်တဆိတ် ကျင်းပနေတဲ့ ဗာလင်တိုင်း (Valentine's Day) ကို မြင်ရလေလေ ရင်ထဲမှာ နာကျင်ရလေလေ ဖြစ်နေသည်။

တကယ်တော့ ဒီနေ့မှာ ခြယ်မှုန်း လက်ကိုင်တွဲပြီး လေးနှစ်လုံးလုံး
မုန်းနေခဲ့တဲ့နေ့ကို ပျော်ပျော်ပါးပါး ဆင်နွှဲမယ်လို့ စိတ်ကူးထား
ခဲ့တာ။ ခုတော့ ဖြစ်မလာခဲ့ဘူး။

အလုပ်ရောက်ပြီး တော်တော်လေးကြာတော့ ဖုန်း
တစ်ခု ဝင်လာသည်။ ရှိဆက်ရှင်းမှ လိုင်းလွှဲပေးလိုက်သော သူ
အခန်းတွင်းဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်လျှင်ပဲ ...

“ကိုလုလင် ကျွန်တော်ပါ နီတွတ်ပါ”

ဟူသော အလောကကြီးနိုင်သော အသံကို ကြားရ
လေသည်။

“အေးကွာ ... မင်း စောင့်ခိုင်းထားပေမယ့် ကိုယ်လည်း
အလုပ်ကိစ္စလေးတွေ ရှိတာရယ် မင်းလည်း အလုပ်များနေ
တာရယ်ကြောင့် ဆက်မစောင့်တော့ဘဲ ပြန်ထွက်လာတာ
ကွာ။ မင်းကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာစိုးလို့ နှုတ်ဆက်စကား
တောင် မပြောဖြစ်ခဲ့ဘူး”

“အဲဒါတွေ ထားပါ ရပါတယ်၊ ကျွန်တော် စိတ်ပူနေတာ
တစ်ခုရှိလို့ ကိုလုလင်ကို ပြောပြချင်တာနဲ့ ဖုန်းထပ်ဆက်
တာပါ”

“ဘာများလဲကွာ”

တစ်ဖက်မှ ခေတ္တအသံတိတ်သွားကာ တစ်စုံတစ်ခု
ကို စဉ်းစားဟန်ပြုပြီးမှ ...

“တကယ်တော့ ကျွန်တော် ဒီစကားကို ခြယ်မှုန်း မပြော
ခင် မပြောသင့်ပါဘူး၊ ခြယ်မှုန်း ကွယ်ရာမှာလည်း အသိ
မပေးသင့်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ကိုလုလင်နဲ့ ခြယ်မှုန်း
တို့ မဝေးသင့်ပဲ ဝေးရမှာစိုးလို့ ဝင်ပြောပေးတဲ့သဘောပါ”

ဟု စကားကို အစပျိုးလိုက်ပါသည်။ ခဏငြိမ်သွား
ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်မှာ ...

“မိခြယ်က အဲ ... ခြယ်မှုန်းကို ကျွန်တော်ခေါ်တဲ့ အိမ်
နာမည်ပါ။ မိခြယ်လေ သူ့အိမ်နာမည်က အဲဒါပါ။ မိခြယ်
က ကိုလုလင်ကို ချစ်နေပြီးသားပါ။ သူ့ရင်ထဲမှာ ချစ်နေ
ပေမယ့် ကိုလုလင်ဆီကရတဲ့ အချစ်ကကျတော့ အစားထိုး
ပြီး ချစ်ခံရတဲ့ အချစ်မျိုးဆိုပြီး တစ်ဖက်ကလည်း စိတ်နာ
နေသေးတာ။ သူ ဒါကြောင့် ကိုလုလင်ကို ရှောင်နေတာပါ”

မင်းပျိုလုလင်မှာ ကြေကွဲသလို ရယ်ရင်း ...

“သူ ထင်တဲ့အတိုင်း စပြီးချစ်သွားတုန်းကတော့ အစား
ထိုးပြီး ချစ်လိုက်သလိုပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့
မှ ပီပြင်လာတယ်၊ သူ့ကို သူလိုမြင်ပြီး ချစ်နေတယ်ဆို
တာ သူ ယုံအောင် ကိုယ် ဘယ်လိုသက်သေပြရမလဲ”

ဟူ၍ ကိုယ့်ထက်ငယ်ရွယ်သော ကောင်လေးကိုပင်
တိုင်တည်ညည်းတွားပြမိတော့လေသည်။

“သက်သေပြတာတွေ ဘာတွေ စဉ်းစားမနေနဲ့ ကိုလုလင်။
မိခြယ်က အရွဲ့တိုက်တာလားတော့ မသိဘူး။ သူ ဒီနေ့

ရဲဝံ့မိုးနဲ့ အတူသွားဖို့ ချိန်းထားတဲ့ အသံကြားတယ်။
ရဲဝံ့မိုး သိချင်ဆိုးမှာကိုဖိတ်လို့ သွားကြည့်မယ်။ ရဲဝံ့မိုး
ကားနဲ့အတူသွားမယ်တဲ့ ကိုလုလင်”

မင်းပျိုလုလင်ရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေ ပြိုလဲကုန်သလို
ရင်ထဲမှာ ခံစားလိုက်ရပါသည်။

“နီတွတ် ပြောပြလို့ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခြယ်မှုန်း
စိတ်ပါလို့ သွားတာဆိုရင် သွားပါစေ၊ ကိုယ်မတားပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး ကိုလုလင်၊ သူ စိတ်ပါတာ
မဟုတ်ပါဘူး။ သူ ကိုလုလင်ကို အရှုံးတိုက်ချင်တာရော
စိတ်လေတာရောပေါင်းပြီး လျှောက်လုပ်နေတာပါ။ ကျွန်
တော် ရဲဝံ့မိုးကို မယုံဘူး၊ မသင်္ကာဘူး။ သူ မိခြယ်ဆီက
အချစ်ကိုမရလို့ လုယူရင် ယူလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်
ကိုလုလင်။ သူ့ကိုသွားကယ်တင်မှ ဖြစ်မယ်။ နောက်မို့
သူ တစ်ချက်မှားတာနဲ့ တစ်သက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲနေရလိမ့်
မယ်”

မင်းပျိုလုလင် တွေဝေသွားပါသည်။ တွေဝေပြီး
ဘာမှ မတုံ့ပြန်နိုင်ခင်မှာ နီတွတ်က ဆက်နေပြန်သည်။

“ကိုလုလင် ... ခြယ်မှုန်းကို သူ့အိမ်ကမထွက်ခင်မှာ သွား
ခေါ်လိုက်ပါ။ သူ ရဲဝံ့မိုးရဲ့ကားနဲ့ လိုက်သွားမှာလို့ပြော
နေသံကြားတယ်။ ဟိုကောင်ကားပေါ် ပါသွားရင်တော့
မလွယ်ဘူး၊ သူ့ကို ကားတင်ပြေးဖို့ သေချာတယ်။ ကျွန်

တော် သိကိုသိနေတယ်။ ကိုလုလင် သူ့အိမ်ကို လိုက်သွား
ပြီး ရဲဝံ့မိုးနဲ့ မထွက်သွားဖို့ ကိုလုလင်တားမှပဲ ဖြစ်မယ်”

မင်းပျိုလုလင်သည် နီတွတ် ပြောတာ တကယ်များ
ဖြစ်နေမလားဆိုကာ ရင်ထဲမှာ ပူလာသည်။ နာရီကြည့်လိုက်တော့
သုံးနာရီခွဲပြီးနေပြီ။ ခြယ်မှုန်း အိမ်မှာရှိရော ရှိနေမှာလား။

“ရဲဝံ့မိုး ဘယ်အချိန်လာခေါ်မယ် ထင်လဲ”

“မသိဘူး ကိုလုလင်၊ သူတို့စပြီးဆိုမယ့် အချိန်ကတော့
ခြောက်နာရီပြောပေမယ့် သူ ဒီထက်စောစောတော့
လာခေါ်မှာပဲ၊ မြန်မြန်သွားတားလိုက်ပါ ကိုလုလင်။ ကျွန်
တော် မိခြယ်အတွက် ရင်ပုလွန်းလို့ပါ”

မင်းပျိုလုလင်သည် ဘာကိုမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ
ကားသော့ကောက်ကိုင်ကာ အမြန်ထွက်လာခဲ့မိတော့လေသည်။

ရဲဝင့်စံ ကမူးရှုထိုး ဒေါသဖြစ်ပြီး ကားတံခါးဖွင့် ဆင်းလိုက်သလို အစ်ကိုလုလင်ကလည်း သူ့ကားတံခါးကို ဖွင့်ကာ ဆင်းလာမိသည်။

“ဪ ... ဘယ်သူများလဲလို့၊ ခင်ဗျာကို”

ရဲဝင့်စံ အော်ကျယ် အော်ကျယ်ပြောကာ ကားထဲက ခုမှထွက်လာသော ခြယ်မှုန်းကို ပြန်လှည့်ကြည့်ပါသည်။

“အစ်ကိုလုလင် ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဘာလို့ ကားပိတ်ရပ်တာလဲ”

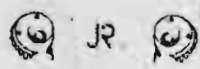
“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီကောင်လေးကားနဲ့ပါ သွားလဲ၊ နီတွတ်ပြောလို့ ငါ အချိန်မီ လာခေါ်တာတောင် မင်းတို့က ငါ ရှေ့လေးတင် ထွက်သွားနှင့်နေပြီ။ ဒီကောင်လေးကလည်း ကားမောင်းမြန်လွန်းတော့ မီအောင်မနည်းလိုက်မောင်းရတာ ဘယ်လောက် စိတ်ရှုပ်ရတယ်ထင်လဲ”

“သူ နဲ့ပါသွားတာ ဘာဖြစ်လဲ၊ ခြယ်မှုန်း သူ့ပွဲကို သွားကြည့်မလို့ပဲဟာ”

“ကိုယ့်ကားနဲ့ကိုယ် သွားကြည့်ပါလား၊ ဘာလို့ ဒီကောင်လေးကားနဲ့ လိုက်ရလဲ”

“ကိုယ့်ကားနဲ့ကိုယ် သွားရအောင်၊ ဘယ်သူက လိုက်တာမို့လဲ။ အိမ်မှာ ကားတစ်စီးပဲရှိတာ။ သူလာခေါ်လို့လိုက်တာ ဘာဖြစ်လဲ၊ အရင်ကလည်း ဒီလိုပဲ လိုက်တာပဲ”

“အရင်ကနဲ့ အခုနဲ့ မတူဘူး”

“ဟာ ... ဟာ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ တိုက်ကုန်တော့မှာပဲ ဒီကားဟာ”

ရဲဝင့်စံသည် ကားဘရိတ်ကို ဆောင့်အုပ်လိုက်ရလေရာ အားလုံး ရှေ့ကိုလိုက်ဆင်းသွားရတော့လေသည်။ ခြယ်မှုန်းကတော့ ကားကို မြင်လိုက်တာနဲ့ သိနေသည်။ ဒါ အစ်ကိုလုလင်ကားပဲ။ ဘာကြောင့် ကျော်ဖြတ်တက်ပြီး ရှေ့ကနေ သူရဲကောင်းဆန်ဆန် ပြောရမလား၊ အကဲရှင် ရုပ်ရှင်ကားတွေထဲမှာ တွေ့ရသလို မိုက်ကြေးခွဲချင်လို့ လမ်းပိတ်ရပ်တယ် ပြောရမလား ဘာမှန်းမသိအောင် သူ့ရဲ့ 4WD ကားကြီးကို ရဲဝင့်စံရဲ့ပြိုင်ကားသေးသေးရှေ့က ဖြတ်ပိတ်ရပ်ရဲသတဲ့။ ရဲဝင့်စံ ကားက ဘရိတ်အရမ်းကောင်းလို့ရော၊ ရဲဝင့်စံ ကားမောင်းကျွမ်းကျင်လို့ရော။ အရှိန်ချက်ချင်းထိန်းပြီး ရပ်လိုက်နိုင်တာကြောင့် အားလုံးခုကွမရောက်ရတာ။

“ဟာ ... ဘာတွေလာပြောနေတာလဲဗျာ၊ ဘာတွေမတူတာလဲ”

ရဲဝင့်စံ စိတ်ဆိုးလာပြီး ဝင်အောင်မေးလိုက်လျှင် မင်းပျိုလုလင်လည်း ခပ်တည်တည် ပြန်ကြည့်ပြီး ...

“နီတွတ် ပြောတယ်၊ မင်း သူ့ကိုကားတင်ပြေးရင်ပြေးမယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် ငါအချိန်မီ လိုက်လာတာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ရဲဝင့်စံ တဟားဟား အော်ရယ်ပါသည်။ ခြယ်မှုန်းမှာလည်း စိတ်ရှုပ်ရတာတွေရော၊ အစ်ကိုလုလင်သူလုပ်ချင်တာကို လျှောက်လုပ်တာရော၊ နီတွတ် မြှောက်ပေးလို့ နီတွတ်ကို စိတ်တိုရတာတွေရော ပေါင်းပြီး အစ်ကိုလုလင်ကို မျက်စောင်းအကြီးကြီး ထိုးပစ်မိလေသည်။

“ဟေ့လူကြီး ... ဒီမှာ မှတ်ထားလိုက်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့က ခေတ်လူငယ်ပီပီ ဟစ်(ပ)ဟော့(ပ)စာသား အပြင်းတွေဆိုမယ်၊ မုန်းတာတွေ၊ ကလဲစားချေတာတွေ၊ ရန်လိုတာတွေသာ သီချင်းထဲခံစားပြီး ထည့်ဆိုရင်ဆိုမယ်၊ အပြင်မှာတော့ ဘယ်တော့မှ မဟုတ်တာ မမှန်တာ မလုပ်ဘူး။ ကိုယ့်ကို မချစ်နိုင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဆီက အချစ်ကို ခယပြီးတော့လည်း မတောင်းဘူး။ အချစ်ကို ဓားပြတိုက်ပြီးတော့လည်း မယူဘူး။ ကိုယ်ချစ်သလို ပြန်ချစ်တဲ့မိန်းမကိုယ်အချစ်ကို တန်ဖိုးထားတဲ့ မိန်းမမျိုးကိုပဲ ဆက်ရှာလိုက်

မယ် မှတ်ထား။ ပြောလိုက်စမ်းပါ မိခြယ်၊ ငါတို့က ဘော့ဒါကဏ္ဍနဲ့ ဆက်သွားနေတာဆိုတာ။ ဟော ... ငါဝင်ခေါ်မယ့်အချိန် နောက်ကျလို့ ငါ့ကောင်မလေးဆီက ဖုန်းခေါ်နေပြီ”

ရဲဝင့်စံတစ်ယောက် လက်ညှိုးတထိုးထိုးနဲ့ မင်းပျိုလုလင်ကို ရှင်းပြလို့ အပြီးမှာ သူ့ခါးမှာထိုးထားတဲ့ Nokia ဖုန်းကလည်း အသံမြည်လာလေရာ ဖုန်းလက်ခံပြောလိုက်ပါသည်။

“ချစ်လေးလား။ ရဲ ခုပဲလာနေပြီ၊ ဒီမှာ လမ်းမမှာ မိခြယ်ရဲ့လူကြီးနဲ့ ပြဿနာနည်းနည်းတက်နေလို့ ခုပဲ လာပြီ... အိုခေ”

ဖုန်းမြန်မြန်ပြန်ဖြေ ပြန်ပြောပြီးတာနဲ့ ရဲဝင့်စံသည် ဖုန်းကို ခေါက်ပိတ်လိုက်ကာ ...

“ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ မိခြယ်၊ နင်လိုက်ခဲ့မှာလား”

“သူ မင်းသီချင်းဆိုတဲ့ပွဲကို သိပ်ကြည့်ချင်ရင် ငါ့ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့မယ်၊ သူ့ကို ငါနဲ့ပဲထားခဲ့”

“အိုခေ ... ဟား ဟား”

ရဲဝင့်စံသည် ဟန်ပါပါဖြင့် ပခုံးတွန့်လက်ဖဝါးဖြန့်ပြပြီး ခပ်ထေ့ထေ့ရယ်သည်။ သဘောက ကျွန်တော်နဲ့စိတ်မချလို့ မဟုတ်လားဆိုတဲ့ သဘော။ ဒါကိုတော့ မင်းပျိုလုလင် သဘောပေါက်ကာ ...

“ငါ မင်းကို မယုံလို့ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းပြောတဲ့ ဒဿနတွေကို နားမလည်လို့လည်း မဟုတ်ဘူး၊ သူနဲ့ ငါနဲ့ကြားမှာ ဖြေရှင်းစရာလေးတွေရှိလို့။ သူနဲ့ ငါ ခဏစကားပြောမယ်။ ပြီးရင် မင်းတို့ဆိုကြမယ့် ဟစ်(ပ)ဟော့(ပ)တွေကို လာနားထောင်မယ်လေ၊ ဘယ်လိုလဲ”

“ရပါတယ်ဗျာ”

“ဆောရီး ဦးလေး၊ ကိုယ် စွပ်စွဲခံရတာ လွန်သွားရင်၊ ကိုယ် မိုက်ရှူးရဲဆန်ဆန် လုပ်ခဲ့တာတွေ မှားသွားရင် ကိုယ်ကပဲ ပြန်တောင်းပန်ပါတယ်”

“နားလည်ပါတယ်ဗျာ၊ လူတွေက အချစ်ရှူး ရူးကြရင် ဘာမှနှစ်ခါမစဉ်းစားတော့ဘူး ဆိုတာ နားလည်ပါတယ်။ ကျွန်တော် သွားတော့မယ်။ လှပသော နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်ပါစေဗျာ”

ရဲဝင့်စံ ကားကို အိပ်စောသံအကျယ်ကြီးဖြင့် တဝှမ်းလှုပ်ကာ ကွေ့ပတ်မောင်းသွားလျှင် ကားအသွားအလာ သိပ်မများသော လမ်းမကြီး အလယ်တွင် မင်းပျိုလုလင်နဲ့ ခြယ်မှုန်းသား ကျန်ခဲ့တော့သည်။

“အစ်ကိုလုလင်ကလည်းလေ ဘာဖြစ်မှန်းကို မသိဘူး။ နီတွတ် လုပ်ကြံပြောတိုင်း ယုံရလား”

ခြယ်မှုန်း စိတ်တိုတိုနဲ့ မျက်စောင်းအကြီးကြီးထိုးကာ ဆူပူသလိုလေး ပြောလိုက်သည်။ မင်းပျိုလုလင်လည်း ရှက်ရယ်ရယ်ရင်း ...

“ဘယ်သိမလဲကွ၊ မင်းတို့ချင်းက ဇာတ်လမ်းတွေ ရှိဖူးတော့ ရင်ထဲမှာပူပြီး ဘာတွေ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်မိမှန်း တောင် မသိဘူး”

“ဟင်း ... သူ့ကိုယ်သူ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ လူဆိုးတွေမိုက်ကြေးကခွဲသလို မောင်းနေတဲ့ကားကို ကျော်ဖြတ်တက်ပြီး ရှေ့က ကန့်လန့်ဖြတ်ပိတ်ရပ်ရတာနဲ့ ဘာနဲ့ အားလုံးသေကုန်မှ ခက်မယ်”

“ခြယ်မှုန်းလည်း ကိုယ့်ကို ဘာလို့ အဆက်အသွယ်မလုပ်လဲ။ ကိုယ် ဒီနေ့လာမယ် ပြောထားရက်နဲ့ ဘာကြောင့် အတွေ့မခံလဲ။ တကယ် တွေ့ပျင်တဲ့ အချိန်ကျမှ မတွေ့ရတော့ လူကရူးသလိုဖြစ်ပြီး လျှောက်လုပ်မိတာပေါ့။ ကိုယ့်ထက်ငယ်တဲ့ကောင်က မြှောက်ပေးတာကိုတောင် မြှောက်ပေးမှန်း မသိဘဲ ကမူးရှူးထိုးတွေ လုပ်မိကုန်တာ”

“အဲဒီ နီတွတ်တော့တွေ့မှ ကောင်းကောင်းဟောက်ပစ်လိုက်ဦးမယ်။ သူကျ လူကို အဘွားကြီးအိုလေးလိုပဲ ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက် ပြောပြီး ဟိုလိုမနေနဲ့၊ ဒီလိုမနေနဲ့၊ ဟိုလူနဲ့ယူ ဒီလူနဲ့တော့ မယူနဲ့ဆိုပြီး လိုက်ထိန်းကျောင်းနေတယ်။ အခု သူ့စိတ်ကူးထဲရှိတာတွေ လျှောက်ပြောပြီး

မြောက်ပေးတာကျ ငြိမ်ခံပြီး မသိသလိုနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊
ဟောက်ပေးရမယ်”

“မဟောက်ပါနဲ့ကွာ ... တကယ်တော့ သူက ကိုယ့်နဲ့
ခြယ်မှုန်းကို Valentine's day မှာ အမှတ်တရအနေနဲ့
ဆုံစည်းစေချင်လို့ပါ”

“လာပြန်ပြီလား၊ Valentine's Day အမှတ်တရ။ အဲဒီအမှတ်
တရကြီးကို မုန်းလွန်းလို့။ ဒီနေ့ကို ခြယ်မှုန်း မုန်းနေမိပြီ
ဘာအမှတ်တရမှာ မထားချင်ဘူး”

မင်းပျိုလုလင်သည် ခြယ်မှုန်း ရင်ထဲမှာ ကိန်းအောင်း
နေသော ခံစားချက်ကို ရိပ်မိလေရာ ဒီနေ့နဲ့ပတ်သက်လို့ ဆက်မ
ပြောသေးဖို့ စိတ်ထဲမှာ ကျိတ်တွေ့နေမိသည်။

“ဒါဖြင့် ကိုယ့်ကို ဒီနေ့ အဖြေမပေးဘူးပေါ့”

“မပေးဘူး”

“ဘယ်တော့မှ ပေးမလဲ”

ခြယ်မှုန်း ခပ်တိုးတိုးလေသံမျှသာ ပြောလိုက်သော
အသံမှာ ...

“ပေးပြီးသားကို ဘာကြောင့် ထပ်တောင်းနေရတာလဲ”

ဟူသာ တိုးတိမ်လှသည့် အသံမျိုး ဖြစ်နေပါသည်။

သို့သော် မင်းပျိုလုလင်ကတော့ ထိုသို့ ခပ်သဲ့သဲ့မျှ
ပြောသံကို ကြားပါသည်။ ဒီနေ့ကို အမှတ်တရ မဖြစ်ချင်သော
ခြယ်မှုန်းအတွက် တကယ်တော့ ဒီနေ့ဟာ အမှတ်တရတစ်ခုသာ

ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း နောက်တော်တော်ကြီးကြာမှ ပြောပြတော့မည်လို့
မင်းပျိုလုလင်ရဲ့စိတ်ထဲမှာ သိမ်းဆည်းထားလိုက်ပါသည်။ သူချစ်
ရသော ချစ်သူလေးကမုန်းနေတဲ့ ဗာလင်တိုင်းနေ့တစ်နေ့ကို ဖြတ်
သန်းဖို့ ချစ်သူလက်ကို တွဲခွင့်ရလိုက်သောအခါ အရာရာဟာ
လှပသွားခဲ့တော့လေသည်။

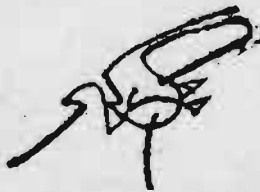

“ချစ်သူတွေတိုင်းရဲ့စိတ်ထဲမှာ
အမှတ်တရ ဖြစ်ချင်သော
ချစ်သူတွေတိုင်း နှစ်သက်သော(ချစ်သော)
ဖေဖော်ဝါရီလ(၁၄)ရက် (Valentine's Day)
ဗာလင်တိုင်းနေ့ကို မုန်းနေခဲ့တဲ့
သူ့ရဲ့ချစ်သူမိန်းကလေးရဲ့စိတ်ထဲမှာ
အဲဒီနေ့လေးကို ပြန်ချစ်တတ်လာဖို့
သူ သင်ကြားပေးမှ ဖြစ်တော့မယ်”

၇၈ ♡ ၇၈

ရှင်မိုး

(ဆေးတက္ကသိုလ်)

3rd December

Thursday

2009.